

BURMESE
CLASSIC
COM

အင်္ဂလိပ်စာ

ကြိယာငါးဆယ့်နှစ်
နှင့် ဆန်းကြယ်သောဝတ္ထုများ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၈၅၈ /၂၀၀၄ (၈)
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၀၃၃ /၂၀၀၄ (၉)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၂၀၀၄၊ နိုဝင်ဘာလ)
 အုပ်ရေ - (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံး - ညီတော်မောင်
 ကွန်ပျူတာစာပေ - Quality
 အတွင်းဖလင် - Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အောင်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
 အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း (မြ) (၀၃၉၀၆)၊
 ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ - ကျပ်

မာတိကာ

၁။ ကြမ္မာငင်သော ယမ်းထောင့်	၁
၂။ လျှို့ဝှက်သင်ခန်းစာ	၂၀
၃။ သွေးကြောကသော လူသတ်သမား	၃၁
၅။ သေမင်းခလုတ်	၅၃
၆။ ပြန်ပေးတရားခံကိစ္စမီးပုံ	၇၄
၇။ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း လူသတ်မှု	၁၀၄
၈။ အကောင်အထည်	၁၁၈

ကြမ္မာငင်သော ယမ်းတောင်

လူတို့မည်သည် မိမိတို့တစ်သက်တွင် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်မျှ မိမိကိုယ်ကို မိမိကျိတ်၍ အပြစ်တင်မိတတ်သော အဖြစ်အပျက်မျိုးကို တွေ့ကြုံတတ်ကြလေသည်။ အကယ်၍ အမှုကိစ္စမှာ မပြောပလောက်သော သာမန်အမှု ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်က မထောင်းတာလှသော်လည်း လူတစ်ယောက် အား ထူးထူးဆန်းဆန်း အကျိုးနစ်နာ၍ သွားစေလောက်အောင် ဖြစ်ရသည့် အဖြစ်အပျက်မျိုးဖြစ်ခဲ့ပါမူ အသက်သေသည့်တိုင်အောင် မေ့ပျောက်နိုင် တော့မည် မဟုတ်ချေ။

၁၉၃၁ ခုနှစ်လောက်က ကျွန်တော်သည် အထက်ကသာ ဒီ စကြိုတ် ရွှေလီချောင်းဖျားရှိ ဘုံဘောဘားမားပိုင် သစ်တောစခန်းတစ်ခုတွင် ဒုတိယ လက်ထောက်အရာရှိအဖြစ်ဖြင့် အမှုထမ်းလျက် ရှိနေခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်၏ အလုပ်ဝတ္တရားမှာ 'အင်းရွာ' မှ 'မြစ်ဆုံ' အကြားရှိ သစ်သယ် ယူဖို့ချနေသည့် ချောင်းအုပ်များအပေါ်တွင် စီမံခန့်ခွဲရသော အလုပ်ဖြစ်၍ နွေအခါတွင်ကုန်း လမ်းမှကားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိုးအခါတွင် မြစ်ကြောင်း မှ လှေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရွှေလီချောင်းဖျားအထိ ဆန်တက်၍ နေရာအသီး သီးတွင် ချထားအပ်သော ချောင်းအုပ်များ၏ အလုပ်ဝတ္တရား ကျော်ပွန်မှုတို့ ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရ၏။

ကျွန်တော်၏ အထက်အရာရှိကြီး ဖြစ်သည့် မစ္စတာ 'စတင်နလီ' ဆိုသူမှာ ဆင်ရိုင်းများပစ်ခတ်ရာတွင် အထူးဝါသနာထုံသည့်အတိုင်း၊ သူ ကိုယ်တိုင်အနည်းဆုံး တစ်နှစ်လျှင် ၃လမျှ တောနက်ထဲတွင် ဆင်များကို ပစ်ခတ်လေ့ရှိသည့်ပြင်၊ အခြားဆင်ပစ်ဝါသနာပါသူများကိုလည်း ကူညီ အားပေးလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော်မှာ သေနတ်ပစ်ခတ်သည့် ဝါသနာကို ကောလိပ်ကျောင်းတွင် ယူ တီ စီ အပျော်တမ်းအဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့စဉ်ကပင် ရရှိခဲ့ရာ လက်ဖြောင့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု အများက ချီးကျူးခဲ့သည့် အတိုင်း သေနတ်ပစ် လက်ဖြောင့်ခြင်းမှာ အထောက်အခံတစ်ခုအနေဖြင့် လက်ရှိရာထူးကို ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာ 'စတင်နလီ' မှာ ဆင်ပစ်ခတ်ရိုးထွက်ရာ၌ ကျွန်တော်အား သူ၏ လက်ထောက်အဖြစ်ဖြင့် ခေါ်သွားလေ့ရှိ၏။ ယခင်က ကျွန်တော်မှာ လက်ဖြောင့်သည် ဆိုစေကာမူ 'စက်ကွင်း' ပစ်ရာ၌သာ လက်တည့်ခဲ့သော် လည်း ယခုမူ အကောင်အလျောင်တို့ကို ပစ်ခတ်ရန် လေ့ကျင့်ရသည် ဖြစ် ရကား၊ တစ်ခေါက်လျှင် တစ်လခန့် မစ္စတာစတင်နလီနှင့်အတူ တစ် ခေါက်မျှ လိုက်မိသောအခါ၊ ကျွန်တော်မှာ သာမန် သေနတ်ပစ်သမား တစ်ယောက်အဖြစ်မှ အမဲလိုက်မုဆိုး အဖြစ်သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ထိုအခါက ဆင်စွယ်၏တန်းဖိုးမှာ ဘီလပ်တွင် အလေးချိန် တစ် ပေါင်လျှင် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားမျှ ထိုက်တန်သဖြင့် 'မစ္စတာ စတင်နလီ' သည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပစ်ခတ်ရသမျှသော ဆင်များမှရသည့် ဆင်စွယ်များ၏ တန်ဖိုးကို စာရင်းအသေအချာ ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်အား ၃ ပုံ ၁ ပုံ မျှ ခွဲဝေပေးခဲ့ရာ ထိုဝင်ငွေပင် ကျွန်တော် ၆ လ အလုပ်လုပ်ရသော ငွေနှင့် ညီမျှခဲ့၏။ ထိုဝင်ငွေမှာ ကျွန်တော်အတွက် နဂိုရှိရင်းစွဲ ဝါသနာကို ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် ပြုလုပ်ပေးသကဲ့သို့ ရှိနေရကား၊ အလုပ်ထွက်သည့်အခါ တွင် မုဆိုးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးမြူစားသောက်တော့မည်ဟု တစ်ခါ တစ်ရံ စိတ်ကူးများပင် ပေါက်ခဲ့၏။

'လိုင်စင်' ရပြီးနောက် ၂ လခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်လည်း လစာတစ်ဝက်နှင့် အခွင့် ၄ လမျှ ရရှိခဲ့သည့်အတိုင်း ရွှေလီချောင်းလက်ယာ ဘက်ကမ်း 'ကွန်းချောင်း' ရွာ၏တစ်ဘက်ကမ်းရှိ တောနက်ကြီးများထဲတွင် နောက်လိုက် တပည့်များနှင့်အတူ ဆင်များကို ပစ်ခတ်ရင်း လှည့်လည်

လျက် ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်၏ နောက်လိုက်များမှာ အလွန်ရိုးသားသော ကချင်များဖြစ်ကြရာ၊ ၎င်းတို့မှာ အများအားဖြင့် မစ္စတာ စတင်နလီနှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့ဖူးကြသူများဖြစ်၍ 'တောနက်ကျွမ်း' သူများဖြစ်ကြပြီးလျှင် ကျွန် တော်အတွက် နေရာထိုင်ခင်းများ ပြုလုပ်ပေးခြင်း၌လည်းကောင်း၊ အစား အသောက်အတွက် ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ပေးခြင်း၌လည်းကောင်း ကောင်း စွာလည်ပတ်သူများ ဖြစ်လေသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်၏တပည့် ဘဏ္ဍာစိုး 'မောင်ထူး' မှာ အင်္ဂလိပ်စကားကိုပင် အတော်အသင့် နားလည် သည့်အပြင်၊ သေနတ်များကို ကောင်းစွာ သုတ်သင်တိုက်ချွတ်တတ်ခြင်း၊ ယမ်းတောင့်များကို ရွေးချယ်တတ်ခြင်း၊ ပစ်ပြီးယမ်းတောင့်များကို ယမ်း သစ်အစားပြင်၍ထိုးတတ်ခြင်း၊ အချက်အပြုတ်သမားများကို ကျွန်တော် အကြိုက်နှင့်တွေ့အောင် ကောင်းစွာ စီစဉ်ပေးနိုင်ခြင်းများအပြင်၊ သတ္တိ ကောင်းသော သူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်းလည်း ကျွန်တော် အရေးရှိက အသက်နှင့်လဲ၍ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်မည့် သူငယ်တစ် ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါက ကျွန်တော်တို့စခန်းချလျက် ရှိသောနေရာမှာ ရွှေလီ ဖြစ်နှင့် ၂ မိုင်ခန့်ဝေးလျက် ထိုရွှေလီဖြစ်အတွင်းသို့ စီးဆင်းသည့်ချောင်း ငယ်တစ်ခု ကမ်းဘေးတွင်ဖြစ်၍ ရေမိုးထင်းမီးမှစ၍ အလွန်အဆင်သင့် သော နေရာတစ်ခု ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဘက်၌ အလွန်နက် သော တောကြီးရှိရာ မြင့်မားသော သစ်ပင်အုပ်များသည် ကျွန်တော်တို့နေ သော စခန်းကို နေပြောက်မထိုးအောင် ထိန်းရံထားဘိသကဲ့သို့ ရှိလေ သည်။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ ကျွန်တော်သည် ညနေစာ လက် ဖက်ရည် သောက်ပြီးနောက် တဲရှေ့ရှိ ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင် တစ်ချပ်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဆေးတံကို နှစ်ခြိုက်စွာ ရှူရှိုက်ရင်း ဒိုင်ယာရီရေးရန် စိတ်ပေါ်လာ သည်နှင့် လွန်ခဲ့သော ၇ ရက်က အကြမ်းမှတ်ထားသည့် အဖြစ်အပျက်များ ကို စာအုပ်တွင် ရေးသားထည့်သွင်းလျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်တော် ရေးမှတ်နေ သောနေ့မှာ ကဆုန်လဆန်း ၄ ရက်နေ့ဖြစ်၍၊ ထိုနှစ်က ထိုနေ့တွင် သင်္ကြန် အကျနေ့ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် မြို့ကြီးများမှာကဲ့သို့ အထိမ်းအမှတ်

တစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို အသံမြည်အောင် ဖောက်ခွဲရန် အကြံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်၏ ဆင်ပစ်သေနတ်မှာ ဒဿမ ၄၅၀ သေနတ်ကြီးဖြစ်၍ ယမ်းတောင့်များလည်း ပို၍နေကာ ဒိုင်းနမိုက်တောင့်များလည်း အဆင်သင့်ရှိ နေပြီဖြစ်ရာ ဖောက်ခွဲရန် မခဲယဉ်းချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် မောင်ထူးအား ယမ်းတောင့်မှ ယမ်းများကို ထုတ်စေပြီးလျှင် ကော်ဖီဘူးထဲတွင် ဒိုင်းနမိုက် ယမ်းဘီးလူးနှင့် တွဲ၍တင်းကြပ်စွာ စည်းနှောင်ပြီးသော် ကျွန်တော်၏ လက်လုပ် ဗုံးကို စနက်တံတပ်၍ မြေတွင်မြှုပ်နှံလေ၏။

ထိုနောက် သင်္ကြန်ကျချိန်နှင့် ကိုက်၍ ၅ နာရီ ၁၃ မိနစ်တိတိတွင် မောင်ထူးတစ်ယောက်ကိုသာ အသိပေးပြီးနေရက်။ စနစ်တံကို မီးရှို့ရာ အလွန်ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးမှာ တောတောင်များကို သိမ့်သိမ့်တုန်ကာ၊ ပဲ့တင်ဟည်း၍ သွားစေ၏။ ထိုအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တံနှင့်နေကြသော ကျွန်တော်၏နောက်လိုက် တပည့်လက်သားများသည်၊ ရွှန်တော် ရှိရာသို့ စုရုံးပြေးလာကြပြီးနောက် မေးမြန်းစုံစမ်းကြရာ မောင်ထူးက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသောအခါမှ ရယ်နိုင်မောနိုင် ရှိကြ၏။ ဤသို့ သင်္ကြန်အကြို အမြောက်ကို ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်၍ အလန့်တကြား ပစ်ဖောက်ရခြင်းကိုပင် ကျွန်တော်မှာ စိတ်ထဲက နှစ်သိမ့်မိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ငှက်ပစ်သေနတ်ကိုယူ၍ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားရာ ရေဝမ်းဘဲတစ်ကောင်ကို ရခဲ့သည်နှင့် ထိုည ညစာအတွက် မောင်ထူး ပြင်ဆင်ပေးသော ရေဝမ်းဘဲဟင်းကို မြန်ရက်စွာ စားသောက်ရလေသည်။

ထိုနေ့မှာ အခါကြီးရက်ကြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်လည်း တပည့်များအား ကျပ်တင်၍ထားသော ဝက်ပေါင်တစ်ပေါင်ကိုလည်း ကောင်း၊ ကော်ဖီနှင့်သကြား အနည်းငယ်ကိုလည်းကောင်း ပေးရာ မောင်ထူး ခေါင်းဆောင်သော ရွှန်တော်၏ တပည့်လက်သားများသည် မီးပုံအနီးတွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဖြင့် ဝက်ပေါင်ကို မြည်းရင်းသီချင်းများကို တကြော်ကြော် အော်ဟစ်သီဆိုကာ အစွမ်းကုန် ပျော်ရွှင်မြူးထူးလျက် ရှိကြကုန်၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် (၅) နာရီသာသာလောက်၌ ကျွန်တော်လည်း တံအပြင်မှ ဆူဆူညံညံကြားရသဖြင့် အိပ်ရာမှလန်နိုးရာ၊ မောင်ထူး

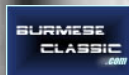
နှင့်ကျွန်တော့် တပည့် နှစ်ယောက်တို့သည် မီးတုတ်များကို လက်တွင် ကိုင်ထားသော အခြား ကျချင်ဧည့်သည် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်တော်၏ တံအဝတွင် ရောက်ရှိနေကြောင်းသိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း တံအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ ... မောင်ထူး ဘာလဲကွ။ အလန့်တကြား မနက်စောစော စီးစီးကွယ်”

“အကြောင်းထူးလို့ပါဆရာ။ ဆရာကို အခုလို ဒုက္ခပေးရတာ စိတ်မကောင်းတဲ့အကြောင်း ဟောဒီက မိတ်ဆွေကြီး နှစ်ယောက်က ပြောနေပါတယ်”

“သူတို့က ဘယ်ကလဲ”

“ဆရာလို့ပဲ။ ဆင်ပစ်နေတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ တပည့်များ ဖြစ်ပါသတဲ့ ဆရာ ... သူတို့ ဆရာအသည်းအသန်ဖျားနေလို့ ကြံရာမရ ဖြစ်နေတုန်း ညက ကျွန်တော်တို့ ဖောက်တဲ့အသံကြီးကြားရတာနဲ့ ဒီနေရာမှာ လူသူလေးပါး ရှိကောင်းရဲ့၊ ရှိရင်အကူအညီရနိုင်ရဲ့ဆိုပြီး လာခဲ့ပါတယ်တဲ့ ဆရာ”

“နေရာက ဘယ်နေရာမှာတဲ့လဲကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့တဲနောက်ဖေးက တောနက်ကြီး အလယ်လောက်မှာတဲ့ ဆရာ”

“သူဌေးတဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ ကသာက ကိုကျော်သောင်းဆိုတဲ့ သူဌေးကလေးပါတဲ့။ ဝါသနာပါလို့ ဆင်ပစ်မုဆိုးလုပ်နေတဲ့ လူလို့ပြောပါတယ်”

“အေးကွယ် လိုက်ကြည့်ရတာပေါ့။ တို့အမျိုးသား အချင်းချင်း ဆိုတာ ကချင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗမာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုနေရာမှာ လာတွေ့ကြရင် ညီအစ်ကိုပေါ့ကွယ် ... ကိုင်း ... မင်းလည်း လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“လူ ၂ ယောက်လည်း အပိုခေါ်ခဲ့ဦးဟေ့ ... မောင်ထူး”

“ကောင်းပါပြီဆရာ” ကျွန်တော်တို့မှာ ဒုက္ခရောက်နေသူ တပည့်ယောက်အား အကူအညီပေးရန် ဝန်မလေးသည့်အပြင် ဆေးဝါးကုသရန်လည်း ဝါသနာပါသည့်အတိုင်း အဝတ်အစားများလဲလှယ်ပြီးနောက် ဆေး

သေတ္တာကို တပည့်တစ်ယောက်အား ဆွဲခဲ့စေပြီးလျှင် မောင်ထူးနှင့်အခြား တပည့်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ကချင် နှစ်ယောက် လမ်းပြသည့်အတိုင်း တောအုပ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

နံနက် (၇) နာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပင်ဆူးချုံများ အတော်အတန်ရှင်းလင်းသော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြပြီးနောက် ရွက်ထည်တဲကြီးတစ်ခုကို မြင်ရလေ၏။ ကချင် ၃-၄ ယောက်တို့သည် ရွက်ထည်တဲအတွင်းမှလည်းကောင်း၊ အနီးရှိသက်ငယ် တဲမှလည်းကောင်း ထွက်လာကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့က ခရီးဦးကြိုပြုပြီးနောက် ရွက်ထည်တဲကြီးအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ တဲအတွင်းရှိ ရွက်ထည်ခေါက်ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ကား အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်သည် အလွန်ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိသော မျက်နှာဖြင့် တွေဝေ မိန်းမောကာ ရှိနေ၏။ သူ၏ တပည့်များကား ခုတင်နံဘေးတွင်ရပ်ကာ တောင်းပန်နေသောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

ကျွန်တော် စမ်းသပ်ကြည့်ရှုသောအခါ လူမမာမှာ မက္ကလောင်ရောဂါ စွဲကပ်ကာ အပြင်းငန်းဖမ်းလျက် ရှိနေကြောင်း သိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း သူ၏တပည့်များအား အိပ်ရာကို ကျွန်တော် သဘောကျပြုပြင်စေပြီးလျှင် ဝမ်းတွင်းမှ သွေးသွန်ခြင်းမဖြစ်စေရန် ဂရုပြုကာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လူမမာကို ချိမ၍သန့်ရှင်းသော စောင်သစ်များဖြင့် ရစ်ပတ်ပေး၏။ နေရောင်ကိုလည်း နောက်ထပ် ကာကွယ်စေရန် အရှေ့ဘက်မှ သက်ငယ်များကို ကာရံစေ၏။ ထို့နောက် ပြဒါးနှင့် 'ကလိုရိုင်' စပ်ထားသော 'ကလိုမယ်' ခေါ် 'ပြဒါးဆား' (၃) ဂရမ်ကိုရေနှင့် ရောစပ်တိုက်လိုက်၏။

(၃) ရက်လုံးလုံး ကျွန်တော်သည် လူမမာအနီးတွင် ထိုင်ကာ ၁၅ မိနစ်လျှင် တစ်ကြိမ် ရေစက် အနည်းငယ်ကို ပါးစပ်ထဲသို့ သွန်လောင်းပေး၏။ ဘရန်ဒီကို နှစ်ကြိမ်အသက်ဆက်၍ပေးခဲ့ရ၏။ သူ၏နားနားသို့ ကပ်ကာ အားပေးစကားပြောကြား၏။ လေသန့်များရရန် ပြုလုပ်ပေး၏။ အလွန်အေးခြင်း၊ အပူလွန်ခြင်းများကို တတ်အားသရွေ့ ကာကွယ်ပေးပြီးလျှင် ယခုမှပင် မြင်ဖူးသော်လည်း ညီရင်းအစ်ကိုတမျှ ပြုစုစောင့်ရှောက်လေ၏။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့ ညနေ၌ လူမမာသည် အဲတန်ငယ် သတိ

ရလာပြီးလျှင် ငန်းဖမ်းခြင်း လက္ခဏာများ ပျောက်သွားလျက် ကျွန်တော့်အား ကျေးဇူးတင်သော မျက်နှာဖြင့် ပြုံး၍ကြည့်ရန် အားယူပြီးနောက် တစ်ခါတည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်၍သွားလေ၏။ ထိုအခါ လူမမာမှာ ကောင်းစွာစိတ်ချရပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော် ဒုက္ခခံရသည့်အတွက် ခံရကျိုးနပ်လေပြီဟု ယူဆမိ၏။

ထိုမှ စကားပြောနိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုကျော်သောင်းသည် ကျွန်တော်၏ လက်ကို ယုယစွာဆွဲကိုင်ပြီးနောက် ...

“နောင်ကြီး ကျေးဇူးတော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးဗျာ၊ နောင်ကြီး ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် တစ်နေ့ ကောင်းကောင်းဆပ်မယ်”

“ဒီလို အကျဉ်းအကြပ်ထဲမှာ ဆိုရင်ကူညီဖို့ ဝတ္တရား လူတိုင်းမှာ ရှိတာပေါ့ ကိုကျော်သောင်း။ ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ကိုယ် မြန်မြန်ကျန်းမာအောင် ကြိုးစားပါ”

“ကျွန်တော်ဖြင့် အခု ၁ ရက် ၂ ရက်အတွင်း ကသာတောင် ပြန်ချင်တာပဲခင်ဗျာ”

“ဟာ ... ပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမှာလဲဗျာ။ အနည်းဆုံး ခင်ဗျား ဒီနေရာမှာ ၃ ပတ်လောက်တော့ နေရဦးမယ်” ၎င်းနောက် ကျွန်တော်လည်း လူမမာ မောပန်းမည်စိုး၍ စကားလက်စ ဖြတ်ပြီးသော် တဲအပြင်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကိုကျော်သောင်းအား ဆေးဝါးများကို မှန်မှန်တိုက်ကျွေးခြင်း သင့်လျော်သော အာဟာရများကိုပေးခြင်း၊ နေရာထိုင်ခင်းကို ရာသီဥတုနှင့်လိုက်အောင် ပြုပြင်ပေးခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ၃ ပတ်မျှ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရာ လူမမာမှာ အတော်အတန် ထူထူထောင်ထောင် နေနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်နှင့် ကိုကျော်သောင်းတို့မှာ ပိုမိုရင်းနှီးလာတော့၏။ ကိုကျော်သောင်းမှာ ကသာမြို့ပေါ်တွင် ထင်ရှားသော လူကုထံတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ဆင်ပစ်ခတ်ခြင်းကို အထူးဝါသနာပါခဲ့သော်လည်း ကိုယ်တိုင်စွမ်းဆောင်ရန် မိမိလက်ကို ကောင်းစွာ မယုံကြည်သေးသဖြင့် ကချင်လူမျိုး မုဆိုးတစ်ယောက်အား အခကြေးငွေ မြောက်မြားစွာပေး၍ ငှားရမ်းခေါ်ယူခဲ့၏။ မုဆိုးအား လခအပြင် ဆင်စွယ်၏တန်ဖိုးကို တွက်၍

ရာခိုင်နှုန်း ၂၀ မျှဆုအဖြစ်ဖြင့် ပေးရန် ကတိထားခဲ့သေး၏။ ကိုကျော်သောင်းမှာ မိမိ၏လယ်မြေယာမြေများမှလည်းကောင်း၊ ကျောက်တွင်းများမှလည်းကောင်း ဝင်ငွေမှန်မှန်ရရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ဆင်စွယ်များကို ရောင်းချခြင်းမပြုဘဲ အိမ်၌အလှထားခြင်း၊ အလွန်ချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးကမ်းခြင်းဖြင့်သာ အသုံးချလေသည်။ ကိုကျော်သောင်းမှာ နောက်လိုက်တပည့်များကို ငှားရမ်းရာ၌ပင် အခြားသူများထက် နှစ်ဆနီးပါးမျှပေး၍ ငှားရမ်းတတ်သည့်အပြင် မိမိအလိုရှိသော သားကောင်ကို ပစ်ခတ်ပေးနိုင်သူအားလည်း ဆုအဖြစ်ဖြင့် ရက်ရက်ရောရော ပေးတတ်သေး၏။ သင်္ကြန်နေ့က ကျွန်တော် ဖောက်ခွဲလိုက်သော 'ဒိုင်းနမိုက်' ပေါက်ကွဲသံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော့်ထံ အကူအညီတောင်းရန် ခေါင်းဆောင်၍လာသော ကချင်ဒူးဝါးအဘိုးကြီးကိုပင် ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် ငွေ ၃၀၀ ကို လက်ငင်းပေးလိုက်လေသည်။

၂ ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုကျော်သောင်းမှာ ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာပြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားပြီးနောက် သူ၏တစ်ခန်းသို့ ပြန်သွားလေ၏။

*

မိုးကျလာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း တပည့်များအား တစ်ခန်းကို လုံခြုံထူထဲစွာ ပြင်ဆင်စေပြီးသော် နေ့စဉ်ဟင်းကျွေးအတွက် သားကောင်ကလေးများနှင့်ငှက်များ ရေဝမ်းဘဲများကို ပစ်ခတ်ကာရှိနေခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်မှာ အခွင့် ၄ လသာရရှိခဲ့သဖြင့် ထိုခွင့်ရက်အားလုံးကို တောထဲ၌ပင် ဖြုန်းတော့မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ဤသို့နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သော နေ့လည်ခင်း၌ မိုးအနည်းငယ် ပြတ်လပ်သည်နှင့် ကျွန်တော်သည် မောင်ထူးနှင့် အခြား ကချင် နှစ်ယောက်ကိုပါခေါ်ပြီးလျှင် ရွှေလီချောင်းနှင့် အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ငှက်နှင့်သားကောင်များ ပစ်ရန် ထွက်ခဲ့လေ၏။ မောင်ထူးသည် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်နှင့် ချေတစ်ကောင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကချင် နှစ်ယောက်တို့က သာမန် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်များနှင့် စောဝမ်းဘဲနှင့် ရေကြက်များကိုလည်းကောင်း ပစ်ခတ်ရရှိခဲ့၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာကား တစ်စုံတစ်ရာ မပစ်ခတ်ရချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်၏ ဆင်ပစ်သေနတ်မှာ (ဒသမ-၄၅၀) အကြီးစား နှစ်လုံး

ထိုးသေနတ်ကြီးဖြစ်သဖြင့် ဆင်နှင့် ကျားများ၊ တောဝက်များမှတစ်ပါး အခြားအကောင်အလျောင်ငယ်များကို ပစ်ခတ်ရန် ကြီးလေးလွန်းသဖြင့် မပစ်ရချေ။ ဘေးဆီးရန်ကာအတွက်ကြောင့်သာ ယူခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ချေကောင်ကို ဖျက်၍ယူခဲ့ကြပြီးနောက် နေအတော်စောင်းပြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် မြစ်ဆိပ်ရှိရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်၌ ရာသီဥတုမှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားပြီးလျှင် တောင်အရပ်ဆီမှာ ညိုမှောင်၍ တက်လာသော မိုးသားတိမ်လိပ်များလည်း ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကို အုံ့မှိုင်းစေလျက်ရှိ၏။ ထိုအတွင်း လေပြည့်သည် တဖြည်းဖြည်း ထန်လာပြန်၏။ မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်သော် နေရောင်ပျောက်လုမတတ် ရှိပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း နေ့လယ်က ဆိုက်ထားခဲ့သော လှေငယ်ရှိရာသို့ လာခဲ့ကြရာ လှေကိုမတွေ့သဖြင့် လှေကလေးမှာ ရေစီးတွင်ကြိုးပြတ်၍ မျောပါသွားဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

သို့နှင့် ကြံရာမရရှိနေခဲ့ကြရာ၊ ကျွန်တော်လည်း မတော်တဆ ဖြစ်ရသည့်ကိစ္စကို အချိန်ကုန်ခံ ဝမ်းနည်းနေသော်လည်း မပြီးသဖြင့် မောင်ထူးနှင့် ကချင်တစ်ယောက်အား လှေရှာရန် လွှတ်လိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဆိပ်ကမ်းအထက်ခရီး (၄) ဖာလုံခန့်တွင် တံငါတစ်စုကလေးတစ်ခုရှိသဖြင့် တံငါလှေတစ်စင်းရလိုရငြား ငှားရမ်းယူခဲ့ရန် လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ မောင်ထူးနှင့် ကချင်သည် တံငါလှေတစ်စင်းနှင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လှေပေါ်သို့ တင်စရာရှိသည်များကို တင်ကြပြီးနောက် လှေမှာရေယိုလျက်ရှိသဖြင့် ဤကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းသော ရာသီဥတုတွင် ကူးရမည်၊ မကူးရမည်ကိုပင် စဉ်းစားကာ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေကြ၏။ မောင်ထူးနှင့် ကချင်များသည် ကျွန်တော့် အရိပ်အကွက်တီးတိုးပြောဆိုလျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ နေမှာလုံးလုံးဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ လေသည် အတော်အတန် ဖြင်း၍လာလေရာ လေပြင်းနှင့်အတူ မိုးသက်ကလေးများလည်း ပါလာသဖြင့် လှိုင်းသက်လုံးများသည် ကမ်းခြေသို့ တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ခတ်စပြုလာ၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ ညစာလည်း မစားရသေးသဖြင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှသည့်ပြင် မိုးသက်လေမှာလည်း ရိုးတွင်းခြင်ဆီသို့ ရောက်သွား

ဘိသကဲ့သို့ အေးချမ်းလှသည်ဖြစ်ရကား ကျွန်တော့်မှာ ထိုအခါမှ တစ်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လိုသောစော့သည် ပိုမိုပြင်းထန်လာတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ မောင်ထူး အကြံပေးချက်အတိုင်း လှေကို စိတ်မချခွဲလျှင် ၄ ယောက်လုံး တစ်ခါတည်း မကူးဘဲ မောင်ထူးနှင့် ကျွန်တော်တို့က အရင် ကူးနှင့်ပြီးနောက် ကချင် နှစ်ယောက်ကို နောက်မှကူးစေမည်ဟု လှေငယ်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ မောင်ထူးမှာ ကျွန်တော့်ကို ကြောက်ရွံ့၍ သာ လှေပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရသော်လည်း များစွာစိတ်ပါဟန် မရှိချေ။

လှေထွက်ပြီးနောက် မကြာမီပင် မိုးသည် ဒရဟော သွန်ချရွာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အလွန်ပြင်းထန်သော ရေစီးကိုဖြတ်ကာ လှော်ခတ်သွားကြကုန်၏။ ရေလယ်သို့ ရောက်သောအခါ လှေငယ်မှာ ရေအတော်ဝင်နေပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်းရေကို တတ်နိုင်သမျှ ခပ်၍ပစ်ရ၏။ လှေကလေးသည် မိုးရေနှင့်လှိုင်းလုံးများကို ဖြတ်ကာ တငြိမ်ငြိမ် သွားလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ခရီးသုံးပုံနှစ်ပုံမျှ ရောက်သောအခါ၌ မိုးသက်လေသည် ယခင်ကထက် ပြင်းထန်လာပြီးလျှင် ရေစီးမှာလည်း ဒရဟော စီးဆင်းလာသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့မှာ လှေကိုမနိုင်နိုင်အောင်ရှိစဉ် မြစ်ညာမှ မျောပါလာသော သစ်ပင်တစ်ပင်သည် ကျွန်တော်တို့ လှေကလေးကို ခါးလယ်မှဖြတ်၍ တိုက်လိုက်သဖြင့် လှေကလေးသည် နဲဘေးဘေးသို့ လျှင် တစ်ခါတည်း တိမ်းမှောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း မိမိအသက်ချမ်းသာရန် ကမ်းဆီသို့ ကူးခတ်ရပေ၏။ ကျွန်တော်မှာ လှေပေါ်သို့ တက်စဉ်ကပင် လေးလံသော ဖိနပ်ကြီးကို အသင့်ချွတ်ထားပြီး ဖြစ်သည့်ပြင် ဆင်ပစ်သေနတ်ကိုလည်း လွယ်၍မထားဘဲ နဲဘေးသို့ ချထားသောကြောင့်သာ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့လေသည်။ မောင်ထူးကား ကျွန်တော့်ထက် ရေကူးကျင်လည်သဖြင့် ခြေဖျားမထောက်နိုင်မီ ကျွန်တော့်အား တွဲယူနိုင်သည့်ပြင် သူ၏ ရိုင်ဖယ်ကိုပင် နောက်ကျောတွင် လွယ်ကူခဲ့နိုင်သေး၏။ ကျွန်တော်၏ ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးကား ရေလယ်တွင် တစ်ခါတည်း ကိစ္စချောခဲ့လေပြီ။

နှစ်လုံးထိုး ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီး ဆုံးခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း ထိုနှစ်မိုးတွင်းအတွက် မျှော်လင့်ရန် အလျဉ်းမရှိရကား၊ မောင်ထူးနှင့် တပည့်များ ပစ်ခတ်ပေးသော အကောင်အလျှောင်ကလေးများနှင့်ပင် တင်း

တိမ်ရောင်ရဲကာ တောထဲတွင် မိုးခိုလျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်တော်၏အကြံမှာ အနည်းငယ် မိုးပါးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် 'မြစ်ဆုံ' အထိဆန်တက်ပြီးလျှင် ထိုမှတစ်ဖန် 'သပိတ်ကျင်း' သို့ ကုန်းလမ်းအတိုင်း သွားရောက်ကာ သပိတ်ကျင်းမှ သင်္ဘောဖြင့် ကသာသို့ သွားရန်ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သောညနေစောင်း၌ ကျွန်တော်တို့လည်း အလွန်အေးချမ်းလှသည်ဖြစ်၍ တဲအတွင်းရှိ မီးဖိုအနီးတွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်ကာ မောင်ထူးသည် ကော်ဖီကိုဖျော်လျက်၊ ကျွန်တော်လည်း ဆေးတံကိုခဲကာ ရှိလေ၏။ မိုးပေါက်ကြီးများသည် သစ်ရွက်အုပ်ကြီးများပေါ်သို့ မနားမနေ တဖြောက်ဖြောက် ကျလျက်ရှိလေရာ မိုးသက်လေကလေးများသည်လည်း အသားကို ဖောက်ကာ ရိုးတွင်းခြင်ဆီသို့တိုင်အောင် စိမ့်ဝင်၍ သွားသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။

ထိုခဏ၌ တစ်ကိုယ်လုံးရွံ့စိုလျက် မိုးကာအကျိုးကြီးကို ဝတ်၍ ထားသော သူတစ်ယောက်သည် မြစ်ဆိပ်သို့သွားသော ဖြတ်လမ်းကလေးဘက်ဆီမှ ကျွန်တော်တို့ တဲရှိရာသို့ရှေ့ရှုလာ၍နေရာ အနီးသို့ရောက်၍ ရပ်လိုက်သောအခါမှ ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ကိုကျော်သောင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ကိုကျော်သောင်းသည် မိုးကာအကျိုးကိုချွတ်၍ အတွင်းဘောင်းဘီကို ကျွန်တော်၏ဖလံနင်လုံချည်နှင့်လဲရင်း -

ကျွန်တော် ။ ။ “နေပါဦး။ ခင်ဗျား နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာတာလား။”

သောင်း ။ ။ “ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ။ ဒီတစ်ခါတော့ အတော်ပဲ ထိုထွန်းပွင့်ရေ ... ခင်ဗျား ဘာသတင်းမှ မကြားသေးဘူးလား။”

“ဟင့်အင်း ... မကြာသေးပါကလေးဗျာ။ ဘာသတင်းများလဲ ထိုကျော်သောင်းရဲ့။”

“သိပ်ကြီးတဲ့ ဆင်ကြီးပျို ... ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သူထက်ကြီးတဲ့အကောင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးလို့ မဆိုးတွေကတောင် ပြောကြတယ်ဗျ။ ဒီအကောင်ကြီးကို ကျွန်တော်လိုက်နေတယ်”

“ဘယ်မှာလဲဗျ”

“မြောက်ဘက်နားတင်ပဲ၊ သိပ်မဝေးလှပါဘူး။ ခင်ဗျားတဲကနေ သွားရင် တစ်နေ့ခရီးလောက်ဆိုပါတော့။ ဒီဆင်ကြီးကို လိုချင်လို့ ကျွန်

တော်လည်း မိုးတွင်းကြီးတောင် မရှောင်ဘဲ လိုက်နေတာသာ ကြည့်ပေ
တော့”

“ဆောင်းဦးပေါက်မှ ပစ်ရောပေါ့ ကိုကျော်သောင်းရယ်။ အလ
ကား ဒုက္ခရွှေလို့”

“ဒုက္ခရွှေလို့ မလုပ်နဲ့ဆရာကြီး။ ဆောင်းဦးပေါက်ကျရင် ဒီ
အကောင်ကြီး နောက်ကို လိုက်မယ့်လူ ဖဲ ယောက်ထက် မနည်းဘူး။ ဒီဟာ
ကြီးမျိုးမှ ကျွန်တော်က ပစ်ချင်တာ ကိုထွန်းဖွင့်ရေ။ ရများရရင်လား အစွယ်
ကို ရွှေကွပ်ပြီး အိမ်ဦးခန်းမှာ အလှထားလိုက်ဦးမယ်”

“ဘယ်လောက်များကြီးလို့တဲ့လဲ ကိုကျော်သောင်းရဲ့”

“ဟာ ကြီးတာတော့ မပြောနဲ့တော့ဆရာရေ။ ကသာနယ်မှာ ဒီလို
အကောင်ကြီးမျိုး တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ဟိုဘက်ကမ်းက ကူးလာတဲ့
အကောင်ကြီးဆိုပဲဗျ။ အစွယ်တစ်ချောင်းတွင်ပဲ အနည်းဆုံးပေါင် ၁၀၀
ကျော်စီးလောက် ရှိသတဲ့ ဆရာ”

ထိုအခါ၌ မောင်ထူးသည် ကျွန်တော်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း
ဝိစကီပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကို ယူခဲ့ရာ ဝါသနာတူညီသော သူတို့မည်
သည် စကားလက်ဆုံကျမြဲ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့လည်း ဆင်ပစ်
ခတ်ခြင်း အကြောင်းများကို ပြောရင်း ထိုနေ့ညနေခင်းအချိန်များကို ကုန်
လွန်စေ၏။

ညစာ စားသောက်ကြပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း မီးဖိုအနီး
တွင် ထိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်များကို ကိုယ်စီခဲရင်း ကျွန်တော်က လှေ
မှောက်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ကိုကျော်
သောင်းက - “ဟာ ... ဒါဖြင့် အဆင်သင့်ပဲဗျို့။ ခင်ဗျားပေးဖို့ နှစ်လုံးထိုး
သေနတ်ကြီးတစ်လက် ကျွန်တော်ဝယ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ... စည်သွတ်
ဘူးတွေ၊ မုန့်သေတ္တာတွေ၊ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ နေဗီကပ်ဆေးဘူး ဖဲ ဘူး
တောင် ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မိုးတွင်းချည်း
ထွက်လာရတော့ တစ်ခါတည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ မယူနိုင်သေးဘူးဗျ
ကသာ သင်္ဘောဆိပ်မှာ အားလုံး ထားပစ်ခဲ့ရတယ်။ ကားလမ်းပေါက်ရင်
ပေါက်ချင်း၊ သယ်ယူတာပေါ့ဗျာ”

“အလကားဒုက္ခရွှေလို့ ကိုကျော်သောင်းရယ်”

“ဆေးဘိုးဝါးခပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားဆေးကုလို့ ကျွန်တော် အသက်
ရှင်လာတာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ဘူးဗျာ။
ဪ ... ဒါထက် ကျွန်တော့်ကို ယမ်းတောင့် ၅၀ လောက်တော့ ချေးဦးမှပဲ”

“ယူပါဗျာ ... ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်မှာ သေနတ်ကြီးမရှိတဲ့ အတူ
တူ အသုံးမလိုသေးပါဘူး”

အချိန်မှာ အတော်ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်၍ မောင်ထူးမှာ အိပ်ပျော်နေပြီ
ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်တော်လည်း ကချင်တပည့်ကလေးအား ဆင်ပစ်သေနတ်
ယမ်းတောင့် သေတ္တာထဲမှာ ယမ်းတောင့် ၅၀ ကိုထုတ်ယူစေပြီးလျှင် ကို
ကျော်သောင်းအား ပေးအပ်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ မိုးရွာ
လျက်ရှိရာကို ကျော်သောင်းမှာ မိုးစဲအောင်ပင်စောင့်၍ မနေတော့ဘဲ ပြန်
သွားလေ၏။

ထိုနေ့ညနေစောင်း၌ ကျွန်တော်သည် မောင်ထူးကိုခေါ်၍ နောက်
တစ်နေ့ မြစ်ဆိပ်သို့သွားရန်အတွက် ပြင်ဆင်စေ၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ စည်
သွပ် အစားအသောက်များ၊ ယိုဘူးနှင့်သကြားများ၊ မုန့်သေတ္တာများ၊ ဆေး
တံသောက်ဆေးနှင့် မီးခြစ်များကို အင်းရွာတရုတ်ကုန်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှ
တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်ကျ လာရောက်ပို့ရန် ချိန်းဆိုထားသော ရက်ဖြစ်သည်
အတိုင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင်မြစ်ဆိပ်သို့ လူကြိုက်ကြိုရန်သွားရမည် ဖြစ်
လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ဖြတ်သွားရမည့်လမ်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဆင်များကို
တွေ့တတ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဆင်ပစ်သေနတ်ပင် မရှိစေကာမူ
အကာအကွယ်သဘောဖြင့် ရိုင်ဖယ်အပေါ့စားသေနတ်ကို ယူသွားမည် ဖြစ်
၏။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ထူးအား ယမ်းတောင့် ၂၀ ခန့်ယူခွဲရန်ပြောရာ မောင်
ထူးသည် ရိုင်ဖယ်ယမ်းတောင့်များကိုယူရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့၍အံ့သြ
သော လက္ခဏာဖြင့် -

ထူး ။ ။ “ဒီအထဲမှာ ဆင်ပစ်သေနတ်ယမ်းတောင့်တွေ
အများကြီး လျော့နေပါကလား ဆရာ”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်ဟေ့။ မင်းကို မပြောမိသေးဘူး။ မနေ့ည
က မင်းအိပ်နေလို့ မနိုးချင်တာနဲ့ ယမ်းတောင့် ၅၀ ကိုကျော်သောင်းကို
ငါပေးလိုက်တယ်”

၁၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ဟိုက်”

“ဘာလဲကွယ့်”

“ယမ်းမှုန့် ထုတ်ယူထားတဲ့ ယမ်းတောင့်တွေ ပါသွားပြီကော ဆရာ”

“အို ... ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ်။ ငါလည်း မင်းပြောမှ သတိရတယ်ဟေ့။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဘယ်နှစ်တောင့်ပါသွားသလဲ။ မောင်ထူး ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်”

ဗလာယမ်းတောင့်များကို ရွေးချယ်စစ်ဆေးပြီးနောက် -

“ဒီမှာ ၉ တောင့်ပဲ ကျန်တော့တယ် ဆရာ”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း သင်္ကြန်အကျနေ့က ဖောက်ခဲ့သည့် ဗုံး လုပ်ရာတွင်ယမ်းတောင့် ၂၀ မှ ယမ်းမှုန့်များကို ထုတ်ယူခဲ့ရာ၊ ယခု ၉ တောင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကိုတွက်လျက် ကိုကျော်သောင်းအား ယမ်းတောင့် ၅၀ ပေးလိုက်ရာတွင် ယမ်းမှုန့်ထုတ်ပြီး ဗလာယမ်းတောင့် ၁၁ တောင့် ပါသွားကြောင်း သိရ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း ဇောချွေးများ ပြန်လာသည့်တိုင်အောင် ကိုကျော်သောင်းအတွက် စိတ်ပူမိ၏။ ကိုကျော်သောင်းမှာ ‘နှစ်လုံးထိုး’ ဆင်ပစ် သေနတ်ကြီးအတွက် ကျွန်တော်ထံမှယူသွားသော ယမ်းတောင့် ၅၀ သာရှိသဖြင့် ၎င်းအနက် ယမ်းတောင့်ကောင်းမှာ ၃၉ တောင့်ဖြစ်ပြီးလျှင် ဗလာယမ်းတောင့်မှာ ၁၁ တောင့် ဖြစ်ရကား၊ အကြီးဆုံး အဆိုးဆုံး ဆင်ကြီးကို ပစ်သည့်အခါ သူမသိရဘဲ ဗလာယမ်းတောင့် ၁၁ တောင့်ရော၍ထားသော ယမ်းတောင့် ၅၀ ဖြင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်၏။

ဆင်ပစ်မုဆိုးများမှာ သက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ကိုင်နေသော ‘သမားရိုးကျ’ မုဆိုး၊ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ ဝါသနာအလျောက် ပစ်ခတ်နေသော ‘အပျော်’ မုဆိုးဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား ကွဲပြားလျက်ရှိရာ၊ ကျင့်သားရပြီးသော သမားရိုးကျများမှာ ဆင်ကို မိမိနှင့် ၁၀ ကိုက်အထိဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် တတ်နိုင်က သေချာသည်ထက် သေချာစေရန်၊ အနီးဆုံး ၇ ကိုက်အထိ ‘ပတ်စား’ ပေး၍ ပစ်ခတ်ဝံ့၏။ ကိုကျော်သောင်းမှာ အပျော်တမ်း မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုစေကာမူ၊ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ လေ့ကျင့်ပြီးဖြစ်၍ သက်မွေးဝမ်းကျောင်းပစ်ခတ်သော သမားရိုးကျ မုဆိုးနှင့်

ကြမ္မာငင်သော ယမ်းတောင့် □ ၁၅

မခြားတော့ချေ။ သို့ဖြစ်ရကား အခါအခွင့်ရက ကိုကျော်သောင်းသည် ဆင်ကို ၅ ကိုက် ၆ ကိုက်အဝေးမှနေ၍ ပစ်ခတ်ဝံ့မည် မလွဲတည်း။ သို့သော် ယမ်းတောင့် ၅၀ တွင် ၁၁ တောင့်မျှသာ ဗလာပါသဖြင့် အချိုးအစားနှင့် တွက်ခဲ့သော် ကံကောင်းသေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့မဟုတ် မတော်တဆ ‘ကံဆိုးကံကောင်း’ ဗလာ ယမ်းတောင့်ဖြင့် ၅ ကိုက် ၆ ကိုက်အကွာမှ ပစ်ခတ်၍ လွဲချော်ခဲ့သော် ပစ်သူမှာ သေရမည်မှချစ်တော့၏။

ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားရင်း၊ ကျွန်တော်မှာ ကောင်းစွာအိပ်၍ မပျော်ဘဲရှိလေရာ၊ နံနက်လင်းအားကြီးတွင်မှ အိပ်၍ပျော်သွား၏။ အိပ်ပျော်သည့်အခိုက်၌ပင် ကိုကျော်သောင်းအား ဆင်လိုက်၍နေပုံများကို အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်မိသေး၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်တို့လည်း နံနက်စာစားသောက်ပြီးနောက် ထွက်ခဲ့ရာ ကချင် ၂ ယောက်မှာ ရွှေမှသွားနှင့်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မောင်ထူးမှာ နောက် ၂ ဖာလုံခန့် ကျန်၍နေရစ်ခဲ့၏။ ချောင်းငယ်တစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း မြောက်ဘက်သို့ ဆက်လက် လျှောက်သွားကြရာ တောကလေးသည် အတော်အတန်ရှင်းလျက် ကျွန်တော်တို့၏ လက်ဝဲဘက်၌ကား ထူထပ်သော သစ်တောကြီးသည် တောင်ခြေအထိ မျက်စိတစ်ဆုံး တည်ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ ခြေလမ်းကလေးတစ်ခုမှာ တောအုပ်အနီးသို့ကပ်၍ သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုခြေလမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်၍သွားကြ၏။ ၂ ဖာ လုံခန့်ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်သည် ခြေလမ်းကလေးကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ လဲနေသဖြင့် မောင်ထူးသည် လက်ထဲတွင်ကိုင်လာသော လှံကိုထောက်ကာ သစ်လုံးကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီးနောက် အခြားဘက်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်မှာ သေနတ်ကို နောက်ကျောတွင်လွယ်၍ ထားရသည့် အပြင် မောင်ထူးကဲ့သို့လည်း မပေါ့ပါးသဖြင့် သူကဲ့သို့ပင် သစ်လုံးပေါ်သို့ ခုန်တက်မည်။ သို့မဟုတ် တောစပ်ဘက်မှပင် လှည့်၍သွားရမည်ကို စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် နောက်မှလာ၍ သေနတ်ပြောင်းကို ဆွဲလိုက်သဖြင့် ပထမမူ ကျွန်တော်၏တပည့် ကချင်တစ်ယောက်လာ၍ သေနတ်ကို အသံမပြဘဲ နောက်မှဆွဲယူသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။ သို့သော် နောက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်အသံသည်

နှလုံးများသည် ရင်ဝသို့ တစ်ခါတည်းလာ၍ ဆောင့်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ အောက်မေ့မိ၏။

သေနတ်ကို နှာမောင်းရှည်ကြီးဖြင့် လှမ်း၍ဆွဲနေသော ဆင်ကြီး အကြီးဆုံးဆင်ထက် တစ်တောင်ခန့် ပိုမိုမြင့် လျက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးမှာလည်း အရပ်အမောင်းနှင့်လိုက်အောင် အဆမတန် ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသည့်ပြင် ၎င်း၏ခန့်ထည်ကြီးမားလှသော အစွယ် ၂ ချောင်းမှာလည်း ကျွန်တော်၏ ကျောနှင့် တောင်ဆုပ်ခန့်သာ ဝေးစော့၏။ ပထမ၌ ကြက်သေ သေလျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်မှာ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ရပေါင်းများစွာလှပြီဖြစ်၍ သေနတ်လွယ်၍ ထားသော သားရေပတ်ကြိုးမှလွတ်အောင် ရုန်းထွက်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုယ်ကို မြေပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ လှဲချလိုက်ပြီးနောက် လဲနေသော သစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ လိုမ့်၍သွားပြီးလျှင် ကိုယ်ကို သစ်လုံးအောက်သို့ ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်၍နေလိုက်ရ၏။

ဆင်ကြီးသည် သေနတ်ကို နှာမောင်းဖျားဖြင့် ရစ်ပတ်ကာ အထက်သို့ တအားမြှောက်၍ မြေပေါ်သို့ချပြီးနောက် ခြေဖြင့်ဆောင့်၍ နင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် နှာမောင်းကြီးကို ကျွန်တော်ရှိရာ သစ်လုံးအောက်သို့ ထိုးသွင်းပြီးလျှင် ကျွန်တော်အား အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ရန်ကြိုးစားလျက်ရှိရာ၊ ကျွန်တော်လည်း သားရေခါးပတ်တွင် အဆင်သင့်ရှိသော အမဲလိုက်ဓားဖြင့် နှာမောင်းဖျားကို တအားခုတ်လှီးလိုက်လေ၏။ ဆင်များ၏ နှာမောင်းဖျားသည် အာရုံကို ကောင်းစွာခံစားနိုင်သော 'အသားနု' အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သည့် အတိုင်း ဆင်ကြီးသည် နာကျင်လှဟန် နှာမောင်းကို ရုတ်သိမ်း၍ပစ်အော်ပြီးနောက် နားရွက်ကြီးကို စွင့်ကာ ယခင်ကထက် စိတ်ထွက်လာသည့် လက္ခဏာဖြင့် နှာမောင်းဖျားကို ကျွန်တော်ရှိရာသို့ တစ်ဖန်သွင်းပြန်၏။ ကျွန်တော်လည်း ဒုတိယအကြိမ် နာနုကို ဓားဖြင့် စိုက်လိုက်ရပြန်၏။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော်၏ခြေဖျားဘက်မှ ဆွဲယူခဲ့သော် ကျွန်တော်လည်း ဓားဖြင့်ထိုးရန် လက်လှမ်းမီနိုင်မည် မဟုတ်သဖြင့် မချပါ၍သွားချေမည်။

ဆင်ကြီးသည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် နှာမောင်းဖျားကို ဓားနှင့်ထိုးစိုက်ခြင်းကိုခံရသဖြင့် ယခုအကြိမ်၌မူ နှာမောင်းဖြင့်လှမ်း၍ မဆွဲတော့ဘဲ နောက်သို့ အတန်ငယ်ဆုတ်ကာ ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းရှိသောနေရာကို ချိန်ပြီး

လျှင် အစွယ်ဖြင့် တအားထိုးစိုက်လိုက်၏။ သို့သော် အစွယ် ၂ ချောင်းမှာ ခပ်စောင်းစောင်းကျသဖြင့် ပထမ အစွယ်သည် သစ်လုံးအတွင်းသို့ စူးဝင်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ဦးခေါင်းနှင့် နှစ်လက်မခန့်သာ လွဲ၍သွား၏။ ဒုတိယအစွယ်မှာကား ကျွန်တော်၏ ကိုယ်အောက်တည့်တည့် မြေကြီးထဲသို့ စူးဝင်သွား၏။

မောင်ထူးသည် ထွက်မပြေးဘဲ သစ်ပင်အုပ်ရှိရာဘက်မှ ဆင်ကြီးကို ချဉ်းကပ်ပြီး ရှေ့လက်ပုံကို လုံဖြင့်ထိုးစိုက်လိုက်ရာ ဆင်သည် ကျွန်တော်အား လွှတ်၍ထားပြီးလျှင် မောင်ထူးအား ကွေ့၍လိုက်လေ၏။ သို့သော် မောင်ထူး ချဉ်းကပ်သောဘက်တွင် သစ်ပင်များ၊ ချုံပုတ်များရှိသဖြင့် မောင်ထူးသည် သစ်ပင်များအကြားသို့ လိမ်ကောက်ကွေ့ဝင်ကာ လွတ်မြောက်သွားလေ၏။ ဤသို့ရှိစဉ် သစ်လုံးကြီး၏ အခြားဘက်မှ သေနတ်ဖောက်သံ နှစ်ချက်နှင့်တကွ ဟစ်အော်ဆူညံသံများကို ကြားရလေရာ၊ ထိုခဏ၌ ပြင်းစွာဟစ်အော်ပြီးနောက် တောင်ခြေနှင့် ဆက်လျက်ရှိသော တောအုပ်ကြီးထဲသို့ တိုးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။

သစ်လုံးကြီး၏ အခြားဘက်မှာ ကျွန်တော်၏ တပည့် ကချင် နှစ်ယောက်နှင့် အခြားသူစီမံမီး ကချင် နှစ်ယောက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ မောင်ထူးသည်လည်းကောင်း၊ ရောက်လာကြသဖြင့် ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း သစ်လုံးကြီးအောက်မှ ထွက်ခဲ့နိုင်၏။

သူစီမံမီး ကချင် နှစ်ယောက်အနက် ဆင်မြီးကိုကျစ်၍ လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသူမှာ ကိုကျော်သောင်း အသည်းအသန်ဖြစ်စဉ်က ကျွန်တော်တို့ ခခန်းသို့ လာရောက်ခေါ်ငင်သော ကိုကျော်သောင်း၏ ရှေ့ဆောင်တပည့်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကိုကျော်သောင်းမှာ ဘစ်စုံတစ်စုံ ဖြစ်ပြီဟု အတတ်တွေးလိုက်၏။ ထိုကချင်ဦးဝါးကြီးသည် ကျွန်တော်၏ တပည့်များအား ကချင်ဘာသာဖြင့် “ကျုပ်တို့ဆရာတော့ ဘိစ္စချောပြီ” ဟု တီးတိုးပြောသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် တွေးထင်သည့်အတိုင်းလည်း မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ဦးဝါးကြီး လမ်းပြသည့်အတိုင်း လိုက်သွားကြရာ နောက် ၃ မာရီခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း ချောင်းကလေးတစ်လျှောင်း နီးသွားရှိ တောအုပ်ကလေးတစ်ခုအနီး၌ ဆင်ခြေရာများနှင့်တကွ မြင်၍

မကောင်းအောင် ကြေမူနေသော ကိုကျော်သောင်း၏အလောင်းနှင့်အတူ အနီးတွင်ကျနေသော ဒသမ ၄၅၀ နှစ်လုံးထိုး ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးကို တွေ့ရ၏။

အလောင်းအနီးတွင် စောင့်၍နေသော ကိုကျော်သောင်းတပည့်က ကိုကျော်သောင်းသည် ဆင်ကြီးကို မည်မျှလောက် နီးနီးကပ်ကပ်တိုက်ခိုက်ကြောင်း ကျွန်တော်အား ငိုယိုကာပြန်ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကိုကျော်သောင်း၏ သေနတ်ကို ကောက်ယူပြီးလျှင် ယမ်းတောင့် နှစ်တောင့်ကို ထုတ်ယူကြည့်ရှုရာ ပထမယမ်းတောင့်မှာ ကျည်ဆံသာ အပေါ်ယံ၌ရှိ၍ ယမ်းအိမ်တွင် ယမ်းမထည့်ရသေးသော ဗလာယမ်းတောင့်ဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩစွာတွေ့ရှိရလေ၏။ ဒုတိယမောင်းကို မဖြုတ်နိုင်မီ၊ ဆင်ကြီးသည် ကိုကျော်သောင်းအား တစ်ခါတည်း နင်းသတ်လိုက်ဟန် လက္ခဏာရှိ၏။

ကံဆိုးလေစွ၊ အကယ်၍ ကိုကျော်သောင်းသာ ယမ်းတောင့် အကောင်းတစ်ခုကို ဤနေရာ၌ ထည့်သွင်းမိခဲ့ပါမူ၊ ဤကဲ့သို့အဖြစ်မျိုးကို တွေ့ ကြုံကောင်းမှ တွေ့ကြုံပေမည်။ ဒုတိယယမ်းတောင့်ကား၊ ယမ်းတောင့်ကောင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ ကိုကျော်သောင်းမှာ အကုသိုလ်ဖန်တီးသဖြင့် ဤကဲ့သို့ အသေဆိုးသေရခြင်းမှာ ဗလာယမ်းတောင့်အတွက် ကြောင့်သာဖြစ်ရာ ထိုဗလာယမ်းတောင့်ကို ဖန်တီးသူမှာလည်း အခြားသူမဟုတ်၊ ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်၏ ပယောဂကင်းမှ ကင်းနိုင်ပါမည်လော ဟု တွေးတောကာ စိတ်မသန့်ရှင်းမှု ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်လည်း တပည့်များအား ထမ်းစင်တစ်ခု ပြုလုပ်စေပြီးသော် ကိုကျော်သောင်း၏ အလောင်းကို ကျွန်တော်၏ တံစခန်းသို့ယူ၍ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား နောက်ဆုံးပြုစုသည့်အနေဖြင့် ကောင်းစွာမီးရှို့သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရ၏။

ကိုကျော်သောင်း၏သေနတ် ပထမယမ်းတောင့်အိမ်၌ ဗလာယမ်းတောင့် ထည့်သွင်းထားမိခြင်း အကြောင်းကို ကျွန်တော်နှင့်မောင်ထူးတစ်ယောက်သာသိရာ မောင်ထူးသည် စကားရှည်နေမည် စိုးရိမ်သဖြင့် တပည့်လိမ္မာ ဆရာအာပတ်လွတ်ဆိုသော စကားကဲ့သို့ ဆိုင်ရာ ပုလိပ်အရာရှိများ လာရောက် စစ်ဆေးခြင်းမပြုမီ၊ အခြားပစ်ပြီး အလားတူ ယမ်းတောင့်တစ်တောင့်ကို ထည့်ထားလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ယမ်းတောင့် ၂၀ မှ ယမ်းများကို ယူပြီးလျှင် သက်လုပ်ပုံးပြုလုပ်ဖောက်ခွဲခဲ့စဉ်က ထိုအသံကြောင့်သာ ကိုကျော်သောင်း၏ တပည့်များသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လာရောက်နိုင်၏။ ကျွန်တော်က လိုက်၍ ဆေးဝါးကုသခဲ့၏။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပုံမှာ ယခုလည်း ထိုယမ်းတောင့် ၂၀ အနက် ၁၁ တောင့်သည် ကိုကျော်သောင်း လက်ထဲသို့ ကံအားလျော်စွာ ရောက်သွား၏။ ထိုယမ်းတောင့် ၁၁ တောင့်အနက် ကံဆိုးသော ယမ်းတောင့်တစ်တောင့်အတွက် ကိုကျော်သောင်းမှာ အသက်ဆုံးရှုံးရရာ၏။

အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် လူတစ်ယောက်၏အသက်ကိုပင် ကယ်တင်ကာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေးနိုင်ခဲ့သော်လည်း အကုသိုလ်ကံ ဖိစီးနှိပ်စက်ချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်လာသောအခါ ထိုအရာဝတ္ထုပင်လျှင် သူ့အား အသက်ဆုံးရှုံးစေနိုင်၏။

အထက်ပါအမှုမှာ မတော်တဆဖြစ်ခြင်းမျှသာဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ ပယောဂကင်းသည်ဟု ဆိုစေကာမူ ကျွန်တော်သည် ဤအဖြစ်အပျက်ကို တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဘဲ အသက်သေသည့်တိုင်အောင် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

လျှို့ဝှက်သော သင်ခန်းစာ

ရွှေဘုံသာလမ်းရှိ လမ်းကြားလေးတစ်ခု နောက်ဖေးဘက်တွင် 'အင်တာနေရှင်နယ်ဆေးတိုက်' ဟူသောအမည်ဖြင့် ဆေးတိုက်ကလေးတစ်တိုက် ရှိရာ ဆေးတိုက်အဝင်ဝ အုတ်နံရံပေါ်တွင် ဟောင်းနွမ်းသောကြေးဝါ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးဖြင့် ဒေါက်တာ ဖုန်းကျော် (M.B.B.S) ဟုရေးသားထားသည်။

ဆေးဆိုင်ကလေးမှာ ၃၅ ပေ သာသာခန့်သာ ကျယ်ဝန်းသော တိုက်ခန်းကလေးတစ်ခုဖြစ်၍ နံရံဘက်ရှိ စင်များပေါ်တွင် ဆေးပုလင်းများ၊ ဆေးကိရိယာများ၊ ဖန်ဘူးဖန်ခွက်များသည် ဖရိုဖရဲရှိနေသဖြင့် ဆိုင်နှင့်မတူဘဲ ၂၅ လမ်း ၂၆ လမ်းဘက်ရှိ ပစ္စည်းဟောင်းများရောင်းချသော အဟောင်းဆိုင်တစ်ခုနှင့် တူလေသည်။ အတွင်းဘက် ခပ်ကျကျ၌ ကောင်တာတစ်ခုဖြင့် အခန်းဖွဲ့၍ ထား၏။ အခန်းတွင်း၌ကား ဆရာဝန်များဝတ်လေ့ရှိသော အင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်ကာ အင်္ကျီအိတ်တစ်ဖက်တွင် နားကြပ်ကိုထည့်လျက် မျန်မှန်အနက်တပ်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေလေသည်။ ၎င်းမှာ အခြားသူမဟုတ် ဒေါက်တာဖုန်းကျော်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးဖုန်းကျော်မှာ ကျစ်လျစ်သေးသွယ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ရှိပြီးလျှင် မျက်နှာတွင် ရာထောင်မကသော အတွန့်အလိပ်များဖြင့် ပြည့်

နက်လျက်ရှိရာ ၎င်း၏အသက်ကို ၆၀ မှ ၁၀၀ အတွင်း စိတ်က ခန့်မှန်းချင်သလောက် ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ အသက် ၆၀ ကျော်ပြီဟု ခန့်မှန်းရသော်လည်း လူရွယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ဟန်ရှိပြီးလျှင် အလုပ်ကြမ်းများကိုပင် အတော်အသင့် လုပ်နိုင်သေး၏။

ဒေါက်တာဖုန်းကျော်မှာ အခြားဆရာဝန်များကဲ့သို့ ပွဲလမ်းသဘင်၊ သာရေးနာရေး၊ အပျော်အပါးမှစ၍ လူစည်ကားသော ဆိုရှယ်ဝိုင်းများတွင် များစွာမမြင်ရဘဲ အလွန်လူသိနည်းပါးလှသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း သူ၏ဆေးဆိုင်မှာလည်း တစ်နေ့လျှင် ဆေးဝယ်သူနှင့် လူနာတစ်ယောက်နှစ်ယောက်မျှ အနိုင်နိုင်လာရောက်တတ်သည်။

၎င်း၏ဆေးတိုက်သို့ လူနာများအရောက်အပေါက်နည်းပါးသော်လည်း လာရောက်သမျှ လူနာများမှာ အလွန်လျှို့ဝှက်သောကိစ္စများဖြင့် လာ ရောက်တတ်၍ ဦးဖုန်းကျော်ထံမှ မိမိတို့အလိုရှိသော ဆေးဝါးများရသောအခါ ငွေကိုပုံ၍ ပေးတတ်ကြလေသည်။

ဆောင်းရာသီ၏ ချမ်းအေးလှသည့် တစ်နေ့သော ညနေစောင်း ၅ နာရီခွဲအချိန်လောက်၌ ထိုလမ်းကြားကလေးထိပ်သို့ ကားကလေးတစ်စီးဆိုင်လာပြီးလျှင် ကာကီရောင်ဘောင်းဘီရှည် ကာကီရောင် ကုတ်အင်္ကျီ ဦးထုပ်အနက် စသည်တို့ဖြင့် ခံညားစွာဝတ်ဆင်ထားသော အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်သည် လမ်းကြားကလေးမှ ဆေးတိုက်ရှိရာသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ဆိုင်ထဲသို့ မဝင်မီကပင် သူသည် ပခုံးထောက်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ရာထူး ဂုဏ်အဆင့်အတန်း တံဆိပ်များကို ဖြုတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုသူသည် ကြေးဝါဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို ခေတ္တမျှစိုက်၍ကြည့်ပြီးနောက် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ထိုသူဝင်လာသည်ကို မြင်သည့်နှင့် ဒေါက်တာဦးဖုန်းကျော်သည် ကောင်တာနောက်မှ ဧည့်ခန်းရှိရာသို့ ထွက်လာလေသည်။ ဧည့်ခန်းဟုပင်ဆိုရသော်လည်း ဆိုင်ခေါင်းရင်းဘက်တွင် စားပွဲဝိုင်းကလေးတစ်လုံးနှင့် သစ်သား ကုလားထိုင်နှစ်လုံးသာ ရှိလေသည်။ ဆိုင်တွင်း၌ကား အခြားမည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။

ဆရာကြီးသည် အတန်ငယ်ပြီး၍သော မျက်နှာဖြင့် ဧည့်သည်အား နေရာထိုင်ခင်းပေးလေရာ ခံညားသောဧည့်သည်လည်း ပြီးသည်ဆိုရာ၌ ပြီးလိုက်ပြီးနောက် ဆိုင်၏အခြေအနေကို အတန်ငယ်အကဲခတ်သည့်

၂၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ဟန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ မျက်လုံးလှန်၍ကြည့်လိုက်၏။ ဧည့်သည်နှင့် အိမ်ရှင် နှစ်ယောက်စလုံးပင် လူခြေကြီး၍ တင်းမာသော မျက်နှာထားများရှိလေရာ ဧည့်သည်ကမူ ရာထူးဂုဏ်အရှိန်အဝါကြောင့် ပိုမို၍ ခက်ထန်တင်းမာသော ဟန်အမူအရာရှိလေသည်။

ဧည့်သည်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ဆရာကြီး၏ မျက်နှာကို အတန်ငယ် အကဲခတ်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် မသိမသာပြုံးလိုက်ပြီး နောက် -

“ဆရာကို ကျွန်တော် တစ်ခုတိုင်ပင်ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ တိုင်ပင်ပါ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာမဆို ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာက”

ခုံညားသော အရာရှိနှင့် တူသူသည် စကားကိုအဆုံးမသတ်သေး ဘဲ ခေတ္တဆိုင်းထားလိုက်၏။ ဒေါက်တာဦးဖုန်းကျော်ကလည်း မျက်မှန် မည်းကြီးနောက်မှ မသိမသာအကဲခတ်ရင်း ဆေးတံကောက်ကြီးကို မီးညှိ လိုက်လေသည်။

ကာကီအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားသူသည် ဆိုင်တွင်း၌ အခြားသူများရှိနေမည်ကို စိုးရိမ်သည့်ဟန်ဖြင့် တောင်မြောက်လေးပါးကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဆိုင်ထဲတွင် မိမိတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိနေ ကြောင်း သိသောအခါမှ ဆက်လက်၍ -

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒေါက်တာ့ဆီမှာ တစ် ခါတည်း ခြေရာလက်ရာအပြီး ရှာမတွေ့နိုင်တဲ့ အဆိပ်မျိုးရှိတယ်လို့ သတင်းသုသို့ ကျွန်တော်ကြားရပါတယ်။ ဟုတ်ပါသလား ဒေါက်တာ”

ရှေ့သို့စကားမဆက်နိုင်မီ ဒေါက်တာဦးဖုန်းကျော်သည် ဦးခေါင်း ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ဖြည်းဖြည်းစွာ ညိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆေးတံ ကို ပါးစပ်မှ ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ဪ ... ကျုပ် ကော်ဖီသောက်မလို့ဗျာ၊ ဆိုင်ထဲ ခင်ဗျား ဝင်လာ တာမြင်တာနဲ့ ကျုပ်ထွက်လာတာ၊ လာပါဗျာ ... ပြီးတော့မှ အေးအေးဆေး ဆေး စကားပြောကြတာပေါ့။ ချမ်းပါတယ် ကော်ဖီပူလေးတစ်ခွက် လောက် အရင် သောက်စမ်းပါဦး”

လျှို့ဝှက်သော သင်ခန်းစာ

ဆေးဝယ်ရန်လာသောသူသည် အိမ်ရှင်ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း မကြွေ သာသဖြင့် ဒေါက်တာဦးဖုန်းကျော်နောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေသည်။ အခန်း၏ အတွင်းဘက်၌ကား ၃ ပေခန့်ရှည်သည့် စားပွဲတစ်လုံးရှိ၍ စားပွဲ ပေါ်တွင် ဓာတ်မီးဖိုဖြင့်တည်ထားသော ကော်ဖီနံ့များ တထောင်းထောင်း ထွက်လျက်ရှိ၏။ ဒေါက်တာ ဦးဖုန်းကျော်သည် အနီးရှိစင်တစ်ခုပေါ်မှ ကော်ဖီပန်းကန်နှစ်စုံကို စားပွဲပေါ်၌ ချထားပြီးနောက် သကြားထည့်သော ပုလင်းကလေးနှင့် နို့ကရားကို အလိုက်သင့် ချထားပြန်လေသည်။ ထို့ နောက် ပန်းကန်လုံးတစ်လုံးထဲသို့ သကြားတစ်ဇွန်းစီထည့်၍ နို့ကရားမှ နို့ကို စားပွဲဇွန်းကြီးနှင့် နှစ်ဇွန်းစီထည့်၏။ နောက်ဆုံးမှ ကော်ဖီကရားမှ ပွက်ပွက်ဆူလျက်ရှိသော ကော်ဖီများကို လောင်းထည့်လေသည်။ ထို့ နောက် ဒေါက်တာဦးဖုန်းကျော်သည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ဧည့်သည်ဘက် သို့ တိုး၍ပေးလိုက်သည်။

“သောက်ပါ မိတ်ဆွေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဧည့်သည်သည် ကော်ဖီကိုတစ်ကျိုက်မျှ သောက်လိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ ဒေါက်တာ ... ကျွန်တော်ပြောတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“နေပါဦး ... မိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေက ဘယ်သူ့ကို သတ်ချင်လို့လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဗျာ”

“ဒီဟာက ဒေါက်တာနဲ့ဆိုင်သလား၊ ကျွန်တော် ငွေပေးရင်ပြီး ရော့ မဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာ ဦးဖုန်းကျော်သည် သဘောမကျသည့်ဟန်ဖြင့် လက် ယာဘက်ကို ဝှေ့ရမ်းလိုက်ပြီးလျှင် ပါးစပ်မှဆေးတံကို ဖြုတ်လိုက်လေ သည်။

“ဆိုတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျာကို ဒီအဆိပ်ပေးဖို့ တော်မယ်မတော်ဘူး ဆိုတာ ပထမကျုပ်စဉ်းစားရမယ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ...”

ဒေါက်တာဦးဖုန်းကျော်သည် အဓိပ္ပာယ်ပါလှသောဟန်ဖြင့် ဦး ခေါင်းကို ညင်သာစွာယမ်းလျက် ရှိပေ၏။ ထိုအခါ ဧည့်သည်က -

“ဘယ်သူ့ကိုလဲဆိုတဲ့ စကားအဖြေကတော့ တခြားသူမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမပဲ။ ဘာဖြစ်လို့သတ်ရသလဲဆိုတဲ့ စကားရဲ့အဖြေကတော့ တိုတိုနဲ့ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် နောက်မီးလင်းလို့ပဲ ဒေါက်တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဣန္ဒြိယမထားတဲ့ မိန်းမတွေ၊ လင်ကနိပ်စက်တာကို မခံနိုင်လို့ တခြားကောင်းနိုးရာရာ အသစ်ရှာရတဲ့မိန်းမတွေဆိုရင် ကျွန်တော်ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ အခု ကျွန်တော့်မိန်းမကတော့ သူဝတ်ချင်သလိုဝတ်၊ စားချင်သလိုစား၊ သွားချင်သလိုသွား၊ နေချင်သလိုနေနိုင်အောင် ကျွန်တော်က အလိုလိုက်ထားပါလျက်သားနဲ့ ဒီအထဲက သစ္စာဖောက်တာတော့ ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး။ လင်ငယ်နေတာက တခြားလူ မဟုတ်ဘူး ဆရာရေ။ ကျွန်တော့် ဒရိုင်ဘာကောင်လေးနဲ့ဒေါက်တာရဲ့”

“ထင်ကြေးနဲ့ ပြောတာလား၊ ဒါမျိုးဆိုတာ မယားကိုချစ်လေလေ သူတို့အပေါ် သံသယမကင်းလေလေ ဖြစ်တတ်တယ် မိတ်ဆွေ၊ သေချာမှလည်း လုပ်ပါ”

“သေချာပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင်က ရဲဘက်မှာ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ မြို့ပေါ်မှာ အင်မတန် လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အမှုကြီးတွေကို မပေါ်ပေါ်အောင် လိုက်နေရတာပါ။ သူ့ရဲ့ အနိပ်အကဲတွေ၊ လူရဲ့အခြေအနေကို သိတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သက်သေသာကေနဲ့ တိတိကျကျစုံစမ်းပြီး မှန်တဲ့အခါကျမှ ဒီကောင်မ တခြားလုပ်စရာ နည်းလမ်း မရှိဘူး၊ ဒီလိုလုပ်မှပဲဆိုပြီး ဆရာ့ဆီကို လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့ မယားတစ်ယောက် ဒီလိုလုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ဟာ မနုဗြောဉ်းလား မိတ်ဆွေ”

“နုဗြောပါသော်ကောဒေါက်တာ၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော့်အသည်းကို ကွဲအောင်လုပ်တဲ့ မယားကိုတော့ထားလို့ မဖြစ်ပေဘူး ဒေါက်တာရဲ့၊ ကျွန်တော် ကြာရှင် ရူးရလိမ့်မယ်၊ သူ့ကိုတစ်ခါတည်း သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ပြီးတော့ ဒီသေနတ်နဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုလို အချိန်အခါမျိုးမှာ တိုင်းပြည်အတွက် လူဆိုးလူမိုက်တွေကို နှိမ်နင်းပေးဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ဝတ္တရားက ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အသက်ငယ်ပါသေးတယ် ဒေါက်တာ၊ နောက်ကို အနည်းဆုံး ၁၀ နှစ်၊

၁၅ နှစ်လောက်နေပြီး တိုင်းပြည်ကို ကောင်းနိုင်သမျှ ကောင်းအောင် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ပြုပြင်ခဲ့ချင်ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် အခုအသေမခံဝံ့သေးဘူးလို့ ဆရာကိုပြောတာပါ”

ဦးဖုန်းကျော်သည် အရာရှိပြောသော အထက်ပါစကားများကို နားထောင်ရင်း ဆေးတံကိုခဲကာ တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နဲစွာ စဉ်းစားနေသကဲ့သို့ မကြာခဏ ဦးခေါင်းကို ညိတ်လျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက် အတန်ငယ်ကြာမှ ဆေးတံမှ ပြာများကို ကုလားထိုင်လက်ရမ်းဖြင့် ခါ၍ ချလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တာပဲ မိတ်ဆွေ၊ လောကကြီးတစ်ခုလုံးဟာ စိတ်ချမ်းသာမှုထက် အဆင်မပြေမှုက ပိုများနေတာပဲ၊ လောကဓံတရားရှစ်ပါးရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီဟာတွေ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ နေ့တိုင်း ရင်ဆိုင်နေကြရတယ်။ ကျုပ်တို့ဘဝမှာ ဒီဟာတွေကို တတ်နိုင်သမျှ အနိုင်ရအောင်တိုက်မှတော်ရုံကျတယ် မဟုတ်လား၊ တစ်ခုရှိတာက ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီးစဉ်းစားဖို့ သတိတရားလိုတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ ဒေါက်တာ၊ တစ်လအချိန်ယူပြီး စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်၊ နောက်ဆုံး ဒီအဖြေ ထွက်လာတာပါပဲ”

“စဉ်းစားတယ်ဆိုတာ ဉာဏ်ပညာသာ မဟုတ်ဘူး၊ အရွယ်ကလည်း ရှိသေးတယ်”

“မှန်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်အခု အသက်လေးဆယ်ရှိပါပြီ၊ ကောင်းကောင်းစဉ်းစား နှိုင်းယှဉ်နိုင်တဲ့အရွယ် ရောက်ပါပြီ”

“ကဲလေ ... အခုလိုဆိုရင် ကျုပ်မှာရှိတဲ့ဆေးကို ရောင်းရမှာပေါ့၊ ဪ ... ဒါထက် ကော်ဖီသောက်စမ်းပါဦး အေးကုန်တော့မယ်”

ဒေါက်တာ ဦးဖုန်းကျော်သည် ကော်ဖီခွက်ကို ဧည့်သည်အရာရှိဘက်သို့ တိုး၍ပေးလိုက်ပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တဖြည်းဖြည်း သောက်လျက်ရှိ၏။ ဧည့်သည်အရာရှိသည် ကော်ဖီကို ဖြည်းဖြည်း သောက်လိုက်ပြီးနောက် အိတ်ထဲတွင်ပါသော ရွှေရောင်စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မီးညှိ၍ သောက်လိုက်လေသည်။

ဦးဖုန်းကျော်က ဆေးတံကို မီးညှိလျက် -

“ခင်ဗျားအလိုရှိတဲ့ အဆိပ် ကျုပ်မှာ ရှိပါတယ်။ အဆိပ်ရဲ့တန်ခိုး အာနိသင်ကတော့ ခင်ဗျားသတင်းကြားတဲ့အတိုင်း သေပြီးတဲ့နောက် လူကို ဘယ်လိုပဲ ခွဲခွဲကြည့်ကြည့်၊ ဘယ် ဘိလပ်က ဆရာဝန်ပဲ စစ်ကြည့်ကြည့် ဘာမှမတွေ့ရဘူး၊ အဆိပ်ရဲ့ အငွေ့အသက်အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရဘူး”

“တယ်ကောင်းတဲ့ အဆိပ်ပဲ ဆရာကြီး”

“ကောင်းဆိုရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ရှိဖော်စပ်ထားတဲ့နည်းကိုဗျ။ ဒီနည်းကို ကျုပ်တစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမသိဘူး”

“တကယ်ကို အံ့ဩစရာကောင်းပါပေတယ် ခင်ဗျာ။ အဖိုးသား နားသာ အမိန့်ရှိပါတော့”

“ခင်ဗျားရဲ့ရာဇဝင်ကို ကြားရလို့ကျုပ်က ကျေနပ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ ပြောပြီးပါပြီ”

“အဲဒီလို ကျုပ်ကျေနပ်လို့ ခင်ဗျားကို ရောင်းလိုက်တယ်ထင်ရင် ကျုပ်က အဖိုးအခ တစ်ပြားမှမယူဘူး၊ ခင်ဗျားလို လူမျိုးတွေကို ကျုပ် ကူညီခဲ့ဖူးပေါင်းများလှပြီ”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို မ၊စပါတော့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာ ဦးဖုန်းကျော်သည် ဧည့်သည်အရာရှိ၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် တစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။

“ကျုပ်ပေးပြီးပြီလေ၊ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ခင်ဗျားဘက် တိုးပြီးပေး လိုက်ကတည်းက ခင်ဗျားဟာ ဒီအဆိပ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့လူလို့ ကျုပ်စိတ်ထဲ မှာ တစ်ခါတည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ အဖိုးအခတစ်ပြားမှ မယူပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ ဖြေဆေးအတွက်တော့ အဖိုးအခပေးရလိမ့်မယ်”

ဧည့်သည် အရာရှိသည် မိမိအားတစ်ပတ်ရိုက်သည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သွားသကဲ့သို့ ဖွေးခနဲ ဖြစ်၍သွား၏။ ထို့ နောက် ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ဦးဖုန်းကျော်ကပြုံးလျက် -

“မိတ်ဆွေကျုပ်ကို မပစ်ပစ်ပါဘူး။ ကြည့်စမ်း ဟိုစင်ပေါ်မှာ ဆေး ပုလင်းတွေ တစ်ထောင်လောက် ရှိတယ်၊ ဒီအထဲက ဖြေဆေးကိုမိတ်ဆွေ ရွေးတတ်ပါ့မလား”

ဒေါက်တာ ဦးဖုန်းကျော်သည် စင်နှစ်စင်နှင့် အပြည့်ရှိနေသော ဆေးပုလင်းများကို လက်ဖြင့်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆေးတံကို ပြန်၍ မီးညှိလိုက်ပြီးလျှင် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသံဖြင့်ဆက်လက်၍

“ခင်ဗျာဝမ်းထဲကို အဆိပ်ရောက်သွားပြီ၊ ဒီတော့ ဝေဒနာမခံစားရဘဲ ပိုပြီး မြန်မြန်ကိစ္စချောအောင် ဒီအဆိပ်ထက်ပိုပြီးပြင်းတဲ့ အဆိပ်ကိုပဲ ယူမလား ပြောပေတော့၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ မိတ်ဆွေက ကျုပ်ဟာ ဖြီးနေတယ် ထင်ရင် အခု ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်လေ၊ အခုအချိန်ကစပြီး ၃ နာရီအတွင်း မိတ်ဆွေရဲ့ဝမ်းထဲကို ရောက်နေတဲ့ အဆိပ်ဟာ တန်ခိုးပြတော့မယ်။ ဘယ့် နယ်လဲ ကျုပ် ပြောတာ”

ဧည့်သည် အရာရှိသည် နဖူးမှ ဈေးများကို လက်ကိုင်ပပါဖြင့် သုတ်လျက် ရှိလေသည်။

“ဖြေဆေးအတွက် ဘယ်လောက်ပေးရမယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ တော့ ဒေါက်တာ”

“မများလှပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ ၁၀၀၀ ပဲ ကျုပ်ယူပါတယ်၊ ဘာမဆို ကျုပ်က မျှမျှတတ လုပ်တတ်ပါတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မိတ်ဆွေဟာ အသက်ရှင်ရမယ်၊ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးကိုဆောင်နေတဲ့ အဓိကရပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်မပြောနဲ့၊ သာမန် ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တောင်ဘယ် လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ မိတ်ဆွေနားလည်ပါတယ်”

ဧည့်သည် အရာရှိသည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းညှင်းစွာ ညိတ်လိုက်၏။

ဒေါက်တာဦးဖုန်းကျော်က ဆက်လက်၍ - “အဆိပ်အတွက်ရော ဖြေဆေးအတွက်ရော အလကားပေးမယ်ဆိုရင် ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အပျော်တမ်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်တော့ တခြားဆရာဝန်တွေ လို ငွေကြေးဆေးဖိုးဝါးခ အရမေ့မန်ပေဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့စားသောက် နေရေးအတွက် ယူရပါတယ်၊ ကဲ ... မိတ်ဆွေ ငွေသာ မ၊စပါတော့”

ဧည့်သည် အရာရှိသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလျက် ခြောက်လုံး ပြူးသေနတ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ချထားလိုက်၏။ သို့သော် လက်လှမ်းမီ

လောက်သည့်နေရာ၌ သတိနှင့်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် အထပ် လိုက်ထည့်၍ထားသော တစ်ရာတန်စက္ကူများကို တစ်ထောင်ပြည့်အောင် ရေတွက်၍ စားပွဲပေါ်၌တင်ထားလိုက်လေသည်။

ဒေါက်တာဦးဖုန်းကျော်သည် အရာရှိချထားပေးသော ငွေစက္ကူ များကို ချက်ချင်း လှမ်း၍မယူဘဲ ဆေးတံကိုသာ ဖွာမြဲဖွာလျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်လေးနက်သော အသံဖြင့် -

“ဪ တခုရှိသေးတယ်၊ မိတ်ဆွေရဲ့ ဇနီးအတွက်ရော ကျုပ် အတွက်ရော လုံခြုံရေးအတွက် မိတ်ဆွေက ဝန်ခံချက်တစ်ခု ရေးရလိမ့် မယ်။ ဘယ်လို ရေးရမလဲဆိုရင် သူ့ကို ဘာကြောင့် သတိဖို့ကြံစည်တယ်၊ ဘယ်လိုကြံစည်တယ်၊ ဘယ်အခါက ကြံစည်တယ်ဆိုတာ အတိအလင်း ရေးသားဖော်ပြပြီး အောက်က မိတ်ဆွေလက်မှတ်ထိုးရမယ်။ မိတ်ဆွေရဲ့ အမည်ရာထူးဂုဏ် နေရပ်လိပ်စာ အပြည့်အစုံ ပါစေရမယ်၊ အဲဒီဖြောင့်ချက် ရတဲ့အခါ စာအိတ်ထဲမှာထည့်ပြီး ပြည်သူ့အသက်နဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကာ ကွယ်ရေးဌာန အတွင်းဝန်ချုပ်ဆီကို စာတိုက်က အခုချက်ချင်း ပို့ရလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုဘာကြောင့်လုပ်ရသလဲဆိုရင် မိတ်ဆွေဇနီးရဲ့အသက်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်အသက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိတ်ဆွေက နောင်ကြံစည်ရင် သက်သေခံရ အောင်လို့ လုပ်ရတာဘဲ။ မိတ်ဆွေရဲ့ ဖြောင့်ချက်ရတဲ့အခါ ဒီစာကို ကျုပ် ကိုယ်တိုင် အခုချက်ချင်း စာတိုက်ပုံးထဲသွားထည့်မယ်၊ ကျုပ်ပြန်လာသည် အထိ စောင့်ပေတော့၊ ကဲ ... ဟောဒီမှာ စာရွက်နဲ့ဖောင်တိန်၊ ကျုပ်ပြောခဲ့ သလို မိတ်ဆွေရဲ့အကြံကိုသာ ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း ထုတ်ဖော်ဝန်ခံတဲ့ အကြောင်းပေါ့ မိတ်ဆွေ၊ ကဲ ... ကဲ အချိန်မရှိဘူး၊ မြန်မြန်ရေးပေတော့၊ စာထည့်ပြီး ကျုပ်ပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ အဆိပ်ဖြေဆေးကို ကျုပ်ပေးပါ မယ်၊ စိတ်ချပါ”

ဧည့်သည်အရာရှိသည် ဒေါက်တာဦးဖုန်းကျော်ပေးသော စာရွက် ပေါ်တွင် မိမိဇနီးအားမည်သည့်အတွက် သတ်ရန်ကြံစည်ကြောင်း၊ မည် သည့်နည်းနှင့်သတ်ရန် ကြံစည်ကြောင်း ဝန်ခံချက်ရေးသားရလေ၏။ ထို့ နောက် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးလျှင် ဦးဖုန်းကျော် လက်သို့ ပေးလိုက်လေ သည်။

“ဪ ... ဒါထက် ကျွန်တော့်နာမည်ကို”

စကားမဆုံးမီ ဒေါက်တာ ဖုန်းကျော်က ကြားဖြတ်လျက်

“စိတ်ချပါ မိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်ကို ဘယ်သူမှ မသိစေရ ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် မေ့ပစ်လိုက်ပါ့မယ်။ ကျုပ်နဲ့ဆက်ဆံတဲ့ ဦးဖုန်းသမ္မာ လုံခြုံဖို့ ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်”

ဦးဖုန်းကျော်သည် စာရွက်ကိုခေါက်၍ စာအိတ်ရှည်တစ်ခု၌ ထည့်ပြီးလျှင် စာအိတ်ပေါ်တွင်လိပ်စာတစ်ခုကို ရေးသားပြီးနောက် စာ အိတ်ကျောဘက်တွင် သူ၏လက်စွပ်ဖြင့် ချိတ်တံဆိပ်များ ရိုက်နှိပ်လေ သည်။

“ကဲ ... မိတ်ဆွေ ဒီစာကျပ်သွားပြီး ထည့်လိုက်ဦးမယ်။ မကြာပါ ဘူး အလွန်ဆုံး ၅ မိနစ်ပါပဲ”

နောက် ၄ မိနစ်အကြာတွင် ဦးဖုန်းကျော် ပြန်ရောက်လာရာ ထို အခါမှ ၎င်းအား စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်၍နေသော အရာရှိသည် ထည်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချနိုင်လေသည်။

ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဒေါက်တာဦးဖုန်းကျော်သည် လျှပ်စစ်မီး နီပေါ်တွင် ရေခွေးတစ်ကရားထည့်ပြီးနောက် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ထပ်၍ ဆျော်ပြန်၏။ ဖျော်ပြီးသောအခါ သူ၏စာရေးစားပွဲအံဆွဲတွင်းမှ ပုလင်းငယ် တစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ၎င်းအတွင်းမှ ဆေးမှုန့်အနည်းငယ်ကို ကော်ဖီ နန်းကန်ထဲသို့ ငွေ့စွန်းကလေးဖြင့် ထည့်၍မွှေလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... ကော်ဖီပူပူလေးသောက်လိုက်ပါဦး မိတ်ဆွေ၊ ဒါဟာ ဖြေဆေးပါပဲ”

ဧည့်သည် အရာရှိသည် ကော်ဖီကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး သောက်လိုက်၏။ ထိုအခါ၌ စားပွဲပေါ်တွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်သည် လည်းကောင်း၊ ငွေတစ်ထောင်သည်လည်းကောင်း မရှိတော့ချေ။ နှစ်ဦး နှစ်ဖက် ကျေနပ်နားလည်မှုရှိပြီး ဖြစ်သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာပိုင်ရှင်များက အသီးသီး သိမ်းဆည်းထားလိုက်ကြပြီး ဖြစ်လေသည်။ ကော်ဖီသောက်ပြီး နောက် ၂ မိနစ်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ ဧည့်သည်အရာရှိသည် နားထင်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အသာဖျစ်ညှစ်ကာ ... “ခေါင်းထဲကနည်းနည်း မူး သလိုပဲ ဒေါက်တာ”

၃၀ □ ဒုန့်ရွှေမျှား

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဟာ သူ့သတ္တိအစွမ်းပြတာပါပဲ၊ ကဲ ... ကျုပ်
ပန်ကာ ဖွင့်ပေးရင် သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

နောက် ၂ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဧည့်သည်အရာရှိ၏ မျက်နှာ
မှာ အတန်ငယ် ကြည်လင်၍ လာလေ၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲ တော်တော်သက်သာသွားပြီလား”

“သက်သာသွားပြီ ဒေါက်တာ၊ သိသိသာသာကြီးကို သက်သာ
သွား တယ်”

“ဒါပါပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်ချလက်ချသာ ပြန်ပေတော့”

ဧည့်သည်အရာရှိသည် ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသောအခါ ဒေါက်
တာ ဦးဖုန်းကျော်ကိုယ်တိုင် ကားဆီသို့အရောက် လိုက်၍ပို့၏။ လမ်းတွင်
ဧည့်သည်က - “ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ရာထူးကိုတော့ ဘယ်သူမှမသိအောင်
လျှို့ဝှက်ထားစေချင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“စိတ်ချပါမိတ်ဆွေ၊ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ဆရာဝန်များရဲ့ အရေးကြီး
ဆုံး ဝတ္တရားပါပဲ”

နောက် ၂ ရက်ကြာရှိသောအခါ ထိုအရာရှိ၏ ဇနီးဖြစ်သူနှင့်
ကားမောင်းသူ ဒရိုင်ဘာသူငယ်ကလေးတို့သည် စာတိုက်မှရေးသူ၏
အမည် လိပ်စာ မပါသော စာတစ်စောင်စီ အသီးသီးရရှိကြလေရာ နောက်
တစ်နေ့၌ပင် ဒရိုင်ဘာသူငယ်လေးမှာ ချက်ချင်းအလုပ်မှ ထွက်သွား
ကြောင်း ကြားသိရ၏။

အရာရှိ၏ဇနီးဖြစ်သူလည်း ရုတ်တရက် ပြောင်းပစ်လိုက်ဘိသကဲ့
သို့ အသွားအလာ အနေအထိုင်ပီရိ သိုသိပ်၍လာပြီးလျှင် လင်ယောက်ျားကို
လည်း ယခင်ကထက် ချစ်ခင်ကြည်ဖြူကာ ကြည်ညိုလေးစား၍ လာ
ကြောင်း သတင်းကောင်းကြားသိရလေသည်။

သွေးကြောက်သောလူသတ်သမား

ဇနီးဖြစ်သူနှင့် သဘောထားချင်းမတိုက်သောကြောင့် ၎င်းအား
ဗွန်ပစ်ကာ နေအိမ်မှတစ်ခါတည်း ထွက်ခွာသွားရန်ကား လင်ယောက်ျား
တစ်ယောက်အတွက် လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်
ယောက်ျားများသည် သားမယားက ဆူပူခြင်း၊ ညည်းတွားခြင်းအမှုများကို
ပြုဖန်များလာသောအခါ ‘ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ’ ဟူသောသဘောဖြင့် ထင်မိထင်
ရာ ပြုလုပ်တတ်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုဘထိန်သည် ဇနီးဖြစ်
သူ မနန်းပေါအား မည်ကဲ့သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို အကြံထုတ်လျက် ရှိလေ
သည်။

ညနေခင်းများ၌ မနန်းပေါသည် ခြံချင်းကပ်လျက်ရှိသော အိမ်မှ
မစောမြအား “ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူနဲ့ကြာကြာဆက်ပေါင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး
မမမြရဲ့၊ ကြာလေနစ်လေ့ရှိမှာပဲ။ လူထဲလည်း မဝင်ဆုံဘူး၊ ပိုက်ဆံလည်း
ဗဟုတိပတ်တိ ရှာနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်မှာအသုံးကျဦးမှာလဲ ဘယ်
နေရာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကခေါင်းဆောင်ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်တာအေ ... ကိုဘထိန်က သဘောကောင်းပါတယ်”

“သဘောကောင်းရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး မမမြ၊ အခုခေတ်က သူများ
အပေါ် လှီးနိုင်မှ ဖြတ်စရာရှိရင် ဖြတ်နိုင်မှ၊ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတေးကံမ

တန်ရုံကျတယ်။ ရိုးနေ အနေရင် အရိုးပဲကိုက်ရမယ်။ အို ... ကျွန်မ မနေဘူး သွားမယ် ... သွားမယ်”

သို့ပင် ပြောငြားသော်လည်း မနန်းပေါသည် ကိုဘထိန်အား တကယ်စွန့်ခွာနိုင်သည် မဟုတ်ပေ။ ကိုဘထိန်သည် အကောက်ရုံးတွင် ဒရိုင်ဘာအလုပ်ကိုပင်လုပ်၍ ဇနီးဖြစ်သူအလိုကျစေရန် အချိန်ပိုများပင် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ခဲ့၏။ အားလပ်သော တနင်္ဂနွေနေ့များ၌ အသိမိတ်ဆွေ များထံ နေ့စားဝင်၍ လုပ်လိုက်သေး၏။

ယင်းကဲ့သို့ အပိုရသောငွေများကို မိမိကိုယ်တိုင်မသုံးရက်ရှာဘဲ မနန်းပေါအတွက် အဝတ်အစားကလေးများကို ဝယ်ခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်မှပြန်လာသောအခါ မနန်းပေါကြိုက်တတ်သော ခေါက်ဆွဲထုပ် ကလေးများကိုလည်း လက်ကဆွဲ၍လာတတ်သေး၏။

တစ်နေ့သောညနေစောင်း၌ မနန်းပေါသည် အခြားခြံဘက်တွင် ဆန်ဆေးနေသော မစောမြနှင့် လှမ်း၍စကားပြောနေသေး၏။

“မမမြ ဒီကနေ့ လိပ်ပြာတောင်က ဘာထုတ်လာသလဲ”

“ဂျော်ဂျက်ပါ”

“ဘာရောင်လဲ”

“မီးခိုးရောင်”

“နီညိုမရဘူးလား မမမြ”

“နီငိုလွန်ထဲကတော့ မယူခဲ့ဘူး။ ညည်းအခုဝတ်နေတဲ့အနီ ကောင်းသားပဲ”

“မမမြကသာ ကောင်းနေ ဆေးဆိုးထားတာကြီး”

“ဪ ... ဟုတ်လား မမမြကဖြင့် နဂိုအရောင်အောက်မေ့နေ တာ”

“မရှိတဲ့လူ၊ ဒီလိုဆိုးဆေးနဲ့တင်းတိမ်ရတာပဲ မမမြရေ့”

“အခု လခထုတ်တော့ ဝယ်တာပေါ့အေ။ ဒီကနေ့ ၂၄ ရက် တောင်ရှိပြီ”

“ဒီလိုမဝယ်နိုင်သေးပါဘူး မမမြရယ်။ ဆီကြေးဆန်ကြေးတွေက ပတ်လည်ဝိုင်းနေ၊ ကျွန်မတော့ ၂ ရက် ၃ ရက်အတွင်းသွားမှာပဲ”

“အို ... ညည်းကလည်း ဒီစကားလာပြန်ပြီ။ ဘယ်သွားရမှာလဲ အေ”

“အမေ့ဆီပြန်မှာပေါ့ မမမြရဲ့”

“ညည်းကလည်း ကိုဘထိန်ကို နေ့တိုင်းဆူနေတာပဲကို၊ ဒီ လောက် မဆူရဘူးအေ။ နေ့တိုင်းနားပူစော့ မကောင်းဘူး။ ခမျှာ တနင်္ဂနွေ နေ့တောင် အားတယ်မရှိရှာဘူး။ မနေ့ညကလည်း ညည်းဆူနေတာ ငါ ကြားပါတယ်အေ။ ၁၁ နာရီထိုးပြီ ကလေး နောက်ဖေးသွားတာနဲ့ ငါနီးနေ တယ်”

“မဆူဘဲနေပါမလား မမမြရဲ့။ မနေ့က နေ့တွက် ခြောက်ကျပ် ရတာ ဘားမားစတိတ်တစ်ဘူး ဝယ်သောက်လာတယ်လေ”

“မဖြစ်တာလောက်ကလေးနဲ့ ပြောမနေပါနဲ့အေ။ သူကြိုက်တာ သောက်ပါစေ။ ယောက်ျားဆိုတာ ဆူပါပူပါများလာရင် ထင်မိထင်ရာလုပ် ဘတ်တယ် နားလည်လား”

“အောင်မယ် လုပ်ပါစေ ... လုပ်တော့ကော ဒီကောင်မက ခံနေ မတဲ့လား”

“သဘောကောင်းရှာပါတာအေ”

“မမကသာ သဘောကောင်းတယ်ပြောနေ၊ သူက ပါးစပ်က စကားမပြောဘူး။ ဆင်ကြံကြံတဲ့လူ သိလား”

“မသိပါဘူးအေ”

“အရင် မယားကြီးလက်ထက်က ထောင်ကျဖူးတယ်တဲ့ မမရဲ့”

“ဟုတ်လား ... တို့ဖြင့် မသိပါဘူးကွယ်။ တို့ကဒီအိမ်ပြောင်းလာ တာ မကြာသေးပဲကိုး ... ပြီးတော့”

ထိုခဏ၌ ကိုဘထိန်သည် ရေတစ်ပုံးကိုဆွဲကာ အိမ်နောက်ဖေး ဘက် ထောင့်တစ်ခုအကွယ်မှ ပေါ်လာသဖြင့် မိန်းမနှစ်ယောက် စကား လက်စပြတ်သွားလေ၏။

ကိုဘထိန်သည် မိမိအား အတင်းပြောနေသော ဇနီးသည်အား မသိဟန်ဆောင်ကာ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် တစ်ချက်မျှ စောင်းကြည့် လိုက်ပြီးလျှင် မီးဖိုထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။

မေလကုန်၍ ဇွန်လဆန်းသို့ ရောက်လာ၏။ မနန်းပေါသည် လခထုတ်စာချိန်ဖြစ်သည့်အတိုင်း လုံချည် အင်္ကျီမှစ၍ အဝတ်အစားများကို တတ်နိုင်သမျှဝယ်ယူလျက်ရှိ၏။

တစ်နေ့တွင် ကိုဘထိန်သည် အလုပ်မှ ခပ်စောစော ပြန်ရောက်လာရာ အိမ်ကိုသော့ခတ်ထားသဖြင့် အပြင်မှထိုင်၍ စောင့်နေရ၏။ နာရီဝက်သာသာခန့်အကြာတွင် မနန်းပေါသည် စက္ကူအိတ်နှစ်အိတ် သုံးအိတ်ကိုကိုင်ကာ မောကြီးပန်းကြီး ရောက်လာပြီးနောက် အိမ်တံခါးကို ဖွင့်သောအခါမှ ကိုဘထိန်လည်း အိမ်ထဲသို့ဝင်နိုင်လေသည်။

“စောင့်လိုက်ရတာကွယ် တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ ညနေစောင်းမှ ဘယ်များ သွားနေကြတာလဲ”

စက္ကူအိတ်တစ်အိတ်ကို ရွေး၍ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပေါက်ချလိုက်ပြီးနောက် -

“ဒါကိုရအောင် သွားတိုးနေရတယ်တော့၊ ကိုယ်ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်မှာဝယ်ရင် ရှစ်ကျပ်ခွဲ ကိုးကျပ်ပေးမှရတယ်။ ပြီးတော့ ချည်ဘရိုက်တိကလည်း စောင့်လိုက်ရတာ မပြောနဲ့တော့ ဆိုင်ပိတ်ခါနီးမှရတယ်။ သူများလို ပိုးမဝတ်နိုင်တော့ ချည်နဲ့ပဲ တင်းတိမ်ရတာပဲ”

ကိုဘထိန်သည် အခြားဘက်သို့လှည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ဒီနေ့ည ဘာဟင်းချက်သလဲဟေ့၊ ဆာလိုက်တာ”

“ဟင်းချက်ဖို့နေနေသာသာ ထမင်းအိုးတောင် မတည်ရသေးဘူး၊ နေ့လယ် ၂ ချက်ထိုးကသွားတာ ဘယ်ကလာပြီး ဟင်းချက်ထားနိုင်ပါ့မလဲ”

“အေးကွယ် ငါးသေတ္တာသုတ်ပြီးစားကြတာပေါ့ ... ဒေါ်သုန်ဆန်ဖိုးနဲ့ ဦးဖိုးလူကြီးဆီက ယူထားတဲ့ဆီ ၁ ပိဿာဖိုးရော ဆပ်ပြီးပလား”

နှုတ်ခမ်းစုလျက် - “မဆပ်ရသေးပေါင်တော်။ ရှင့်လခက ဘယ်လောက်များရလို့လဲ”

“ခက်တယ်ဟေ့ သိပ်ခက်တယ် ... လူဆိုတာ ကိုယ့်အတိုင်းနဲ့ ကိုယ် ကြည့်သုံးမှပေါ့ကွယ်။ အခု မင်းက အရေးကြီးတဲ့ ဆီဖိုးနဲ့ဆန်ဖိုး မဆပ်ရသေးဘူး၊ အဝတ်အစား ဝယ်ချင်တာက အရင်ပဲကို၊ ဒါတောင် အိမ်က အလကားနေရပြီး အိမ်လခမပေးရပေလို့ တော်သေးတယ်”

ကိုဘထိန်အလုပ်တိုက်မှ မန်နေဂျာသည် ကိုဘထိန်လင်မယားအား ခြံစောင့်အဖြစ်ဖြင့် ဤတိုက်ဟောင်းကြီးတွင် အခမဲ့နေစေ၏။

“တော်ပါရှင် တော်ပါ... ရှင်နဲ့သာ ပေါင်းနေရင် ဘယ်တော့မှ လူမွေးပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူမွေးမပြောနဲ့ ခွေးမွေးတောင်ပေါက်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး လုံလုံလောက်လောက် ဘာမှရှာနိုင်ဖို့ခိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ကွာတာပဲ အေးတယ်”

“အေးကွယ် ကွာတာပေါ့”

ဤကဲ့သို့ လူမွေးမပေါက်သောစကား ကွာစကားပြောခဲ့သည်များမှာ အကြိမ် ၁၀၀ ထက် နည်းတော့မည် မဟုတ်ချေ။ အလုပ်လုပ်ရာမှ မောပန်းပြန်လာပြီးနောက် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော စကားများကို ကြားရမည့်အစား မနန်းပေါ၏ အခဲရခက်လှသော စကားလုံးများကို ကြားရသည်မှာ မိမိ၏အသည်းနှလုံးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ နာကျည်းလှ၏။ သို့ဖြစ်၍ မခံသာသည့်အဆုံး၌ ကိုဘထိန်သည် ဇနီးသည်အား ကိစ္စတုံး ပျောက်ဖျက်ပစ်ရန် စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေသည်။ ညည့်အတော်နက်၍ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ၁၀ နာရီထိုးလေပြီ၊ အကြံနှင့်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကိုဘထိန်သည် အရက်ကို အမူးမလွန်အောင် သောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ချက် အရက်တစ်ပုလင်းကိုလည်း ခါးထဲတွင်ထိုး၍ ယူလာခဲ့သေး၏။

အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ စေ့ရုံသာစေ့၍ထားသဖြင့် တွန်း၍ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် ရေနံဆီမီးခွက်တစ်ခွက်ထွန်းပြီးလျှင် မီးဖိုဆောင်သို့သွားလေ၏။ မီးဖိုအတွင်းရှိ ထမင်းစား စားပွဲပေါ်၌ကား ဖွင့်ပြီးငါးသေတ္တာအကျန်နှင့် ကြက်သွန်ခွံများကို တွေ့ရ၏။ ဇလုံထဲတွင် ထမင်းအကြွင်းအကျန်များမှာ ဟင်းစဟင်းနများဖြင့် လိမ်းကျံလျက်ရှိ၏။ ကြမ်းပြင်တွင် ထမင်းလုံးများနှင့် အမှိုက်သရိုက်များ ပြန့်ကြဲလျက်ရှိရာ ပိုးဟပ်နှင့် ကြွက်များကို အတော်ပင် ချောက်၍ လွှတ်လိုက်ရ၏။

ထမင်းကို အာသာပြေရုံမျှစားသောက်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုသောက်ရင်း အကြံထုတ်၍နေလေသည်။ အချို့သူများ

မှာ ဒေါသထွက်သောအခါ ဟစ်အော်ဆဲဆိုခြင်း၊ ကြိမ်မောင်းခြင်းများကို ပြု၍ မကြာမီ သွေးအေး၍ပျောက်ပျယ်သွားတတ်၏။ အချို့သူများကြိတ်၍ ခံကာ အခဲမကြေ ရှိနေပြီးလျှင် တစ်နေ့ပြန်၍လက်စားချေရမှ ကျေနပ်၏။ ကိုဘထိန်မှာ ဒုတိယ အမျိုးအစားတွင်ပါဝင်၏။ မျက်နှာမပျက် အပြုံး မပျက် ရက်စက်စွာလုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

အပြင်၌ မိုးကလေး တဖျောက်ဖျောက် ကျလာပြီးလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသဖြင့် ထိုည၌မှာ မိမိ၏အကြံ အထ မြောက်အောင် ဖန်တီးပေးသောည၌ဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ခြံချင်း ကပ်လျက်ရှိသော မစောမြအား မနန်းပေါက်မိမိသည် မကြာမီ အိမ်မှ ထွက် သွား၍ မိခင်ကြီးနှင့်အတူ သွားရောက်နေထိုင်မည့်အကြောင်း လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်လောက်က ပြောခဲ့ဖူးရာ ဤအချက်ကို ခြံနီးချင်းဖြစ်သူ မစောမြက ကောင်းစွာ သက်သေခံနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်အခါထက် ပို၍အခွင့် ကောင်းရတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ကိုဘထိန်သည် သတင်းစာတွင် သူဖတ် ခဲ့သော လူသတ်မှုအကြောင်းကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိ၏။ လူသတ်မှုကျူးလွန် သော တရားခံများသည် လွတ်မြောက်လျှင် ခဏတာမျှသာဖြစ်၍ နောင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာတတ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ မည် ကဲ့သို့အဟောင်းကို ချေဖျက်မည်။ မည်ကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်၍ သတင်းလွှင့်ရ မည်။ ထို့နောက်မည်ကဲ့သို့ အပြောအဆို ဆင်ခြင်၍ ဣန္ဒြေမပျက် နေထိုင်ရ မည်ကို ရှေးဦးစွာစဉ်းစားလေသည်။ မိမိမှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဝံ့သော် လည်း သွေးထွက်သံယိုဖြစ်သည်ကို မကြည့်ခဲ့ချေ။ သွေးကိုအလွန်ကြောက် ကြောင်း မိမိကိုယ်ကို မိမိသိ၏။ သို့ဖြစ်၍ မနန်းပေါ်အား သတ်ရာတွင် သွေးမထွက်အောင် သတ်မှ ဖြစ်ပေမည်။

ပထမ ကန်တော်ကြီးသို့ အချိန်မတော် လှည့်ပတ်ခေါ်သွားပြီး လျှင် ရေထဲသို့တွန်းချရန်ကြံ၏။ သို့သော် တစ်နေ့နေ့တွင် အလောင်းပေါ် လာမည် ဖြစ်၍ အမှုပင်မပေါ်စေကာမူ အနည်းဆုံး ရဲများ၏ အစစ်အဆေးခံ ရပေတော့မည်။ ထိုမှတစ်ပါး မနန်းပေါ်မှာ မိမိက လှည့်ဖျား၍ရမည် မဟုတ်။ မိမိကိုသာ လှည့်ဖျားခဲ့သည်ဖြစ်၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မိမိသွေး ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါမည့်သူ မဟုတ်ချေ။

ဒုတိယ သွေးထွက်သံယိုမဖြစ်စေရန် တင်းပုတ်ဖြင့် ထုခြင်းကို စဉ်းစားပြန်၏။ သို့သော် ဤသတ်နည်းမှာ အားလွန်၍သွား နဖူးကွဲပြီးလျှင် သွေးများထွက်တတ်၍ ဤနည်းကိုလက်လျှော့လိုက်၏။

တတိယနည်းမှာ အဆိပ်ကျွေး၍သတ်ရန်ဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ပြု လုပ်ရန်မှာ မည်သည့်နည်းနဲ့မှ သွေးထွက်သံယိုမဖြစ်နိုင်သော်လည်း အဆိပ်မှာ အဖိုးတန်၍ ဝယ်ယူရန်ခဲယဉ်းလှ၏။ ထို့ပြင် ဆေးဆရာဝန် တစ်ဦးဦး၏ ထောက်ခံစာလက်မှတ်ပါမှသာ ဝယ်၍ရသည်ဟုလည်း ကြား ဖူး၏။ မိမိကဲ့သို့ ပိုက်ဆံကြေးငွေမရှိသော ကားမောင်းသမားတစ်ဦးအနေ နှင့် ခဲယဉ်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် ဤအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရပြန်၏။

စတုတ္ထနည်းမှာ လည်ပင်းကို ကြိုးတပ်၍သော်လည်းကောင်း၊ တအား ဖျစ်ညစ်၍သော်လည်းကောင်း သတ်သောနည်းဖြစ်၏။ ဤနည်း မှာ သွေးထွက်သံယိုမရှိနိုင်သည့်အပြင် အလွယ်ကူဆုံးနှင့် စရိတ်အသက် သာဆုံးသော နည်းဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤနည်းအတိုင်း သတ်ဖြတ်ရန် စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

သို့သော် စဉ်းစားရန် တစ်ချက်မှာ ယင်းကဲ့သို့ သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရ သောသူများ၏ အလောင်းတွင် လည်ပင်းကိုအညှီအမည်းစွဲ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ သော ဒဏ်ရာများကို တွေ့ရတတ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤနည်းကို တစ်မျိုးထွင်၍ ကြံစည်ရမည်ဟု ဆက်လက်စိတ်ကူးပြန်၏။

ထို့ပြင်သတ်ဖြတ်ပြီးနောက် အလောင်းကို လျှို့ဝှက်ရန် ကိစ္စမှာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိ၏။ ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုဘ ထိန်သည် အလွန်လုံခြုံသောနေရာတစ်ခုကို တွေ့ထားပြီးဖြစ်လေသည်။ တိုက်အပေါ်ထပ်မှာ လျှာထိုးဖျဉ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မျက်နှာကြက် တစ်ခုရှိရာ မျက်နှာကြက်နှင့် ခေါင်မိုးစပ်ကြားတွင် ထုတ်တန်းများခံထား သည့် အခေါင်းရှိ၏။ မီးဖိုဆောင်ဘက်မှ မျက်နှာကြက်မှာ အိမ်ရှေ့ဘက် မျက်နှာကြက်နှင့် တစ်ပြင်တည်းရှိနေသဖြင့် ထိုအခေါင်းအတွင်းသို့ မလွယ် တံခါးတစ်ခုဖြင့် ဝင်နိုင်၏။ မီးဖိုဆောင်ဘက် မျက်နှာကြက်အပေါ်၌ကား ရေစည် (ရေထည့်သော တိုင်ကီ) ရှိလေသည်။

မကြာမီကပင် ကိုဘထိန်သည် ရေတိုင်ကီအနီးမှ မိုးယိုသဖြင့် မျက်နှာကြက်အခေါင်းအတွင်းသို့ မလွယ်တံခါးမှဝင်ပြီးလျှင် မိုးယိုသည့်

နေရာကို ဖာထေးဗူး၏။ ဤနေရာသည်ကား တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးတွင် အလုံခြုံဆုံးသော နေရာဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ အမြဲပင် မဟုတ်စေကာမူ အလောင်းကို ရေတိုင်ကီအတွင်းမှ ငှက်ထားမည်။ နောင် ထိုထက်လုံခြုံသောနေရာတွေ မှသာ အေးအေး ရွှေ့ပြောင်းတော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။ ၁၁ နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ယခင်ကထက်တိတိဆိတ်လာရာ ကိုဘထိန်သည် အလုပ်ကိုစရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ မိမိအပေါ်တွင် နာကြည်း လောက်အောင်ပြောသော စကားများကို တစ်မိမိ အမှတ်ရလာ၏။ မိမိနှင့် ပထမရစက မနန်းပေါသည် အတန်ငယ် ပိန်ကြသော်လည်း ပြည့်ဖြိုးရွှင်ပျသော မျက်နှာရှိလျက် စကားကိုနားဝင်ချိုအောင် ပြောတတ်၏။ ယခုမူ ပန်းနာရောဂါကြောင့် မျက်တွင်းဟောက်ပက်၊ အရိုးဂေါက်ဂက် ရှိနေပြီးလျှင် ၎င်း၏ စကားများသည်လည်း မိမိနားထဲသို့ ငှက်ဆိုးအသံကဲ့သို့ စူးရှစွာ ဝင်ရောက်လာသည်ကို ပြန်၍စဉ်းစားမိ၏။

သို့နှင့် ကိုဘထိန်သည် မိမိ၏သွေးကို ပူအောင် လှုံ့ဆော်ပေးသော အတွေးအခေါ်များကြောင့်လည်းကောင်း၊ အရက်တန်ခိုးကြောင့်လည်းကောင်း “ဒီကောင်မ သေတာပဲ အေးတယ်” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ခြေသံမကြားအောင် တက်သွားလေ၏။ အပေါ်ထပ်၌ကား ခပ်မိုန့်မိုန့်မျှ ရှိနေသော လသာမှန်အိမ်၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် မိမိပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် ဖိတ်ခေါ်လျက်ရှိသော ရှုမြင်ခင်းကို မြင်တွေ့ရ၏။

မနန်းပေါသည် နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်၏ လက်ဝဲဘက်ခြမ်း၌ စောင်တစ်ထည်ကို ရင်ဘတ်အထိလွှမ်းခြုံကာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိလေရာ ပိန်ကျွံခွက်ဝင်လျက်ရှိသော ပါးများ၊ ရောဂါကြောင့် အညိုရောင်သန်းနေသော မျက်ကွင်းများ၊ ကျဆင်းလျက်ရှိသော နားထင်များသည် လူရှင်တစ်ယောက်ထက် အသုဘအလောင်းကောင်နှင့် ပို၍တူနေ၏။ အသက်ရှူသံ၏အောက်လည်ချောင်းထဲမှ ကျပ်တည်းစွာ မြည်တည်းလျက်ရှိသော ချွံသံများကိုလည်း ကြားရ၏။

ကိုဘထိန်သည် သူအိပ်သောဘက်မှ အိပ်ရာအနီးသို့ ခြေဖျားထောက်ကာ ချဉ်းကပ်၍သွားလေသည်။

မနန်းပေါသည် အောက်ခံဘော်လီပေါ်တွင် ထမီရင်လျားဖြင့်သာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိရာ သူဝတ်နေကျအနက်ရောင် နိုင်လွန်လက်ပြတ် အင်္ကျီလေးမှာ ခုတင်နံဘေးတွင် ကျလျက်ရှိ၏။ အိပ်ရာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်နေသူသည် အိပ်မက်မက်နေသကဲ့သို့ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ရွတ်ဆိုလိုက်ရာ ကိုဘထိန်သည် ခြေတစ်လှမ်းနောက်သို့ ဆုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မနန်းပေါသည် ချွံသံများကြားမှ အင်ခနဲ မြည်ကာ ပက်လက်လှန်လိုက်လေသည်။

ကိုဘထိန်သည် သူအိပ်သော ခေါင်းအုံးကို မနန်းပေါ ကိုယ်ပေါ်မှ ကျော်၍ လှမ်းယူလိုက်၏။ ထို့နောက် အိပ်နေသူ၏မျက်နှာကို ဆက်လက် ကြည့်နေက ကြောက်စိတ်များဝင်လာမည် စိုးသဖြင့် မိမိအိပ်သော ခေါင်းအုံးကြီးကို မနန်းပေါ၏မျက်နှာပေါ်သို့ဖိကာ အပေါ်မှ တအားဖိနှိပ်ထားလိုက်လေ၏။ ပထမ၌ မနန်းပေါသည် အတင်းရုန်းကန်ကာ ပါးစပ်မှ တဝှူးတဝှား တဝါးဝါး ရှိနေရှာ၏။ လက်နှစ်ဖက်သည် လေကိုကုတ်ခြစ်ကာ ခူးနှစ်ချောင်းသည်လည်း အပေါ်သို့ ထောင်၍လာ၏။ သို့သော် ကိုဘထိန်သည် မိမိလက်ဖြင့်သာမက ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံး အပေါ်မှစီး၍ ဖိထားလေရာ ၅ မိနစ်ခန့်ကြာလတ်သော် ရုန်းကန်ခြင်းများ လျော့ပါးလာ၏။ လက်နှစ်ဖက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပျော့ခွေကျသွားပြီးလျှင် ခူးနှစ်ဖက်သည်လည်း နိမ့်ကျသွားလေသည်။ ၃ မိနစ်ခန့် ဆက်လက်ဖိနှိပ်ထားပြီးလျှင် လုံးဝ မလှုပ်မယှက် ရှိနေသောအခါမှ ခေါင်းအုံးကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

မနန်းပေါကား အသက်မရှိတော့ပြီ။ သို့သော် အံ့များကိုကြိတ်ကာ မျက်လုံးများပွင့်လျက် “နင်တော့ သတိထား” ဟု မိမိအား ပြောနေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။ ကိုဘထိန်သည် မနန်းပေါမျက်နှာကို ဆက်လက် မကြည့်ဝံ့သဖြင့် အဝတ်အထည်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားလိုက်၏။ ကြောက်ရွံ့ခြင်း အင်အားစိုက်ထုတ်ရခြင်းတို့ကြောင့် စိတ်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ လက်များတုန်ယင်လျက် ရှိ၏။ သို့နှင့် သေသူ၏မျက်နှာကို မမြင်စေရန် အလောင်းကို စောင်တစ်ထည်ဖြင့် အုပ်ထားခဲ့ပြီးနောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြီးလျှင် ချက်အရက် အနည်းငယ်ကို သောက်ပြန်လေသည်။

သတ်သောအလုပ်ကား ပြီးခဲ့လေပြီ။ အလောင်းကို ငှက်ရန်အသေပံကား ပို၍အရေးကြီးသည်။

ကိုဘထိန်သည် နောက်ဖေးမီးဖိုထောင့်တွင် ရှိသော ဝါးလှေကား ငယ်ဖြင့် မျက်နှာကြက်ပေါက်ရှိရာ မလွယ်တံခါးဆီသို့ တက်ခဲ့လေ၏။ တံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် ရေတိုင်ကီ ကိုကြည့်ရာ အတွင်း၌ ရေတောင်ဆုပ်ခန့် ရှိနေသည် ကိုတွေ့ရ၏။ ရေတိုင်ကီမှာ အပေါ်မှထက်ဝက်ဖုံးထားသဖြင့် အဖုံးကို မ၊ပြီးလျှင် တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ထောက်ကာဖွင့်ထားခဲ့၏။

ထိုနောက် အလောင်းဆီသို့ ပြန်၍လာခဲ့၏။ ပထမ အလောင်း၏ မျက်နှာကို အဝတ်ဖြင့်ရစ်ပတ်ပြီးလျှင် နောက်ဖက်မှ တင်းကျပ်စွာချည်လိုက် ၏။ စောင်ကိုခွာပြီးလျှင် ခါးတွင် ထမိမကျွတ်စေရန် ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်၏။ ပြီးသောအခါ လည်ပင်းနှင့် ဒူးခေါက်ခွက်ကိုသိုင်း၍ မ၊ လိုက်၏။ အလွန်ပိန်ကြုံ၍ အရိုးပေါ်တွင် အရေတင်မျှရှိသော်လည်း အလောင်းမှာ မိမိထင်သည့်ထက် ပို၍လေးလံသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူများ သေလျှင် ပို၍လေးလံသည်ဟု လူကြီးများ ပြောဖူးသည်ကို သတိရ၏။ အောက်ထပ်သို့ လှေကားမှ ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် မီးဖိုအတွင်းသို့ရောက်အောင် မနည်းပွေချီ၍ သွားရလေသည်။

အလောင်းကိုချီမ၊ကာ ၁၀ပေခန့်မျှ မြင့်သောမျက်နှာကြက်သို့ ရောက်အောင်တက်ရန်မှာ လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်ချေ။ ထို့ပြင် ဝါး လှေကားကလေးမှာလည်း သေးငယ်၍ လူ ၂ ယောက် ကိုယ်အလေးချိန်ကို ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့နှင့် အကြံရကာ ရေတွင်း၌ရေငင်သော အုန်းဆံ ကြီးကို ဖြတ်ယူခဲ့၍ ခိုင်ခန့်အောင် နှစ်ထပ်ခေါက်ပြီးလျှင် အလောင်းကို ချိုင်းနှစ်ဖက်မှ သိုင်း၍ ချည်နှောင်လေ၏။ ထို့နောက် မျက်နှာကြက်ပေါက် သို့ရောက်အောင် ခဲယဉ်းစွာ ဆွဲယူရလေသည်။ မျက်နှာကြက်ပေါက် သစ် သားဘောင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အလောင်းကို ပွေချီ၍ ရေတိုင်ကီထဲ သို့ ဖြည်းဖြည်းသွား လျှောချလိုက်ရာ ထိုအခါမှ သက်ပြင်းချနိုင်လေတော့၏။

ဤမျှနှင့် အလုပ်မပြီးသေးချေ။ မနန်းပေါ် နေအိမ်မှ ထွက်ခွာ သွားသည်ဆိုလျှင် ၎င်းပိုင်ပစ္စည်းများလည်း သူနှင့်အတူ ပါ၍သွားရပေ မည်။ သို့မှသာ ယုတ္တိတန်ပေမည်။

ကိုဘထိန်သည် အမောဖြေပြီးနောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား ပြီးလျှင် မနန်းပေါ်၏ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ထဲသို့ မနန်းပေါ်ယူသွားမည် ထင်ရသော အကောင်းဆုံး အဝတ်အထည်များကို ထည့်လေ၏။ ခုံမြင့်သား

ရေဖိနပ်ဖြူကလေးနှင့် မိန်းမဆောင်း ကြက်ဆင်တံဆိပ် ဖဲထီးကလေးကို ပါယူခဲ့ပြီးလျှင် ရေတိုင်ကီထဲသို့ပစ်ချလေ၏။ နောက်ဆုံးမည်သည့် ပစ္စည်း များ ထည့်ရဦးမည်နည်းဟု ရှာဖွေရာ ခုတင်နံဘေးသို့ကျနေသော လက် ပြတ်အနီကလေးကို တွေ့ရသဖြင့် ဆွဲယူခဲ့ပြီးလျှင် မိမိအား တစ်ခေါက်တက် ရန် ဒုက္ခပေးသော အင်္ကျီကို ရေစည်ထဲသို့ ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင် ပစ်ချပြီးနောက် ရေစည်အဖုံးကို ဂျိုးခနဲ ပိတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မျက်နှာကြက်အတွင်းသို့ ဝင်သော တံခါးဝှက်ကို ပြန်၍ပိတ်ခြင်း၊ လှေကား နှင့်ကြိုးခွေကို နေသားတကျ ပြန်၍သိမ်းဆည်းခြင်း အလုပ်များကား မကြာ လှပေ။

ကိုဘထိန်သည် အပေါ်ထပ်ရှိ နှစ်ယောက်အိပ်ခွတင်ပေါ်တွင် အိပ် ရန် စိတ်မသန့်တော့ဘဲ၊ မိမိခေါင်းအုံးနှင့်စောင်ကို အောက်ထပ်သို့ ချခဲ့ပြီး လျှင် ယခင်က တိုက်စောင့်ဒဂုဝမ် အိပ်၍သွားသော တစ်ယောက်အိပ်ရွက် ဖျင်အိပ် ကားကလေးပေါ်တွင် အိပ်စက်လေသည်။

အချိန်မှာ ၂ နာရီထိုးရန် အနည်းငယ်မျှသာ လိုတော့သည်ဖြစ်၍ ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်သော်လည်း မိမိကျူးလွန်ပြီးစ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သော ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးကြောင့် စိတ်ဂနာ မငြိမ်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ပြီးလျှင် အိပ်၍လည်း မပျော်နိုင်ချေ။ သို့နှင့် ပုလင်းထဲ တွင် ကျန်သော ချက်အရက်ကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ကုန်အောင် ဖွာနေသောအခါမှ တဖြည်းဖြည်း ငိုက် မျဉ်းလာပြီးလျှင် အိပ်ပျော် သွားလေသည်။

နံနက်တွင် ၈ နာရီထိုးပြီးမှ အိပ်ရာမှ နိုးလေသည်။ အိပ်ရာမှ ထ၊သောအခါလည်း အခါတိုင်းကဲ့သို့ လန်းဆန်းဖျတ်လတ်ခြင်း မရှိဘဲ၊ ထိုင်းမှိုင်းစွာ ရှိနေပြီးလျှင် ခေါင်းအလွန်ကိုက်လျက် ရှိ၏။

မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် ကိုဘထိန်သည် ယမန်ညက မိမိကျူးလွန် ခဲ့သော ပြစ်မှုမှာ ခြေရာလက်ရာများကို နေသားတကျ ရှိစေပြီးနောက် ခြံချင်း ကပ်လျက်သော မစောမြအား မိမိအိပ်ရာမှ မထ၊မီ မနန်းပေါ်သည် အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားပြီးဖြစ်ကြောင်း အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို အပြင်မှဆွဲ၍ စေ့ထားခဲ့ ကြောင်း၊ မိမိမှာ ယမန်နေ့ညက မျက်လုံးကြောင်နေသဖြင့် အတော်ညဉ့် နက်မှ အိပ်ပျော်သွားကြောင်း၊ နံနက် ၈ နာရီထိုးပြီးမှ နိုးသဖြင့် ကြည့်လိုက်

၄၂ □ ဒုန့်ရွှေမျှား

ရာ မနန်းပေါမှာ အိပ်ရာနံဘေးတွင် မရှိတော့ဘဲ ခုတင်အောက်တွင်ထားသော သူ၏သေတ္တာမှာလည်း ပွင့်နေပြီးလျှင် အဝတ်အစားများ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် ပြောပြလျက် ရှိလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မနန်းပေါသည် မကြာမီကပင် တစ်နေ့နေ့တွင် အိမ်ကထွက်သွားမည့်အကြောင်း မစောမြအား ပြောဖူးသည်ကို သိပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုဘထိန်ရယ် ... တစ်နေ့နေ့တော့ ဒီမိန်းမ ငြိမ်းမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ အရင်တစ်ပတ်လောက်ကပဲ သူစိတ်ညစ်တယ်။ အိမ်ကထွက်ပြီး သူ့အမေနဲ့အတူ သွားနေမယ် ပြောနေတယ် ကိုဘထိန်ရဲ့”

“ဒီလို ပြောဖူးသလား”

“ပြောဖူးတယ်”

“ဒါဖြင့် ကေန္တသူ့ အမေဆီသွားမှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဟုတ်မှာပေါ့။ သူ့အမေက လွိုင်ကော်မှာ နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီလိုဆိုရင် မန္တလေးရထားနဲ့ လိုက်ရမယ်၊ အမြန် ရထားစီးမှပဲ။ ရထားက မနက် ၄ နာရီခွဲကတည်းက ထွက်သွားပြီ”

“ခက်တာပဲ မစောမြရယ်၊ ကျုပ်တော့ ဘယ်လိုနေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ကျုပ်လည်း အဲဒီထက်တော့ ရှာမကျွေးနိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ ... ကျွန်မလည်း တတ်သလောက် သူ့ကို ပြောပါတယ်”

“အင်း ... အဆန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လင်က မယားကို ပစ်သွားတာနဲ့ မယားက လင်ကို ပစ်သွားတာနဲ့ နေ့တိုင်းသတင်းစာထဲ ပါနေတာပဲ”

“ရှင်ကော သတင်းစာထဲ ထည့်ဦးမလား”

“မထည့်နိုင်ပါဘူးဗျာ ... ထည့်စရာပိုက်ဆံလည်း မရှိပါဘူး။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ လခထုတ်တယ် မဟုတ်လား။ သူ့ကို အားလုံးအပ်ထားတာ မစော မြရဲ့ ... ကျုပ်လက်ထဲမှာ တစ်ပြားမှထားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

သွေးကြောက်သော လူသတ်သမား □ ၄၃

မစောမြမှာ အလွန်စပ်စုတတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် အိမ်တွင် မနန်းပေါမရှိကြောင်းသိစေရန်၊ မနန်းပေါသည် မိမိအား စွန့်ပစ်သွားကြောင်း သတင်းဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြောကြားခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကိုဘထိန်သည် အဝတ်အစားများလဲပြီးလျှင် အလုပ်သို့ သွားလေ၏။

နေ့ရက်များသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်၍လာခဲ့ရာ ကိုဘထိန်သည် မစောမြနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင်း ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် ရှိနေ၏။ ဆန်ကို မီးဖိုအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ဆေး၍ ရေနွေးအိုးများ ကိုယ်တိုင် တည်နေသည်ကိုလည်းကောင်း မစောမြမြင်ရ၏။ တစ်နေ့ခြံစည်းရိုးအနီး၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိရာ မစောမြက- “ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုဘထိန်၊ မစောမြအကြောင်း ဘာမှ မကြားသေးဘူးလား”

“မကြားသေးပါဘူးဗျာ ... စာလည်း ဘာစာမှ မရဘူး”

“သူ့အမေဆီကော စာမထည့်ဘူးလား”

“မထည့်ဘူး။ ဒီမိန်းမဟာ တစ်နေ့နေ့ ပြန်လာရမယ်ဗျာ၊ သူ့ကြာကြာ မနေနိုင်ပါဘူး”

ကိုဘထိန်သည် အလုပ်သို့ မှန်မှန်သွားလျက်ရှိ၏။ အခြားအိမ်နီးချင်းအချို့က မေးသောအခါလည်း မစောမြအား ပြောသည့်အတိုင်း ပြောပြလေရာ ကိုဘထိန်မှာ မိန်းမစွန့်ပစ်သွားကြောင်းဖြင့် အချို့မိတ်ဆွေများက သိနေကြလေပြီ။

သို့သော် ကိုဘထိန်မှာ စိတ်မအေးနိုင်သေးဘဲရှိနေ၏။ အလောင်းကို တစ်သက်ပတ်လုံးရေတိုင်ကီထဲ၌ ထားရန်မဖြစ်သေးပေ။ တစ်သက်လုံး စိတ်ချရသော နေရာတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရပေဦးမည်။ သို့နှင့် ထိုရက်သတ္တပတ်အတွင်း ကိုဘထိန်သည် မနန်းပေါ၏ အလောင်းကို တစ်ခါတည်း မြှုပ်နှံရန် နေရာရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ ခြံကြီးမှာ အတော်ကျယ်ဝန်း၍ ပထမပျိုးခင်းများအောက်၌ ခပ်နက်နက်တူး၍ မြှုပ်ရန် စိတ်ကူးသေး၏။ သို့သော် အကယ်ကိုရှာဖွေက မြေပွသော နေရာတိုင်း၌ စူးများဖြင့် ထိုး၍ရှာဖွေလျှင် တွေ့ရှိမည်ဖြစ်၏။

သို့ရှိစဉ် တတိယနေ့၌ အလွန်လုံခြုံသောနေရာ တစ်ခုကို ရှာအားလျော်စွာ တွေ့ရှိရလေသည်။ ခြံကြီး၏ နောက်ဖေးဘက်တွင် သစ်ပင်ကြီး

များရှိ၍ ထိုသစ်ပင်ကြီးများအနက် မီးဖိုရှိသောဘက် ခြံထောင့်တွင် အလွန်ကြီးမားသော မန်းကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိရာ အောက်ခြေတွင် အခေါင်းဖြစ်၍နေသော နေရာတစ်ခုကို ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရ၏။ အခေါင်းမှာ ၁ ပေပတ်လည်ခန့်မျှ ကျယ်ဝန်းသော်လည်း အတွင်း၌မူ လူ ၃ ယောက်ပင်ဝင်၍ ပုန်းအောင်းနေနိုင်၏။ လူကောင်ကို ၎င်းအတွင်းသို့ ထိုးထည့်ရန်မှာ သစ်ခေါင်းဝကို အနည်းငယ် ချဲ့ရန်သာလို၏။ ထို့နောက် သစ်ခေါက်များဖြင့် ခည်းနှောင်ကာ အပေါက်ကို တစ်ခါတည်း ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် သစ်ပင်ခြေရင်း၌ နွယ်ပင်များစိုက်ပေးက မည်သူမျှ မတွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ဤနေရာထက် ပို၍ကောင်းသော နေရာ မရှိတော့ပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကိုဘထိန်လည်း အတော်စိတ်အေး၍သွားပြီးလျှင် ရေစည်ထဲတွင် ခေတ္တ သိုငှက်ထားရသော မနန်းပေါအလောင်းကို သစ်ခေါင်း အတွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းရန် အခါအခွင့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရက်သတ္တပတ်ခန့်မျှ ကျော်လွန်၍လာခဲ့ရာ မစောမြနှင့် ကောင်းပြောသောနေ့ည၌ပင် အလောင်းကိုရွှေ့တော့မည်ဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ သစ်ခေါင်းဝကို အနည်းငယ်ချဲ့ကား၍ သစ်ခေါက်ကြီးတစ်ချပ်ကိုလည်း အဝကိုပိတ်ရန် အသင့်ပြုလုပ်ထား၏။ ည၌ ၁၀ နာရီခန့်တွင် အလုပ်ကို စတော့မည်ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် ကြိုးခွေနှင့် ဝါးလှေကားကိုပင် ပြင်ထားလေသည်။

ကိုဘထိန်သည် လူတစ်ယောက်အား သတ်ဖြတ်ရန် ဦးမလေးသော်လည်း လွန်ခဲ့သော(၇) ရက်ခန့်က သတ်ခဲ့သော မိမိဇနီးသည်၏ အလောင်းကို တစ်ဖန် တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရန်ကား လက်ရွံ့လျက်ရှိ၏။ ထို့ပြင် အရှေ့ဘက်မှ မိုးသားတက်လာသဖြင့်လည်း ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေ၏။ သို့နှင့် အလုပ်အပြန်တွင် ဝယ်ခဲ့သော ချက်အရက်ကို ရဲဆေးတင်သည့်အနေဖြင့် အတော်များ သောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခည်းခန်းရှိ ရွက်ဖျင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ “အင်း ဒီတစ်ချီတော့ ကြိုးစားလိုက်ဦးမှပဲ ... ကောင်မ ငါ့ပစ်သွားတယ်ဆိုတာလည်း လူတိုင်းသိနေပြီ။ သူ့အမေဆီသွားလို့ သူ့အမေကလည်း ဂရုစိုက်မှာမဟုတ် ပစ်ထားတာပဲ ... အင်း ... အေးပြီ ... အေးပြီ ... ငါဝဋ်ကျွတ်ပြီ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်ထဲက ရေရွတ်ပြောဆိုကာ စီးကရက်ကို ဖွာလျက် ရှိလေ၏။ ထိုခဏ၌ အပြင်မှ

တံခါးခေါက်သံကြားရလေရာ ယခုကဲ့သို့ အချိန်မျိုးတွင် မည်သူမျှမလာဖူးသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သို့နှင့် တံခါးကို ထ၍ဖွင့်သောအခါ ရဲအဝတ်အစားယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံနှင့် ရဲအုပ်တစ်ယောက်နှင့် အရပ်သားကဲ့သို့ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူသာဝတ်ထားသော ကုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် သူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူမှာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထား၏။

အုပ် ။ ။ “ကားဆရာ ကိုဘထိန်အိမ် ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျာ”
ထိန် ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုဘထိန်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ဘာ ကိစ္စပါလဲခင်ဗျာ”

“နည်းနည်းစကားပြောချင်လို့ပါ”
ရဲအရာရှိများဖြစ်သည်ကို သိသည်နှင့် ရိုသေစွာ -
“ဝင်ပါ ခင်ဗျာ။ အိမ်ထဲဝင်ပြောပါ”

ကိုဘထိန် ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း အိမ်တွင်းရှိ သစ်သား ကုလားထိုင်ဟောင်းများပေါ်သို့ ထိုင်မိကြသောအခါ ရဲအုပ်က -

“ကျွန်တော်တို့က ရဲအရာရှိတွေပါ... ဟောဒီ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ လူက ဆာဂျင်သိန်းအောင်တဲ့။ ကျွန်တော်က ရဲအုပ်ကိုသာအေး ဖြစ်ပါတယ်”

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”
“အခုလို အချိန်မတော်ကြီးလာပြီး မေးလားစမ်းလား အနှောင့်အယှက်လုပ်ရတာ အင်မတန် အားနာပါတယ်”
“အရေးမကြီးပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဒီလို ကျွန်တော် သဘောမထားပါဘူး။ ကိစ္စသာအမိန့်ရှိပါ”

ကိုဘထိန်မှာ ၄-၅ နှစ်ခန့် မြို့ပေါ်ရှိ လူကုန်ထဲများအိမ်တွင် လှည့်လည် အလုပ်လုပ်ဖူးသဖြင့် စိတ်သဘောထား ရက်စက်သလောက် စကားပြောသောနေရာတွင် ပြေပြစ်ချိုသာ၍ ဆက်ဆံနေသောနေရာတွင် ရည်ရည်မွန်မွန် ရှိလှပေသည်။

“ဒီလိုခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က အထက်က အမိန့်အတိုင်း မနန်းပေါ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့အကြောင်း စုံစမ်းနေပါတယ် ... ဒီမိန်းမက ကိုဘထိန်ရဲ့ မိန်းမနဲ့တူပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မိန်းမပါ”

၄၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ထောက်လှမ်းတယ် မေးမြန်းစုံစမ်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရဲ့ အလုပ်ဝတ္တရားတွေကိုး ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ သတင်းအရ ဒီမိန်းမရဲ့ အမေက လွိုင်ကော်မှာ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါထက် ... ကိုဘထိန်မိန်းမ မနန်းပေါ အခု အိမ်မှာရှိပါသလား ခင်ဗျာ”

“မရှိဘူးခင်ဗျာ ... စိတ်ဆိုးပြီး ကျွန်တော့်အိမ်က သူဆင်းသွားတယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာပဲလဲ”

“၇-၈ ရက်လောက်ရှိပါပြီ၊ အရင်တနင်္လာနေ့ကဆိုတော့ ရှစ်ရက် ရှိသွားပါပြီ”

ကိုဘထိန်၏မျက်လုံးများသည် အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို အမှတ်မထင်ကြည့်ရှုလိုက်မိသဖြင့် ရဲအုပ်ကိုဘအေးလည်း ကိုဘထိန်၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။

“နေပါဦး။ အိမ်ကဆင်းသွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ထွက်သွားတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ... ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း အကြီးအကျယ် မဟုတ်ပါဘူး။ လင်မယား တကျက်ကျက် ဖြစ်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ ဒီဟာ ရိုးနေပါပြီ”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ ... လင်မယားဆိုတာ အများအားဖြင့် ဒီလို ဖြစ်တတ်တာမျိုးပဲ။ ပြီးတော့လည်း ပြန်ပေါင်းကြတာပါပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ။ အရင်ကလည်း ဒီလိုမကြာမကြာ စကားများ နေကျပါ ရဲအုပ်မင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်အခန့်မသင့်ရင် ဒီလို ဖြစ်တတ်တာမျိုးကို ခင်ဗျာ။ နေ့စဉ်လို သတင်းစာထဲမှာ ဒီလိုဟာမျိုးတွေပါနေတာပဲ မဟုတ်လား။ အဆန်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ကို ထွက်သွားတယ်ထင်သလဲ”

“ဒီဟာ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူးခင်ဗျာ။ စိတ်ထင်တော့ သူ့အမေနဲ့ အတူနေရအောင် သူ့အမေဆီများ သွားမလားပဲ”

သွေးကြောက်သော လူသတ်သမား □ ၄၇

ရဲအုပ်ကိုဘအေးသည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ကာ ခဲတံဖြင့် စာအုပ်ကလေးကို အမှတ်မထင်ခေါက်လျက် -

“သူ့အမေက တိုင်တာက သူ့သမီးမနန်းပေါဟာ သူ့ဆီလည်း မရောက်ဘူးတဲ့။ မနန်းပေါအိမ်က ထွက်သွားတဲ့အကြောင်း အမယ်ကြီးဆီ သတင်းပို့တဲ့ လူက မစောမြတဲ့ ခင်ဗျာ။ မနန်းပေါရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဟိုဘက်ခြံမှာ နေတဲ့ မိန်းမ နာမည်က မစောမြတဲ့ခင်ဗျာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား ... အဲဒီမိန်းမဆီကစာရလို့ မနန်းပေါအမေကြီးက သိသတဲ့ ကိုဘထိန်ရဲ့။ ဘာမှတော့ ဖြစ်နိုင်မယ့် မထင်ပါဘူး ခင်ဗျား အမေဆိုတာ ဒီလိုစိုးရိမ်ကြတာမျိုးပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် လွိုင်ကော်မရောက်ခင် တစ်နေရာရာမှာ မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟနဲ့တွေ့လို့ ခိုနေမယ်ဆိုရင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကျွန်တော်တော့ သူ့ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး။ မကြာခင်ပြန်ရောက်မယ် ထင်တာပါပဲခင်ဗျာ”

“အခုလို မကောင်းသတင်းနဲ့လာပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းရတာ အင်မတန် ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုဘထိန်”

ထိုအချိန်တွင် ဆာဂျင်ကိုသိန်းအောင်ကဝင်၍ “တစ်ခုခုဖြစ်တယ်လို့များ ထင်မိသလား ကိုဘထိန်” ဟု ဝင်၍ထောက်လိုက်၏။

ထိန် ။ ။ “တစ်ခုခု ... ဟုတ်လားခင်ဗျာ”

အုပ် ။ ။ “ကိုသိန်းအောင်ကဖြင့် လုပ်ကရောမယ်။ အိမ်က ခိုတံဆိုးထွက်သွားတိုင်းလည်း မတော်တဆ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ” ထို့နောက် ထိုဘထိန်ဘက်သို့လှည့်ကာ အားနာသောမျက်နှာဖြင့် - “ကျွန်တော့်လူက ဒီလိုပဲ ခင်ဗျာ ... သူ့စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း စကားကိုလွှတ်ခနဲ ပြောချင်ပြောချင်တာပဲ ခွင့်လွှတ်ပါနော် ကိုဘထိန်။ သူက အမှုစုံစမ်းတဲ့နေရာမှာတော့ အင်မတန် သေချာပြီး တိကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့” ကိုသိန်းအောင်ဘက်သို့ တစ်ဖန်လှည့်၍ - “စကားကို မဦးမရွတ်မပြောစမ်းပါနဲ့ ကိုသိန်းအောင် - အခုကိစ္စမှာ ဘာမှဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ... ယောက်ျားနဲ့ရိုးရိုး စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် အပြင်မှ မိုးဖွဲကလေးများကျလာသဖြင့် ကိုဘထိန်သည် အပြင်ဘက်သို့မျှော်ကြည့်ကာ မိမိဘာကိုဆက်ပြောရမည် မသိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးမှ ရုတ်တရက် သတိလစ်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ရလေသည်။ ရဲအုပ်ကိုဘအေးသည် အလုပ်ဝတ္တရားပြီးသည့်ဟန်ဖြင့် လက်များကို ဆန့်တန်းသမ်းဝေလိုက်၏။ ထို့နောက် ကိုဘထိန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“အခုလို ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဘထိန်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း ခင်ဗျား မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရပ်ရပ်မှာရှိတဲ့ ဆေးရုံတွေ ဘာတွေမှာလည်း စုံစမ်းလိုက်ပါဦးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရဲအုပ်ဦးခင်ဗျာ”

မိုးသည်တဖွဲဖွဲကျရာမှ အတော်သည်း၍လာပြီးလျှင် မိုးသက်လေသည်လည်း ရောနှောပါလာသဖြင့် ကိုဘထိန်သည် ရဲအုပ်ကိုဘအေးအနီးမှ ပြတင်းပေါက်ကို ဆွဲ၍ပိတ်လိုက်၏။ ကိုဘအေးက “ဪ ... ဒါထက် ကိုဘထိန်ကို တစ်ခု တောင်းပန်ရဦးမယ်။ ရောက်တဲ့အခိုက် ကျွန်တော်တို့ ဝတ္တရားအတိုင်း နည်းနည်းပါးပါး ရှာဖွေခွင့်ပြုပါနော်”

“ရှာကြပါခင်ဗျာ သဘောရှိရှာကြပါ”

“ဒီဟာက ဟောဒီက ဆာဂျင်ကိုသိန်းအောင် အလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်က သာမန်ကြီးကြပ်ရေး အရာရှိတယောက်အနေနဲ့ လာခြင်းပါ။ သူက အလုပ်ကို အင်မတန်ရိုသေတဲ့ လူတစ်ယောက်ခင်ဗျာ ... ကိုင်း ... ကိုသိန်းအောင် ခင်ဗျာ သဘောအတိုင်း အိမ်ကိုရှာချင်ရှာပေတော့”

“ဘယ်ကစပြီး ရှာကြမလဲခင်ဗျာ”

ကိုဘထိန်၏စိတ်ထဲမှာ ဒီတစ်ခုဖြစ်သွား၏။ သို့နှင့် သတိထားကာ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ကိုဘထိန်ကပင် -

“အပေါ်ထပ်မှာတော့ ဘာမှ မရှိပါဘူးခင်ဗျား”

သိန်းအောင်။ “နို့ပေမဲ့ အိပ်ခန်း ကျွန်တော် နည်းနည်းကြည့်ချင်တယ် ခင်ဗျာ။ သူ့အဝတ်အစားတွေကော ယူသွားသလား”

ထိန်။ “ဟုတ်ကဲ့ ... တော်တော်ကောင်းတာတွေ ရွေးယူသွားတယ် ခင်ဗျာ။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကျန်ပါသေးတယ်”

အောင်။ “ကိုင်း ... ဒါဖြင့် အပေါ်အိပ်ခန်းတက်ပြီး ကြည့်ကြရအောင်”

သို့နှင့် ၃ ယောက်သားတို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးသည်ယခင်ကထက် ပို၍သည်းလာပြီးလျှင် ရေတံလျှောက်မှ ရေများပင် အတော်များကျသံကို အိမ်ထဲမှ ကြားရ၏။ ကိုဘထိန်က လသာမှန်အိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်လေ၏။

အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ ၂ ယောက်အိပ်ခုတင်တစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ခုတင်အောက်၌ သံသေတ္တာအညံ့စားတစ်လုံးသည် မစေ့တစေ့မျှရှိနေရာ ၎င်းအနီး၌ အထပ်လိုက်ခေါက်ထားသော ထဘီဟောင်းတစ်ထည်ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အဝတ်အစားများမှာ ဖရိုဖရဲရှိနေ၏။ ကိုဘထိန်မှာ ထိုနေ့ကစ၍ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ပင် မတက်မိချေ။

အောင်။ “ဒီဟာက မနန်းပေါ သေတ္တာလား”

ထိန်။ “ဟုတ်ပါတယ်”

ကိုဘထိန်က သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်၍ပြရာ အတွင်း၌ အထပ်လိုက်ခေါက်ထားသော သရက်ထည်ထဘီသုံးလေးထည်၊ အင်္ကျီ ၂ ထည်၊ ဘရာစီယာ အဟောင်းများနှင့် အခြားအဝတ်အစားအနည်းငယ်ကို တွေ့ရ၏။

အောင်။ “သေတ္တာ ယူမသွားဘဲကို”

ထိန်။ “သေတ္တာက သော့ပျက်နေတယ် ခင်ဗျာ။ သူ့လက်ဆွဲအိတ် ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ ဒီတော့ လက်ဆွဲအိတ်ယူသွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ... ဒီနေရာမှာ တော်လောက်ပါပြီ”

မိုးသည်ယခင်ကထက်ပင် သည်း၍လာပြန်၏။

သေတ္တာကို ကြည့်ရှုရှာဖွေနေကြစဉ် ကိုဘအေးသည် ပျင်းရိလာဟန်ဖြင့် ခုတင်လက်ရမ်းကိုမိုကာ -

“မိုးကလည်းဗျာ ပြန်ခါနီးမှ သည်းတောင်လာပြန်ပြီ”

ကိုသိန်းအောင်သည် စိတ်ကျေနပ်သည့်ဟန်ဖြင့် အိပ်ရာအနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ထိုင်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍သောက်လေ၏။ ကိုဘထိန်သည် အနီးတွင်ရပ်လျက်ရှိ၏။

ဤသို့ရဲအရာရှိများ ခေတ္တထိုင်နေစဉ် အပေါ်မျက်နှာကြားသို့ မိုးရေစက်တစ်ပေါက်သည် ကိုသိန်းအောင် လက်မောင်းပေါ်သို့ ပေါက်ခဲ

၅၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျလာသဖြင့် “အလို” ဟု ကိုသိန်းအောင်က အော်လိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျသောရေပေါက်သည် ကိုသိန်းအောင်၏ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူကို ရဲခနဲဖြစ်အောင် စွန်းထင်း၍ သွားစေသောကြောင့်ပေတည်း။ ချက်ချင်း လိုပင် နောက်တစ်ပေါက် ထပ်၍ ကျလာပြန်ရာ ကိုဘအေးပါ မျက်လုံးပြူးလျက် အင်္ကျီပေါ်မှ အနီစက် ၂ စက်ကို အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြကုန်၏။

အောင်။ ။ “အလို ... သွေးပါကလား။ မိုးရေ မဟုတ်ဘူး ဆရာ”

အေး။ ။ ။ “ဟုတ်ပါရဲ့။”

ရဲအုပ်ကိုဘအေးသည် ရေကျလာသောနေရာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ရာ ရှာထိုးပျဉ်ကွဲကြောင်းတစ်ခုအဆုံး၌ အနီစုရေများစုနေသည်ကို မြင်ရ၏။

ထိန် ။ ။ “သွေး ... သွေး ... သွေး ... ဟုတ်စ သွေး မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သွေးမဟုတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်သွေးကို ကြောက်တယ်ဗျ ... သွေးကိုမြင်ရင် ကျွန်တော် ရူးတော့မယ်။ သွေး-သွေး-သွေး-မျက်နှာကြက်ပေါ်မှာ ဘာမှမရှိဘူး ... ဘာမှမရှိဘူး ... မရှိဘူး ... မရှိဘူး ... မရှိဘူး။”

ထိုအတွင်း အနီစက်တစ်ပေါက် ကျလာပြန်လေသည်။

ရဲအုပ်ကိုဘအေးသည် အမူအရာပျက်သော ကိုဘထိန်၏ စကားများကို ကြားရသောအခါ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာ၍ ကိုဘထိန်၏လက်ကို ဖမ်း၍ ဆွဲလိုက်၏။ ထို့နောက် တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညှစ်ကာ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်လျက် -

“ဟေ့လူ ... မှန်မှန်ပြောစမ်း။ အခုမျက်နှာကြက်က ကျလာတာ သွေး မဟုတ်ဘူးလား။”

ထိန် ။ ။ “မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

အေး ။ ။ “သွေးမဟုတ်ရင် ဘာလဲ။ သွေးပဲ ကိုသိန်းအောင်”

အောင်။ ။ “သွေးပဲ ဆရာ”

ထိန် ။ ။ “သွေး ... သွေး ... သွေး ... သွေး ... မြင်ရင် ကျွန်တော် ရူးပြီ၊ ဒါကြောင့်လည်း သွေးမထွက်အောင် ကျွန်တော်လုပ်တာပေါ့။”

သွေးကြောက်သော လူသတ်သမား □ ၅၁

အေး ။ ။ “ဟေ့လူ ... မျက်နှာကြက်ပေါ်ရောက်အောင် ဘယ်ဘက်က တက်ရသလဲ ကိုသိန်းအောင် တက်ကြည့်စမ်းဗျို့”

ထိန် ။ ။ “နောက်ဖေးမီးဖိုက တက်ရပါတယ် ခင်ဗျာ။ မလွယ်တံခါး ရှိပါတယ်”

အေး ။ ။ “သွေးမထွက်အောင်လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ... မှန်မှန်ပြောစမ်း။ ခင်ဗျာ မိန်းမကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲ”

ထိန် ။ ။ “အခုမှဖြင့် မထူးပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ပြောပါတော့မယ်။ သွေးကိုမြင်ရင် ... ကျွန်တော်ကြောက်တတ်လွန်းလို့ ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိပြီး သတ်လိုက်မိပါတယ်” ကိုဘထိန်သည် သွေးရူးသွေးတမ်းဖြင့် သူ၏ပြစ်မှုကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံလျက်ရှိ၏။

ထိုခဏ၌ လက်မြန်လှသော ကိုသိန်းအောင်သည် လွယ်အိတ်ထဲမှ လက်ထိပ်တစ်စုံကို လျင်မြန်စွာ ထုတ်ယူပြီးလျှင် ကိုဘထိန်အား လက်ထိပ်ခတ်လိုက်လေသည်။

မျက်နှာကြက်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်ရာ ရေတိုင်ကီထဲတွင် ပုတ်ပွလျက်ရှိသော မနန်းပေါ၏ အလောင်းကို တွေ့ကြရ၏။

အလောင်းကို တွေ့ရှိရပြီးနောက် အလောင်းဝှက်ထားပုံနှင့် သွေးစက်များ ကျလာပုံများကို ရာဇဝတ်ပြစ်မှု စုံစမ်းရေးဌာနမှ လာရောက်စစ်ဆေးသောအခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရ၏။

မနန်းပေါ၏ အလောင်းဝှက်ထားသော ရေတိုင်ကီအဖုံးတွင် မိန်းမဝတ် နိုင်လွန်အင်္ကျီအနီရောင်တစ်ထည်သည် ရေစည်နှင့် အဖုံးကြားတွင်ညပ်ကာ ရေစည်အပြင်သို့ အင်္ကျီလက်တစ်ဘက် တွဲရစ်ကျလျက်ရှိ၏။ (တရားခံသည် အင်္ကျီနီကလေးကို ရေစည်ထဲသို့ ပစ်ချပြီးနောက် အဖုံးကို ပိတ်ရာတွင် ကမန်းကတန်း ပြုလုပ်ရသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူ၏။)

ထိုအင်္ကျီလက် အပြင်သို့ ထွက်နေသောနေရာမှာ အပေါ်ခေါင်မိုးမှ မိုးအတော်များများ ယိုသောနေရာနှင့် တည့်တည့်ဖြစ်သဖြင့် ဆေးဆိုးထားသော အနီရောင် ဆေးရည်များသည် တစ်ပြင်တည်း ရှိနေသော ရှာထိုးပျဉ်အကွဲကြောင်းတစ်လျှောက်မှစီးကာ မျက်နှာကြက် အဆက်တွင် ပေါက်နေသော အပေါက်မှအောက်သို့ တစ်ပေါက်ပေါက် စီးကျသည်ကို တွေ့ရ၏။

၅၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သို့ဖြစ်၍ အလောင်းနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်သွယ်ခြင်းမရှိဘဲ နိုင်လွန်အင်္ကျီကို ဆိုးထားသော အနီရောင်ဆေးရည်များသာဖြစ်ကြောင်း ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိရလေသည်။

ဤကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ အခိုက်အတန့် ကံအားလျော်စွာ ပေါ်ပေါက်လာသော သေးငယ်သော အချက်ကလေးသည်ပင် ဇနီးသည်အား ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့သော 'သွေးကြောက်တရားခံ' ၏ အမှုကို ဘွင်းဘွင်းပေါ်စေလျက် စက်တိုင်သို့ရောက်အောင် ဖန်တီး ပို့ဆောင်နိုင်လေသည်။

သေမင်းခလုတ်

ကျွန်တော်သည် (.....) ရုံးအဆောက်အဦး အုပ်ချုပ်မှု ဆိုင်ရာအရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အိမ်တွင်းမှု လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စကလေးများကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင်ရန် ဝါသနာပါသူ ဖြစ်ပါသည်။ လက်သမားအလုပ်၊ ပန်းရံအလုပ်၊ ဆေးသုတ်ခြင်းအလုပ်များကို အတော်အသင့် လုပ်ရန်ဆိုလျှင် လက်သမား၊ ပန်းရံမငှားဘဲ အားလပ်သောစနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များ၌ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လုပ်လေ့ရှိ၏။ အိမ်တွင် ဓာတ်မီးကြိုးများ ပျက်လျှင် ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်၍ ကြိုးကျယ်သော အပျက်အစီးများကိုသာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးရေးအဖွဲ့သို့ အကြောင်းကြား၏။ ဓာတ်ကြိုးများ သွယ်၍ ဓာတ်မီးလုံးများအသစ်ထွန်းညှိခြင်း၊ ပန်ကာကြိုးများပါမကျန် 'ခဲကြိုး' (Fuse) ပြတ်လျှင် ကိုယ်တိုင်အသစ်ထည့်ပေးခြင်း စသည်ကိစ္စများတွင် အထူးဝါသနာ ပါသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်နီးချင်းများ၏ ကိစ္စများကို ပင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်၍ပေးရ၏။ ကျွန်တော်နေသောတိုက်မှာ သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ နောက်ဖေး မီးဖိုခန်းနှင့် ရေချိုးခန်းကြီး ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ရေချိုးခန်းကြီးမှာ အခြားတိုက်ခန်းများရှိ ရေချိုးခန်း ထက် ကျယ်ဝန်း၍ အင်္ဂလိပ်အိမ်များကဲ့သို့ လေ့ရှိသော ရေချိုးကြွေကန်ကြီး တစ်ခုလည်း ပါရှိပါသည်။ သခင်က

ထိုတိုက်ခန်းတွင် အင်္ဂလိပ်အရာရှိတစ်ယောက် နေသွားဖူးသဖြင့် အိမ်ရှင်က အိမ်ငှား၏အကြိုက်ကိုလိုက်၍ လုပ်ပေးရကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ဝါသနာပါသည့် အလုပ်ကလေးများကို လုပ်ကိုင်ရာ၌ ကျွန်တော်၏ဇနီး မစန်းမြင့်သည် မည်သည့်အခါမျှ ကျွန်တော့်အား ကူညီခြင်း၊ ချီးကျူးခြင်းမပြုပါ။ အောက်ကျသောအလုပ် အချိန်ကုန်သောအလုပ် ဟူ၍သာ ပြစ်တင်ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်။ သူသည် မီးယပ်ရောဂါ၏ နှိပ်စက်ခြင်းကြောင့် အသက် ၄၂-နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ပိန်ကြဲပြီးလျှင် ပါးရေတွန့်လိပ်ခြင်း၊ ဆံပင်များဖြူဆွတ်စပြုခြင်း၊ မျက်စိမှုန့်ခြင်း စသည့် အိုမင်းရင့်ရော်သော အထိမ်းအမှတ်များကိုပင် ပြလျက်ရှိနေပါပြီ။ မကြာခဏ ရောဂါထလျက်ရှိနေတတ်သဖြင့် ဆရာဝန်နှင့် အနိပ်သည်များသို့ ပေးရသော ငွေများမှာလည်း မနည်းလှတော့ပါချေ။ သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား မစန်းမြင့်သည် အပြောကိုမလျှော့ဘဲ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် အပြစ်တစ်ခုရှိက မြည်တွန်တောက်တီး၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတတ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ကျွန်တော်သည် သူ၏လျှာကို မြွေဆိုး မြွေဟောက်ထက်ပင် ကြောက်ရွံ့မိပါသည်။ သူကထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ရုံမျှသာ ချက်ပြုတ်၍ အခြားအိမ်ထောင်မှု ကိစ္စများကို ကျွန်တော်ကသာ ဆောင်ရွက်လေ့ရှိပါသည်။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်တင်မလွတ်သေးပါ။ ဧည့်ခန်း စားပွဲရှိပန်းအိုးကို ပန်းများအသစ်လဲ၍ ပြင်ဆင်ရာ၌ ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မညည်းမညူပါ။ မတ်တတ်နာ နာတာရှည်သမားများမှာ ကိုယ်တိုင်ပင် မလုပ်နိုင်သော်လည်း အခြားသူများအား ဩဇာပေးတတ်ခြင်း၊ စိတ်တိုတတ်ခြင်းမှာ ဓမ္မတာဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း အောင့်အည်းသည်း ခံခဲ့ပါသည်။

ယောက်ျားတို့မည်သည့် အိမ်တွင်းသာယာမှု မရှိသောအခါ 'အသစ်' ရှာလိုသော ဆန္ဒများ ပေါ်ပေါက်တတ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် နုနုဆိုသူ အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက်နှင့် အတော်ပင် ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။ နုနုမှာ အသက် ၃၀ ကျော်မျှသာ ရှိသေး၍ ရွက်ကြမ်းရေကြိုအဆင့်အတန်းထက် အတော်ကြီးသာလွန်သော ခေတ်ပညာတတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဆင်းရဲ၍ လက်လုပ်လက်စား အလုပ်ကလေးများဖြင့်သာ ဝမ်းစာရှာဖွေစားရသူ ဖြစ်ပါသည်။ နုနုသည်

အထူးသဖြင့် စကားပြောရာ၌ ချိုသာ၍ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် လေးစားခင်မင်ရုံမျှမက အထင်အမြဲကြီးသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင် မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် စတင်သိကျွမ်းခဲ့ရာ ၎င်းအားငွေအနည်းငယ်ခန့် လက်လှည့်သုံး ခေတ္တချေးဖူးရာမှအစ တစ်စတစ်စ ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ပါသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်းဆိုသည်မှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ မူလအရင်းခံ ရေသောက်မြစ်များ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ယခုအချိန်၌ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မေတ္တာသက်ဝင်လျက်ရှိနေပါပြီ။

မိန်းမတို့မည်သည့် မိမိတို့ချစ်သူယောက်ျားများ အပေါ်၌ ချွံခြင်းညှာခြင်းများကို ပြုလုပ်တတ်ကြခြင်းမှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်နှုတ်သီးကောင်းသော မိန်းမများပင် သူတို့ချစ်သူနှင့်တွေ့သောအခါ ချွံတတ်ညှာတတ်သည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ နုနုမှာ သာမန်စကားပြောရာ၌ ဖြစ်စေ အတော်အသင့် ဒေါသထွက်လျက် ရှိနေသောအခါဖြစ်စေ၊ ချိုသာအေးမြစွာ အထိုက်အလျောက် ပြောဆိုတတ်သဖြင့်သာ စကားပြောချိန်သည် ဟု ကျွန်တော် ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ မစန်းမြင့်၏လျှာမှာ မြွေဆိပ်နှင့်တူ၍ နုနု၏လျှာမှာ နှင်းဆီပွင့်နှင့်တူသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အချစ်သည် တစ်နေ့တစ်ခြား ရင့်သန်လျက် ကျွန်တော်၏ဝမ်းထဲတွင် ပေါက်ကွဲမည့် အခြေသို့ ရောက်ရှိလာပါပြီ။

အချိန်မှာ နွေရာသီဘက်သို့ ကူးပြောင်းလာသော အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ မစန်းမြင့်၏ရောဂါမှာ နွေဦးပေါက်များတွင် အတော်အတန် သက်သာ၍ ညီမ ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူတစ်ယောက်နှင့် ပြင်ဦးလွင်ရှိတည်းခိုသော အိမ် ရေချိုးခန်းတွင် ခြေခေါက်လဲသဖြင့် လက်ယာဘက် လက်ကောက်ဝတ် ကျိုးသွားရာ ရက်အနည်းငယ်မျှသာ ကုသရပါသည်။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော့်ထံ စာရေးသဖြင့် ကျွန်တော်လိုက်သွားမည်ပြုသော်လည်း သူ၏ ညီမတော်က ကျွန်တော်လိုက်လာရန် မလိုတော့ကြောင်း ယခုအခါကောင်းစွာ သက်သာလာပြီဖြစ်၍ နောက်တစ်ပတ်တွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေးနန်းပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပြင်ဦးလွင်သို့ မလိုက်ဖြစ်တော့ပါ။

၅၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဤအချိန်များအတွင်း ကျွန်တော်သည် နုနု၏ ယုယပြုစုမှုကို ခံကာ လွန်စွာပင် စိတ်အေးချမ်းသာလျက် ရှိနေပါသည်။ အလုပ်အကိုင်ကို ယခင်ကထက် လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ ကျန်းမာရေးမှာ တိုးတက်လျက် ပျော်ရွှင်မှုကိုလည်း ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် ခံစားရပါသည်။ ထိုအခါမှ လောက၌ စိတ်ချမ်းသာမှုမရှိက လူဖြစ်ကျိုးမနပ်ဟူသော စကားမှာ မှန်ကန်ကြောင်း ကိုယ်တိုင်တွေ့ရှိရပါသည်။ သို့သော် မစန်းမြင့်ကရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိနေရပါသည်။ သူရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်တော်တို့ မှာ အစွမ်းကုန်ပျော်ရွှင်မှု မရှိနိုင်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် မည်သို့မည်ပုံ ကြံရမည်ကို စိတ်ကူးလျက်ရှိနေပါသည်။

ပြင်ဦးလွင်မှ မစန်းမြင့် ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းအား ဝတ္ထုရားရှိသည့်အတိုင်း ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါသည်။ လက်နာမှာ လုံးလုံးပျောက်ကင်း၍ အကောင်းပကတိရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ၃ လအတွင်း လေးလံသော အရာဝတ္ထုများကို မဆွဲမကိုင်ရန် ဆရာဝန်က ညွှန်ကြားထားကြောင်း သိရပါသည်။

မစန်းမြင့်မှာ ရေချိုးသည်အခါများ၌ ‘ရေချိုးကြွေရေကန်ကြီး’ ထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံး အားရပါးရစိမ့်၍ ချိုးတတ်ပါသည်။ ရေချိုးပြီး၍ ကန်မှ ထသောအခါ ကိုယ်ကို အားယူ၍ထရသဖြင့် လက်ယာဘက် အုတ်နံရံတွင် လက်ကိုင်တန်းတစ်ခု လုပ်ပေးရန် ကျွန်တော့်အား ပြောပါတော့သည်။ ထိုလက်ကိုင်တန်းကို အားပြု၍ ထနိုင်လျှင် ပို၍ သက်သာလွယ်ကူမည်အကြောင်းကို သူစိတ်ကူးမိဟန်တူပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပေးရန် ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ထိုအချက်ကို အခွင့်အရေးယူကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြုလုပ်ကြံစည်မိပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မိန်းမနှစ်ယောက်ကြားတွင် ဗျာမများလိုပါ။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဤအကြံကို ကြံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မစန်းမြင့်မှာ နဂိုကပင် မီးယပ်ရောဂါရှိနေ၍ ၎င်းမှအားနည်းခြင်းများ ဖြစ်နေရာ အားနည်းခြင်းဆိုသည်မှာ နှလုံးရောဂါပင် ဖြစ်တတ်ကြောင်းဆရာဝန်များ ညွှန်ကြားပြောဆိုသည်ကို ကျွန်တော် ကြားဖူးပါသည်။ ယင်းအချက်သည်လည်း ကျွန်တော်၏ အကြံအစည်ကို ဖုံးအုပ်နိုင်ရန်ပါဝင်စေရမည်။

ရေချိုးကြွေကန်ကြီးမှာ ရေချိုးခန်းထောင့်တွင်ရှိနေ၍ အုတ်နံရံမှာ အပေါ်မှ ပျဉ်ပြားများ ကပ်ထားသော နံရံဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ လက်ကိုင်သံချောင်း တပ်ရန် ထိုနံရံမှကြွေရေကန်နှင့် အနီးဆုံးသော ပျဉ်နှစ်ချပ်ကို စ၍ ခွာလေသည်။ ကံအားလျော်စွာ အတွင်းနံရံပေါ်တွင် အပြင်နှင့်ဆက်သွယ်လျက် ရှိသော ကြေးနန်းကြိုးမှာ ယခင်က လျှပ်စစ်လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကလေးအတွက် အသုံးပြုခဲ့သော ကြေးနန်းကြိုးများ ဖြစ်ဟန်တူ၍ အပြင်ဆောင်ကူး အုတ်နံရံတွင် ကြိုးအစများထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော် တပ်ဆင်သော လက်ကိုင်သံချောင်း အကောက်၏ထိပ်၌ရှိသော ဝက်အူ၏အဆုံးကို အထက်ဖော်ပြပါ ကြေးနန်းကြိုး အဟောင်းနှင့် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ချည်နှောင်တပ်ဆင်လိုက်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဝက်အူအဖျား၌ ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးစများကို ပျဉ်ပြားပြန်၍ ဖုံးလိုက်သောအခါ အပြင်မှမမြင်ရတော့ချေ။ ထို့နောက် ဆောင်ကူးဘက် နံရံမှ ဖောက်ထွက်လာသော အထက်ပါခေါင်းလောင်းကြိုးစအဟောင်းကို ထိုနံရံပေါ်ရှိ ‘ဆွစ်ဘို့’ မီးခလုတ်ဖြင့် ဆက်ရန်သာရှိတော့၏။

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း နံရံမှထွက်လာသော ကြိုးဟောင်းအစကို ကြိုးသစ်နှင့်ဆက်ပြီးလျှင် ‘ဆွစ်ဘို့’ အတွင်းသို့သွင်းကာ ခလုတ်သစ်တစ်ခု စီမံပြုလုပ်လိုက်၏။ ထိုခလုတ်သစ်ကို ဖွင့်လိုက်က လျှပ်စစ်ဓာတ်အားသည် နံရံအတွင်းရှိ ကြေးနန်းကိုလျှောက်ပြီးလျှင် ဝက်အူရစ်မှတစ်ဆင့် လက်ကိုင်သံချောင်းကို လျှပ်စစ်ဓာတ်ဝင်လေသည်။ ခလုတ်ကိုဖွင့်၍ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား လွှတ်ထားခဲ့ပါမူ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ရေချိုးကြွေရေကန်အတွင်းမှ လက်ကိုင်သံချောင်းကို လှမ်း၍ဆွဲလိုက်က လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်၍ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှအတွင်း သေစေနိုင်၏။ မီးယပ်ဒုလ္လာစသောရောဂါတို့မှာ အလွန်အားနည်းသော နှလုံးကြောင့် ဖြစ်ရပေရာ၊ အကယ်၍ ဤနည်းအားဖြင့် ဓာတ်လိုက် သေဆုံးသော်လည်း လူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် မည်သည့်ဒဏ်ရာမျိုးမှမရှိ အညီအမင်မထင်ဘဲ နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံးသည့်လက္ခဏာများကိုသာ မြင်နိုင်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤအကြောင်းများကို ကောင်းစွာ သိရှိပြီးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်၏အကြံကား ကြီးမားလှ၏။ ဆန်းကြယ်လည်း ဆန်းကြယ်လှပေ၏။

ဤအချိန်များအတွင်း ကျွန်တော်နှင့်နုနုတို့မှာ မကြာခဏတွေ့ဆုံလျက် နှစ်ယောက်တည်း ပျော်ပွဲစားထွက်ခြင်း၊ ညဉ့်ဦးယံလေညှင်းခံထွက်ခြင်း၊ ရုပ်ရှင်များကြည့်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ကြ၏။ ဇနီးဖြစ်သူ မီးယပ်ပိန်မစန်းမြင့်မှာမူ ကျွန်တော်၏အကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ မရိပ်မိရှာဘဲ ယခင်ကအတိုင်းပင် ကျွန်တော်အပေါ်၌ ပြုမူပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။ ပြင်ဦးလွင်မှပြန်ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ၎င်းအား ယခင်ကထက် ငြိမ်းချမ်းစွာနေစေလျက် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်သည့် မီးဖိုချောင်ကိစ္စများကိုပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်မှ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား အခကြေးငွေအပိုပေး၍ လာရောက်ချက်ပြုတ်စေ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ယခင်ကထက်ပင် အိမ်မှုကိစ္စများကို ပိုမိုဆောင်ရွက်တော့၏။ လူမမာတို့မည်သည် အထူးသဖြင့် နာတာရှည်များမှာ ပိုမိုစိတ်တိုတတ်သည့်အတိုင်း နှုတ်သီးကောင်းလှသော မစန်းမြင့်မှာ ယခင်ကထက်ပင် စိတ်တို၍နေတော့၏။ သူ့ဘက်က စိတ်တိုလေလေ ကျွန်တော်၏ နုနုဘက်မှ ချိုသာလေလေ ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်၏ပျော်ရွှင်မှုကို ဖျက်ဆီးပိတ် ဆို့နေသူ မစန်းမြင့်အား ကိစ္စတုံးပြုလုပ်ရပေတော့မည်။ သို့မှသာ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ယုယပြုစုသူ နုနုနှင့်သက်ဆုံးတိုင် ပေါင်းသင်းရမည် မဟုတ်ပါလော။

သို့နှင့်ကျွန်တော်လည်း တကယ်ပြုလုပ်ရမည့် အချိန်နှင့် အခါအခွင့်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်း၍ နေမိတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကုန်လွန်၍ သွားခဲ့၏။ ပူအိုက်သော ရာသီဖြစ်သဖြင့် မစန်းမြင့်သည် တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ်ကျ ရေချိုးကြေရေကန်အတွင်းသို့ဝင်ကာ ရေထဲတွင် အားရပါးရ စိမ်း၍နေတတ်၏။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် ရေချိုးခန်းမှ သူထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်တပ်ဆင်ထားသော ခလုတ်မှာ ဓာတ်အားကို စမ်းသပ်ရန် 'ဆွစ်ဘို့'(Switch Board) ရှိရာသို့ ခြွေဖျားထောက်ကာ သွားလျက်ရှိစဉ် နောက်မှခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိရာ မျက်နှာသုတ်ပေါ်တစ်ထည်ကို ခြုံထားသော မစန်းမြင့်၏ မျက်နှာကို မှန်ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရ၏။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် မှန်ပြတင်းပေါက် ကိုဖွင့်ပြီးနောက် -

“ဘာလုပ်တာလဲ ကိုညွန့်ဟန် ... လက်ထဲမှာလည်း ဝက်အူလှည့်ကြီးနဲ့ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဒါ ... ဒါ ... ဒါပေမဲ့ အိမ်ရှေ့မီးလုံးက မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖြစ်နေလို့ ပြင်မလို့ပါ”

“မဟုတ်တာတော် ... မီးလုံးခေါင်းချောင်နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဆွစ်ဘို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ လင်းမိတော့လည်း အလင်းသားပဲ။ ခဏလာစမ်းပါဦး ... ဗီရိထဲက အင်္ကျီယူပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်လက်နဲ့ကောင်းကောင်း မဖွင့်နိုင်လို့”

မစန်းမြင့်သည် ကျွန်တော်၏အကြံကိုပင် ရိပ်မိသွားလေပြီလော။ ကျွန်တော်သည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်၍ဝင်ခဲ့ရာလေရာ ကျွန်တော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ချွေးများဖြင့် ရွှံ့ရွှံ့စိုစိုနေပြီးလျှင် ဗီရိကိုဖွင့်သော အခါ၌ပင် ကျွန်တော်၏လက်များမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံပျက်၍ နေတတ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်၏မျက်နှာသည်လည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်၍နေပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း သူလိုချင်သော အင်္ကျီကို ကပျာကယာထုတ်၍ပေးခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ အမြန်ထွက်ခဲ့မိပါသည်။

မစန်းမြင့်၏လက်မှာ ကောင်းသွားပြီဆိုနိုင်သော်လည်း မီးယပ်ရောဂါမှာမူ မသက်သာလှချေ။ ထိုင်ရာမှ မတ်တပ်ရပ်လျှင်ပင် ကုလားထိုင်ကိုသော်၎င်း လှမ်းဆွဲကာ အားယူ၍ထရ၏။ လဲလျောင်းနေရာမှ ထလျှင်မူကား ပြောဖွယ်မရှိချေ။ ယခင်က ကြွေရေကန်အစွန်းကိုကိုင်ကာ အားယူ၍ ထနိုင်သော်လည်း ယခုမူ လက်ကိုင်သံတန်းကိုကိုင်၍ ထမှသာ ထနိုင်တော့မည် မလွဲပေ။ ကျွန်တော်၏ အကြံအစည်ကား ‘သေချာပေါက်’ ဖြစ်ရန် နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာလေပြီ။

နောက်သုံးလေးရက်ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် လက်ဖက်ရည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်လျက် ရှိကြစဉ် မစန်းမြင့်သည် ကြေးမုံသတင်းစာကြော်ငြာပိုင်း တစ်နေရာကို လက်ဖြင့် ထောက်ပြပြီးနောက် -

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ကိုညွန့်ဟန်၊ ကျုပ်လိုချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ။ သူငယ်တစ်ယောက်က အိမ်ဖော်အကူအညီအဖြစ် အလုပ်လိုချင်တယ်တဲ့”

“ဟိုဘက်တိုက်က မယ်စိန်လာပြီး လုပ်ကိုင်ပေးနေတာပဲ မြင့်နဲ့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ သူငယ်မက အချက်အပြုတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျုပ်ခံတွင်းနဲ့ နည်းနည်းကလေးမှ မတွေ့ဘူး။ မလွဲသာ

လို့သာ ခေါ်ထားရတယ် ... ပြီးတော့ သူ့အိမ်ရှင်ကိုလည်း အားနာစရာ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“နို့ပေမဲ့ ...”

“နို့ပေမဲ့ မနေနဲ့ ... ကျုပ်မမာနေတုန်း သေသေချာချာ လခပေးပြီး ငှားရမယ် ... မယ်စိန်နဲ့ချည်းမဖြစ်ပါဘူးတော့၊ ဟောဒီမှာကြော်ငြာ ... ကျုပ်လိုချင်တာနဲ့ အံ့ကိုက်ပဲ၊ နားထောင် ... ကျုပ်ဖတ်ပြမယ်၊ အသက်သုံး ဆယ် ကျော်ခန့်ရှိ လွတ်လပ်သော ခေတ်ပညာတတ် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သက်ကြီးဇနီးမောင်နှံတို့အိမ်တွင် အိမ်ဖော် အကူအညီအဖြစ် သင့်လျော်သောလစာနှုန်းဖြင့် အလုပ်လုပ်လိုပါသည်။ သန့်ရှင်းသေသပ်၍ ပိုရိစ္ဆာနေထိုင်တတ်သည်။ အချက်အပြုတ် ကောင်းစွာ တတ်မြောက် နားလည်သည်။ ကျွန်မထံသို့ စာဖြင့်အကြောင်းကြားပါ။

မနုနု

အမှတ် () ဘိုကလေးဈေးလမ်း

“ပိုက်ဆံကုန်တာ မြင်မနေပါနဲ့ ကိုညွန့်ဟန်ရယ်။ အလွန်ဆုံး ၅၀-၆၀ပေးရတော့မပေါ့။ တော့မှာ ဒီလိုနေရာမျိုးကျတော့ တယ်နဲ့မြော တယ်၊ သူသုံးချင်တဲ့ နေရာကျတော့ ... ဟင်း ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ကဲပါ ... ဒီသူငယ်မဆီ ကနေပဲ စာရေးလိုက်စမ်းပါ ”

“ရေးလိုက်ပါမိမ့် မြင့်ရယ်”

ကျွန်တော်သည် ဟန်ဆောင်၍ ငြင်းပယ်နေရသော်လည်း စိတ် ထဲကမူ ‘ဖိုးကြိုင်းဒုတ်’ ဖြစ်၍ နေခဲ့ချေပြီ။ အိမ်တွင်ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ် ကူညီရန် မယ်စိန်ကို ခေါ်သည့်အချိန်မှစ၍ မစန်းမြင့်သည် အမြဲတမ်း အလုပ်လုပ်နိုင်သည့် အိမ်ဖော်မိန်းကလေး တစ်ယောက်အလိုရှိကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော့်အား မကြာခဏ နားပူလျက်ရှိခဲ့၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း အကြံတစ်ခုပေါက်လာမိ၏။ ထိုအကြံမှာ ကျွန်တော်၏ ချစ်သူနုနုအား ဘို ကလေးဈေးလမ်းတွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ငှားပေးထားရသဖြင့် သူ့ဆီသို့ သွားရန် အချိန်လည်းကုန်၏။ အိမ်နီးပါးချင်းများ မရိပ်မိစေရန် အတော် ခက်ခဲစွာလည်း သွားရ၏။ သို့ဖြစ်၍ မစန်းမြင့်အား တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှည့်ပြီး လျှင် နုနုအား အိမ်ပေါ်သို့ရောက်အောင် ခေါ်ထားနိုင်က ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်နိုင်ပေမည်။

သို့သော် တိုက်ရိုက်ခေါ်ယူ၍ မဖြစ်နိုင်ချေ။ မစန်းမြင့်သည် ကြေး မုံသတင်းစာကို နေ့စဉ်အစအဆုံး ကြော်ငြာပါမကျန် ကြည့်ရှုသူဖြစ်၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဤအကြောင်းကို နုနုနှင့်တိုင်ပင်ကာ ဤကြော် ငြာကို ထည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မစန်းမြင့်ကား ကျွန်တော်၏ လှည့် ပတ်ခြင်းကို ခံရလေပြီ။

“သူ့ဆီက သန်ဘက်ခါလောက်မှ ပြန်စာမရရင် ရှင်ကိုယ်တိုင် တောင် သွားဖို့ကောင်းတယ်”

“သွားတာပေါ့မြင့်ရယ် ... သိပ်မဝေးလှပါဘူး။”

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်တော်သည် နုနု၏အိမ်သို့ရောက်သွားရာ နုနု သည် တံခါးပေါက်ဝမှာပင် ကျွန်တော့်အား လာရောက်ကြိုဆိုလေ၏။

“နုရေ ... ကိုယ်တို့ အကြံတော့ အောင်ပြီဟေ့”

“ဘာလဲ အစ်ကိုကြီး ... သတင်းစာထဲ ထည့်တဲ့ကိစ္စလား။”

“ဒါပေါ့နုရဲ့၊ ကြော်ငြာကိုတွေ့လည်း တွေ့လိုက်ရော ဒီမိန်း ကလေးဆီ စာရေးပါလို့ အစ်ကိုကြီးကို ချက်ချင်းပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို နုကြိုတင်ပြီးသိနိုင်အောင် အစ်ကိုကြီး ပြေးလာခဲ့တာဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ ... နုတော့ သိပ်ပြီး စိတ်မပါလှပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဘာပြုလို့ စိတ်မပါရမှာလဲနုရဲ့ ... နုမှာလည်း စရိတ်စက်အကုန် သက်သာသွားမယ်၊ လခကလည်း အနည်းဆုံး လေးငါးခြောက်ဆယ် ပေး ထားဦးမယ်၊ အခုပေးနေတဲ့ အိမ်ခန်းခလည်း မပေးရတော့ဘူး၊ ကိုယ်သုံးဖို့ ငွေကပိုလာတာပေါ့။ တစ်အိမ်တည်း နုနဲ့နေရတယ်ဆိုတော့ အရင်တုန်းက ထက် ပိုပြီးတွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးတွေလည်း ပိုရတာပေါ့ ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နု ကြောက်တယ်”

“ဘာကြောက်စရာရှိသလဲနုရဲ့။ အိမ်ကဟာကြီးက လူမမာနာတာ ရှည်ကြီးပဲ ... ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး။ နုတို့လို အကင်းပါးတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်လို မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ လူကသာကောင်းကောင်း မမာတယ်၊ ညီမအိမ်တော့ မကြာမကြာ သွားတယ် နုရေ ... ဒီတော့အိမ်မှာ အစ်ကိုကြီး တို့ ထင်သလိုချစ်နိုင်ကြတာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီး ပြောလွန်းလို့သာ လုပ်ရတယ်။ နုတော့ သိပ် ကြောက်တာပဲ အစ်ကိုကြီးရယ် ... တစ်နေ့မပေါ် တစ်နေ့ ပေါ်မယ် ထင်တာပဲ”

“ဟန်ဆောင်တာသဘာဝ မူလပါနဲ့။ နုလည်း ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လား ... ဟိုကျရင်သာ စကားအပြောအဆို အနေအထိုင်က စပြီးအစစအရာရာ သိုသိုသိပ်သိပ်နေရင် ကိစ္စပြီးတာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီကြော်ငြာကို သူ စပြီးတွေ့တာနဲ့။ သူက နုဆီကို ချက်ချင်း စာရေးပြီး ခေါ်ပါလို့ ပြောတာတောင် အစ်ကိုကြီးက ငွေကုန်ကြေးကျ များ တယ်ဆိုပြီး ဟန်လုပ်လိုက်ရသေးတယ်နဲ့။ ဒီတော့ သံသယရှင်းသွားရော မဟုတ်လား၊ အိမ်ရောက်လာတဲ့အခါသာ သူ့ကိုရော၊ အစ်ကိုကြီးကိုရော ရှိရှိသေသေ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံ၊ အစ်ကိုကြီးကလည်း ဣန္ဒြေနဲ့နေ၊ ကံ ... ဘာပူစရာရှိသလဲ။ နက်ဖြန် နုနုဆီကို အစ်ကိုကြီးတို့က ပေးတဲ့စာ တစ်စောင် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့သာ ဣန္ဒြေမပျက် လာခဲ့ပေတော့ ... ကဲ ... အစ်ကိုကြီး သွားမယ်”

ကျွန်တော်သည် ချစ်သူနုနုနှင့် အထက်ပါအတိုင်း စီစဉ်ခဲ့ပါ သည်။ ဇနီးသည် မစန်းမြင့်၏ သဘောတူညီချက်အရ အကယ်၍ သတင်း စာတွင် ကြော်ငြာသော မိန်းကလေးအား အိမ်ဖော်အဖြစ် ခန့်ထားက သူ နေထိုင်ရန် နေရာကိုလည်း ပေးရပေမည်။ နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်မှာ အတော်ပင် ကျယ်ဝန်း၍ ခေါင်းရင်းဘက်၌ ပစ္စည်းများထားသော စတုရန်း ကလေး တစ်ခန်းရှိရာ ထိုအခန်းကလေး၌ နေရာထိုင်ခင်းပေးရန် ကျွန်တော် တို့ ကြိုတင်တိုင်ပင်ထား ပြီးဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မှာ လူမမာ မယားကြီး လစ်လျင်လစ်သလို နုနုနှင့်တွေ့နိုင်မည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ အကြံကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာကျေနပ်လျက်ရှိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နုလည်လောက်တွင် နုနုရောက်ရှိလာရာ ထိုနေ့ မှာ စနေနေ့ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်၌ရှိနေ၏။ နုနုမှာ စကားကို ချိုသာ စွာပြောတတ်ရုံမျှမက အလှည့်အပတ် အသွယ်အဝိုက်လည်း ကောင်းလှပေရာ ငယ်စဉ်က မိခင်ကြီးထံတွင် အချက်အပြတ်များကို ကောင်းစွာ သင်ကြားခဲ့ဖူးကြောင်း၊ မိဘများသေဆုံးပြီးနောက် ဦးလေးတစ် ယောက်က ကျောင်းထားသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွင် ၁၀ တန်းအထိ

ပညာသင်ကြားခဲ့ဖူးကြောင်း၊ သို့သော် အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ ငြိုငြင်မှုကြောင့် ၁၀ တန်းမအောင်မီပင် ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ရပြီးနောက် ရရာအလုပ်ကို လုပ် ကိုင်ကာ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ် ကျောင်းခဲ့ရကြောင်း၊ ယခုအခါ စက်ပန်းထိုးသော အလုပ်ကိုလုပ်ကာ ဦးလေးအဒေါ်တို့ထံ ကပ်ရပ်နေထိုင်ရကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ အကြံပေးချက်အရ ဤကြော်ငြာကို သတင်းစာ ၌ ထည့်သွင်းခဲ့ရာ ယခုကဲ့သို့ သူတော်ကောင်းနှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လာရောက်တွေ့ဆုံရသည်မှာ အလွန်ကံကောင်းကြောင်း ပြောပြလျက် ရှိ လေသည်။

နုနုသည် အလွန်တည်ငြိမ် အေးဆေးသောအမူအရာနှင့် ကျွန် တော့်အား ‘အစ်ကိုကြီး’ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မစန်းမြင့်အား ‘အစ်မကြီး’ဟူ၍ လည်းကောင်း ကျွန်တော် အကြံဉာဏ်ပေးချက်အတိုင်း ‘လှိုမ့်’ခွဲရာ တစ်လ လျှင် လခငွေ ၆၀ ကျပ်ဖြင့် မကြာမီပင် ဈေးတည့်ကြပါသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း သူတို့ချင်း စကားပြောနေသည်ကို ခပ်ဖယ်ဖယ် ခပ်ရှောင်ရှောင် နေခဲ့ရာ မစန်းမြင့်သည် ကျွန်တော်၏အကြံကို အနည်းငယ်မျှ မရိပ်မိဘဲ ရှိနေပါသည်။ နုနုနေထိုင်ရန် အခန်းကိုလည်း မစန်းမြင့်ကိုယ်တိုင် လိုက်လံ ပြသရာ နောက်တစ်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့၌ပင် ပြောင်းရွှေ့လာရန် နုနု နောက် ဆုံး သဘောတူပါတော့သည်။ ထိုအခါ မစန်းမြင့်မှာ အိမ်တွင် အစစအရာ ရာ ကူညီရန် သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော အိမ်ဖော်မကလေးတစ်ယောက် ရပြီဖြစ်သဖြင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်၍ နေပါတော့သည်။ အကယ်၍သာ ကျွန် တော်၏အကြံကို သိ၍သွားပါက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကိုပင် ဓားနှင့် တောက်တောက် စင်းချင်ပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ နုနုသည် သုံးဘီးကားကလေးတစ်စီးဖြင့် သူ၏ပစ္စည်းကလေးများကိုပါ သယ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ရောက် ရှိလာပါသည်။ နုနုနေထိုင်ရာ အခန်းကလေးကို မည်ကဲ့သို့ ရှင်း လင်းရမည်၊ မည်သည့်ပစ္စည်းကို မည်သည့်နေရာတွင် ထားသိုရမည် စသည်ဖြင့် ဩဇာပေးလိုက်မိပါသည်။ ထိုနေ့ညနေ၌ပင် နုနုသည် ကျွန် တော်တို့အတွက် ညစာကို ချက်ပြုတ်ပေး၍ ကျွန်တော်တို့ ကြိုက်နှစ်သက် သော အစားအစာ ဟင်းကျွေးဟင်းလျာမျိုး၊ လူမမာအတွက်လေးရမည့် ဆေးဝါးနှင့်အာဟာရမျိုးများကို မေးမြန်းပါသည်။ ကျွန်တော်အတွက်

ကြက်သားရိုး(စ်)နှင့် ပေါင်မုန့်များ ပြုလုပ်ပေး၍ မစန်းမြင့်အတွက် စွပ်ပြုတ်၊ ကွေကာအုတ်၊ ဟောလစ်စသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်ပေးပါသည်။ မစန်းမြင့်မှာ နုနု၏ အချက်အပြုတ်ကောင်းပုံ၊ သန့်ရှင်းပုံ၊ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပုံများကို မြင်ရသောအခါ အလွန်သဘောကျ၍ နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ဣန္ဒြေနှင့် ခပ်အေးအေး ခပ်မှန်မှန်ပင် နေလိုက်ပါသည်။

*

ကျွန်တော်နှင့်မစန်းမြင့်တို့မှာ ခုတင်တစ်လုံးစီဖြင့် ခွဲခြားအိပ်ခဲ့ကြရာ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်နှင့်နုနုတို့သည် ယခင်ကထက်ပင် ပို၍တွေ့ဆုံရန် အခွင့်အရေးများ ရလာပါတော့သည်။ မစန်းမြင့်သည်လည်း တစ်ပတ်လျှင် အိပ်ဆေးများ ၂ ကြိမ်၊ ၃ ကြိမ်မျှ သောက်လေ့ရှိသဖြင့် သူ့အိပ်ဆေး သောက်သော ညဉ့်များ၌ ကျွန်တော်တို့မှာ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ စိတ်ရှိလက်ရှိ နှစ်ပါးသွားကြပါသည်။ မစန်းမြင့်ရှေ့၌မူ ကျွန်တော်သည် နုနုအား ခပ်မှန်မှန် ပြောဆိုဆက်ဆံလျက် တစ်ခါတစ်ရံ ခက်ထန်တင်းမာစွာပင် ပြောဆိုလေ့ရှိရာ ယင်းအချက်သည်ပင် မစန်းမြင့်၏ သံသယကို လုံးဝကင်းရှင်းစေလျက် ရှိနေပါသည်။ မစန်းမြင့်သည် ညီမတစ်ယောက်အိမ်သို့ ၃ ရက် တစ်ကြိမ်၊ ၄ ရက်တစ်ကြိမ် နေ့လယ်ခင်း၌ သွားရောက်လည်ပတ်တတ်ရာ ကျွန်တော် ရုံးဆင်းချိန်နှင့် အခွင့်အရေးများ ကြုံလျှင်ကျွန်တော်နှင့် နုနုတို့မှာ တစ်ယောက် ခါးကိုတစ်ယောက်ဖက်ကာ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ကြလျက် 'မိုးမမြင် လေမမြင်' ဖြစ်နေတတ်ကြပါသည်။

သို့သော် ဖုံးဖိ၍ထားသော မကောင်းမှုမှန်သမျှသည် တစ်နေ့နေ့တွင် ပေါ်လာစမြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့၏ နေပုံထိုင်ပုံကို ပက်ပင်းပါတွေ့၍ သွားပါတော့သည်။ ထိုနေ့က သူသည် အိမ်လည်ရာမှ ယခင် အချိန်ကများထက် စော၍ပြန်လာပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ ခြေဖျားထောက်၍ တက်လာရာ နုနုအခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးနေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်မှာ မလုံသောမျက်နှာဖြင့် နုနုမှာ အတန်ငယ် နေမကောင်းသဖြင့် ဘမ်းပရပ်ဆီဘူးသွားပို့ကြောင်း အကာအကွယ်ယူ၍ ပြောလိုက်မိပါသည်။

သို့သော် မစန်းမြင့်သည် အံ့တချက်ကြိတ်ပြီးလျှင် ဆေးဝါးများ ထားလေ့ရှိသော စင်ကလေးပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့အိမ်သုံး ဘမ်းပရပ်ဆီဘူးမှာ သူ့နေရာ၌ပင် နေသားတကျရှိနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်၏အလိမ်မှာ ဘွားဘွားပေါ်ပါတော့သည်။ ဤနေရာမျိုး၌ ကျွန်တော်သည် မိန်းမတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါက ကျွန်တော်၏ အလိမ်ကို ယခုထက်ပို၍လုံခြုံစွာ ဖုံးဖိနိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ချက်ချင်း တွေးမိပါသည်။

ဤကဲ့သို့အကြပ်အတည်းမျိုးနှင့် တွေ့ဆုံသောအခါများ၌ မိန်းမများသည် ယောက်ျားများထက် တစ်ဏှပုတ္တိဉာဏ်တွင် သာလွန်ကြောင်း မြန်မာကျမ်းစာများတွင်လည်းကောင်း၊ အနောက်နိုင်ငံပုံပြင် ဝတ္ထုများတွင်လည်းကောင်း ကျွန်တော်တွေ့မြင်ဖတ်ရှုဖူးသည်ကို သတိရမိပါသည်။ သို့သော် မစန်းမြင့်အား ငြင်းခုံ၍ရတော့မည် မဟုတ်ပါပေ။

သို့နှင့်မစန်းမြင့်သည် ကျွန်တော်အား အိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် အိမ်တွင်ခိုင်းစေထားသော အိမ်ဖော်နှင့် 'ဖြစ်'ရပါမည်လောဟု ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့ပါတော့သည်။ နုနုကိုလည်း ယခုလကုန်လျှင် ကုန်ချင်း ထုတ်ပစ်မည့်အကြောင်း ပြောပါတော့သည်။ ထိုနေ့မှာ မေလ ၂၈ ရက်နေ့ဖြစ်၍ နုနုအား ၃ ရက်မျှသာ ဆက်လက်ထားပြီးလျှင် ဇွန်လတစ်ရက်နေ့၌ ထုတ်ပစ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရက်များအတွင်း၌ မစန်းမြင့်သည် သူ၏ဒေါသကို ချုပ်တည်းကာ အပြင်မျက်နှာတွင် မပေါ်လွင်စေဘဲ နုနုအား အရင်ကအတိုင်း ဆက်ဆံမြဲဆက်ဆံနေပါသည်။ ဤကဲ့သို့ မိန်းမများ၏ ဟန်ဆောင်နိုင်မှုကိုပင် ကျွန်တော်ချီးကျူးမိပါသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်မှာ နုနုအပေါ်တွင် ယခင်ကထက် သံယောဇဉ် ကြိုးတင်း၍နေပြီဖြစ်၍ နုနုနှင့်မခွဲနိုင်တော့ပါ။ နုနု ထွက်သွားမည်ကို မခံနိုင်ပါ။ ဤကဲ့သို့ထွက်သွားရလျှင် နုနုကလည်း ကျွန်တော်အပေါ်တွင် အပြစ်တင်၍ ဆုံးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်ရကား နုနုနှင့်သက်ဆုံးတိုင် ပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားနိုင်ရန် ကျွန်တော်စီစဉ်ထားသော အကြံကို အမြန်ဆုံး လုပ်ကိုင်ရပေတော့မည်။

ထိုနေ့မှာ သောကြာနေ့ဖြစ်သဖြင့် နောက်တစ်နေ့ စနေနေ့၌ပင် ကျွန်တော်သည် ကြံစည်ထားသော အကြံကို ထမြောက်အောင်မြင်အောင် လုပ်ကိုင်ရန် နှလုံးကို ခုံးခုံးချလိုက်ပါတော့သည်။ သို့နှင့်စနေနေ့၌ ကျွန်တော်သည် ယခင်ကထက် အချိန်အတန်ငယ်စော၍ ရုံးမှဆင်းခဲ့ရာ အိမ်သို့

၆၆ □ ဝဂုန်ရွှေမျှား

ရောက်သောအခါ ၁၂ နာရီ မိနစ် ၂၀မျှသာ ရှိသေး၏။ မစန်းမြင့်မှာ နေ့စဉ် နေ့လယ် ၁ နာရီမှ ၂ နာရီအတွင်းတွင် ရေချိုးလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် အချိန်မီ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ မစန်းမြင့်သည် အိပ်ခန်းထဲတွင် စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်လျက်ရှိရာ နုနုသည် နောက်ဖေးချောင်တွင် သိမ်းဆည်းရန်ရှိသည်များကို သိမ်းဆည်းလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ပြီးနောက် နုနုပြင်ဆင် ခူးခပ်ပေးသော ထမင်းကို စားလျက်ရှိရာ ပါးစပ်ထဲတွင် အရသာ ဟူ၍ မတွေ့။ မည်သည့်ဟင်းဟူ၍ပင် မသိပါ။ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့တွင် ရေချိုး ကြွေရေကန်ကြီးကိုပင် မြင်၍နေပါသည်။

၁ နာရီ ၁၀ မိနစ်တွင် အိပ်ခန်းထဲမှ - “နုနုရေ ... အစ်မကြီး ရေချိုးဖို့ပြင်ပေးကွယ်” ဟူသော မစန်းမြင့်၏ အသံကိုကြားလိုက်ရပြီးနောက် “ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်မကြီး ... ပြင်လိုက်ပါမယ်” ဟူသော အသံကို မရှေးမနှောင်း ကြားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်ကား အလုပ်စရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာထိပ်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် လမ်းဘက်သို့ကျောလှည့်ကာ တစ်ခဏမျှ ဝရံတာကို မှီ၍ရပ်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော်ရပ်နေသောနေရာမှ တိုက်ဘေးဝရံတာဘက်ရှိ အုတ်နံရံတွင် ကပ်၍ထားသော ‘ဆွစ်ဘို့’ကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်ပါသည်။ အချိန်ကျသောအခါ ငှင်းရှိရာသို့ လျှောက် သွားပြီးလျှင် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ အိပ်ခန်းနောက်ဖေးခန်းဆီမှ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောသံများ၊ ခြေသံများ၊ အခြားလှုပ်ရှားသံများ ကြားရရာ ကျွန်တော်လည်း နားစွင့်၍နေမိပါသည်။ အိပ်ခန်းထဲမှ မစန်းမြင့်ထွက်သွားသော ခြေသံများကိုလည်းကောင်း၊ ရေချိုးခန်းထဲ၌ကြွေရေကန်ထဲသို့ ရေစက်မှဖွင့်ချသော ရေသံများကို ကြားရပါသည်။ မစန်းမြင့်က မျက်နှာသုတ်ပုဝါ မေ့ကျန်ရစ်သဖြင့် နုနုအား အယူခိုင်းသောအသံများ၊ နုနုထွက်လာ၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ပြီးလျှင် ထွက်သွားသော ခြေသံများကိုကြားရပြန်ပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်၏ နားများမှာ ယခင်ကထက်ပါး၍ နေသကဲ့သို့ နောက်ဖေးခန်း

တွင် လုပ်ကိုင်နေသမျှ အသေးငယ်ဆုံးသော အသံကလေးများကိုပင် ကြားနေရပါသည်။

မစန်းမြင့်ကား ရေစ၍ချိုးလေပြီ။ နောက် ၃ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တစ်ခဏမျှ ဆပ်ပြာများတွန်းပြီးနောက် ရေဟောင်းကိုပစ်၍ ရေသစ်ထည့်ပြီးလျှင် နောက်ထပ် ၃ မိနစ်ခန့်အကြာ၌ ရေချိုး၍အပြီးသတ်ပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒုတိယအကြိမ် ရေဖွင့်သံကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်လည်း ဆွစ်ဖို့ရှိရာ ခြေရင်းဘက် ဝရံတာတလျှောက်သို့ ရောက်သွားမိပါတော့သည်။ ဆွစ်ဖို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရာ မီးခလုတ်များတပ်ထားသော သစ်သားဘောင်ကြီးမှာ ယခင်ကထက် ကြီးမားလာသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဘောင်ကြီး၌ ယခင်က တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ ယခုအခါ ကန့်လန့်ဖြတ် အရိုးနှစ်ချောင်းအလည်တွင် မျက်တွင်းဟောက်ပက်ရှိနေသော လူ၏ ဦးခေါင်းခွံ ကြီးကိုလည်းကောင်း ရိပ်ခန်း မြင်လိုက်ရသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိပါသည်။ သို့သော် ထိုအရိပ်အယောင်များ မကြာမီ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော့်မှာ နောက်ဖေးမှ ရေသံများကိုသာ နားစွင့်လျက်နေမိပါတော့သည်။ ဆပ်ပြာမြှုပ်များ ထ၍နေသော ရေထဲ၌ မစန်းမြင့်သည် ၂ မိနစ် ၃ မိနစ်ခန့်မျှ တွန့်လိမ်လှုပ်ရှား၍နေပြီးနောက် တစ်ဖန် ရေသစ်ထဲတွင် ပွတ်သပ်ကူးခတ်၍နေသည်ကို ကျွန်တော်၏မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေမိပါတော့သည်။ မကြာမီ ရေချိုး၍ အပြီးသတ်တော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် သူသည် ကြွေရေကန်ထဲမှထရန် အုတ်နံရံမှ သံချောင်းကို ဗျချဆွဲကိုင်လိုက်ပေတော့မည်။ ထိုအချိန်တွင် သံချောင်း၌ ဓာတ်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်ရပေမည်။

ကျွန်တော်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးများဖြင့် ရွှံ့ရွှံ့စိုလျက်ရှိ၏။ ‘သေမင်းခလုတ်’ကိုပင် လှမ်း၍မဆွဲနိုင်လောက်အောင် အားအင်ပြတ်နေသကဲ့သို့ရှိတော့၏။ သို့ရှိစဉ် ကျွန်တော်၏ဇာတ်လမ်းနှင့်တကွ ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များကို ပြန်၍စဉ်းစားမိ၏။ တစ်ဖက်တွင် အဆိပ်ပြင်းထန်သော မြွေဟောက်တစ်ကောင်ရှိနေလျက် အခြားတစ်ဖက်တွင် သင်းပျံမွေးကြိုင်သော နှင်းဆီပွင့်ကလေးများကို မြင်နေရ၏။ သို့နှင့်ကျွန်တော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းလျက်ရှိသော ကိုယ်မှညာဘက်လက်ကို ငြောက်

လိုက်ပြီးလျှင် ခလုတ်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးကိုတင်လိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်စိကိုမှိတ်ကာ ခလုတ်ကို ဖွင့်ချလိုက်လေသည်။

*

ထို့နောက် ကျွန်တော်၏မျက်စိများသည် ပြာခနဲဖြစ်၍သွားရာ ထိုခဏ၌ ရေချိုးခန်းဆီမှ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ အသံမှာ ဟစ်အော်ခြင်းပေလော။ သို့မဟုတ် လဲကျခြင်းပေလော။ ကျွန်တော်၏ နားတွင် မသဲကွဲပါ။ သို့သော် ရေချိုးခန်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာကား ဖြစ်ချေပြီ။ ကျွန်တော်၏ အကြံမှာ အောင်မြင်ပေပြီ။ သို့သော် ရှေ့တွင်အလုပ်လုပ်ရန် များစွာရှိသေး၏။ ပထမဦးစွာ ဣန္ဒြေမပျက် နေထိုင်ရန်က ပို၍အရေးကြီးလှ၏။ သို့ဖြစ်၍ တိုက်ရှေ့သို့ ခေတ္တထွက်သွားပြီးလျှင် တစ်နေရာရာမှ ပြန်လာဟန်ဆောင်ရမည်လော။ အိမ်ရှေ့ခန်း၌ပင်/အခြေမပျက်နေကာ ရေချိုးခန်းတွင် မစန်းမြင့်သည် ရုတ်တရက် လေဖြတ်လဲကျသွားကြောင်းကို လူသိနတ်ကြား ဟစ်အော်ရမည်လော။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် ဝေခွဲ၍ မရနိုင်အောင် ရှိနေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုပစ်လဲလိုက်ကာ နဖူးမှချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် သုတ်နေမိပါတော့သည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ငြိမ်သက်လျက် နောက်ဖေးခန်းမှ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရပါ။

အခြားအရေးကြီးဆုံးသော အချက်မှာ ရဲနှင့်စုံထောက်များ ခြေရာမခံနိုင်အောင် 'ရေချိုးကြွေရေကန်' ဘေးရှိ ဆွဲကိုင်အားပြုရန် တပ်ဆင်ထားသော သံချောင်းဝက်အူမှ ဆက်ထားသည့် ကြေးနန်းကြိုးကိုလည်း အမြန်ဆုံး ဖြုတ်ပြီးပစ်မှဖြစ်မည်။ အကယ်၍ စုံထောက်များ မတွေ့စေကာမူ နုနုသည် တစ်နေ့နေ့တွင် မုချတွေ့မည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏အကြံကိုသိသွားကတစ်သက်လုံး ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ယုံကြည်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း တွေးမိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ထခုပြီးလျှင် နောက်ဖေးဘက်သို့လျှောက်လာရာ နုနုနေသော အခန်းတွင်လည်း နုနုကို မတွေ့ရဘဲ ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆွစ်ဗိုပေါ်မှ ခလုတ်ကို ဖွင့်နေစဉ် နုနုသည် ကျွန်တော်၏အကြံကို သိသွားသဖြင့် တိုက်ရှေ့အလယ်လှေကားမှပင် ဆင်းပြေးသွားလေပြီလောဟု တွေးမိပြန်ပါသည်။

နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းသို့အရောက်တွင် ရေချိုးခန်းအတွင်းမှ ရေများလျှံကျနေသကဲ့သို့ တစက်စက်ကျနေသော ရေသံများကို ကြားရပါသည်။ ထိုအသံမှာ ရေချိုးကြွေရေကန်အတွင်းမှ မစန်းမြင့်ကိုယ် နစ်မြုပ်သွားသဖြင့် အောက်သို့တစက်စက် ကျနေသောရေသံဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော်တွေးမိပါသည်။ ထိုခဏ၌ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာမြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လန့်၍ပင် ခုန်မိပါသည်။ ကျွန်တော်မြင်ရသောအရာမှာ ရေချိုးခန်းအတွင်းမှ မီးဖိုဘက်သို့ စီးဆင်းလာသော သွေးများပင် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤကဲ့သို့သွေးများ စီးဆင်းလာသည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ ဓာတ်လိုက်၍သေသူ၌သော်လည်းကောင်း၊ နှလုံးရောဂါဖြင့် ချတ်တရက် သေဆုံးသူ၌သော်လည်းကောင်း မည်သည့်ဒဏ်ရာကိုမျှ ရရှိမည် မဟုတ်၍ သွေးများ မထွက်နိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိသည်မှာ မစန်းမြင့်သည် ဓာတ်လိုက်၍လဲကျသွားရာ၌ အုတ်နံရံနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ရောဘုံဘိုင်ခေါင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ကြွေရေကန်ပေါင်မှစ၍ မာကျောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုနှင့် ဦးခေါင်းကိုရိုက်မိပြီးလျှင် ၎င်းဒဏ်ရာမှ သွေးများထွက်ကာ ကျဆင်းလာခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်မှာ ၂ မိနစ်မျှပင် ကုန်၍သွားပါတော့သည်။ အိမ်နီးနားချင်းများအား အသိပေး၍ ရဲသွားသို့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားရန် ချက်ချင်းစိတ်ကူးပေါက်လာသဖြင့် တိုက်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့ပြီး ချက်ချင်းဆိုင်လမ်း၏ အခြားဘက်ရှိ တယ်လီဖုန်းရှိသော တိုက်ခန်းသို့ ပြေးခဲ့ပြီးလျှင် အနီးဆုံးရဲသွားသို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပါတော့သည်။

နောက် ၅ မိနစ်ခန့်အကြာ၌ ကျွန်တော်၏ တိုက်ရှေ့သို့ ဝိုင်ယာလက်နှင့် ရဲကားများ ဆိုက်ရောက်လာပြီးလျှင် ရဲအုပ်တစ်ယောက် ရဲသားနှစ်ယောက်နှင့် အရပ်လူကြီးတစ်ယောက်တို့ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြရာ ကျွန်တော်လည်း ဇနီးသည်မစန်းမြင့်မှာ ရေချိုးခန်းကိုပိတ်၍ ရေချိုးနေစဉ် ၎င်း၏ဟစ်အော်လိုက်သော အသံတစ်မျိုးကို မကွဲမပြား ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ထိုအသံနှင့်အတူ ဒုန်းခနဲအသံတစ်ခုကိုပါ ကြားလိုက်ရကြောင်း ရှင်းလင်း ပြောပြရပါသည်။

ထိုအခါ ရဲအရာရှိများသည် ရေချိုးခန်းအတွင်းမှ စီးဆင်းလာသော သွေးကြောင်းများကို မြင်သဖြင့် ပို၍အံ့သြကြကာ အတွင်းမှပိတ်ထားသော ရေချိုးခန်းတံခါးကို အတင်းဖွင့်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်အား သူတို့နှင့်အတူ ဝင်ခွင့်မပြုပါ။ ဤကဲ့သို့ မပြုသည်ကိုပင် ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းမြောက်ရပါ တော့သည်။ အခန်းထဲတွင် မစန်းမြင့်အား မည်ကဲ့သို့ အခြေအနေမျိုးရှိနေ မည်ကို ကျွန်တော်တွေး၍ မကြည့်ဝံ့အောင်ပင် ရှိနေမိပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မီးဖိုခန်းတစ်နေရာတွင်ရပ်ကာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိရာ ရေချိုးခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် အတွင်းသို့ဝင်သွားသူ များ၏ “ဟာ”ကနဲ တစ်ပြိုင်နက် အော်လိုက်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရပါ သည်။ ကျွန်တော်လည်း တံခါးပေါက်မှနေပြီးလျှင် သူတို့၏ပခုံးပေါ်သို့ ကျော်၍ မရဲတရဲ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ အောက်ပါမြင်ကွင်းကို တွေ့ရပါတော့ သည်။

မစန်းမြင့်၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းသည် ကြွေရေကန်အတွင်း၌ နစ်မြုပ် ကာ အပေါ်ပိုင်းသည် ကြွေရေကန်ပေါ်၌ တစောင်းတင်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ လက်ယာဘက်လက်သည် နံရံနှင့်ကွာလျက် ဝက်အူကို ရစ်ပတ်ထားသည့် နံရံအတွင်းမှ ကြေးနန်းကြီးများလက် ကန်းလန်းရှိနေလေသည်။ မစန်းမြင့် ၏ လက်ဝဲဘက်လက်သည်ကား နုနု၏လက်ယာဘက်လက်ကို တင်း ကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ နုနု၏ဦးခေါင်း၌ ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုလည်း တွေ့ရ၏။ ယင်းဒဏ်ရာကြီးမှာ လက်ဝဲဘက်ရှိ သမံတလင်းခုံစွန်းဖြင့် ရိုက် မိသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ရေချိုးခန်းပြင်ဘက်သို့ စီးဆင်းလာသော သွေးများသည်ကား ထိုဒဏ်ရာမှထွက်ကျသော သွေးများဖြစ်၍ ရေနှင့်ရော စပ်ကာ ရေချိုးခန်းတံခါး ခြေနင်းခုံအောက်မှ အပြင်သို့စီးဆင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အသက်မရှိတော့ချေ။

ဖြစ်ပုံကိုစဉ်းစားလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် အောက်ပါ အတိုင်း တွေးမိ၏။ မစန်းမြင့်သည် သူရေချိုးနေစဉ် ရေချိုးခန်းထဲ၌ သူ့အား ကူညီစေရန် နုနုကို စောင့်နေစေဟန်တူ၏။ ရေချိုးအပြီးတွင် သူသည် လက်ယာဘက်လက်ဖြင့် လက်ကိုင်သံချောင်းတန်းကို ဆွဲကိုင်ပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် နုနု၏ လက်ကိုအားပြု၍ ရေကန်ထဲမှ ထလိုက်ဟန် တူ၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်ဖွင့်လိုက်သောခလုတ်မှ ဓာတ်အားသည်

လက်ကိုင်သံချောင်းအတွင်းသို့ အစွမ်းကုန်ဝင်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး ဓာတ်လိုက်သွားလေသည်။

မစန်းမြင့်၏ လက်ယာဘက်လက်သည် လျှပ်စစ်ဓာတ်မိသည့် အခိုက်အတန့်၌ လက်ကိုင်သံတန်းကို တအားဆောင့်၍ ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရာ အုတ်နံရံပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်ထားသော ပျဉ်ပြားကလေးမှာ အရှိန် ဖြင့် ကျွတ်ထွက်သွားဟန်တူလေသည်။ ဤနေရာ၌ အုတ်နံရံမှာ အတွင်း ဘက်၌ အနည်းငယ် ကြွေမွနေသည့်အပြင် ဝက်အူစုတ်ထားသောနေရာမှ ညှစ်စွန်းသည်လည်း အနည်းငယ်ဆွေးမြေ့နေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားရင်း ငေးမောတွေဝေကာ ကြက်သေ ... သေလျက် အလောင်းများ ကို ကြည့်နေမိ၏။ ထို့နောက် ရှေ့သို့တိုးသွားမည်ပြုရာ ရဲအုပ်က ကျွန်တော် ၏ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီးလျှင် အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်သွားလေ သည်။ နောက် တစ်ခဏအကြာတွင် စုံထောက်ရဲမှူးတစ်ယောက်နှင့် တပ် ထိန်းအရာရှိတစ်ဦး ရောက်လာပြန်ရာ သူတို့နှင့်အတူ ဆရာဝန်တစ်ဦး လည်း ပါလာလေသည်။

သူတို့သည် ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်၍ အလောင်းများကို ကြည့်ရှုစစ် ဆေးလျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော့်အားဝင်ခွင့်မပေးဘဲ အပြင်မီးဖိုခန်း၌ ရဲသားတစ် ဦးနှင့် အတူနေစေပါသည်။ ၃-၄မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သူတို့လူစုသည် ရေ ချိုးခန်းမှထွက်လာရာ သူတို့၏မျက်နှာကို မြင်ရုံဖြင့် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်းရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ မစန်းမြင့်သည် လေဖြတ်၍ လဲကျ သေဆုံးသွားသည်ဟူသော စကားကိုပင် ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ မထွက် နိုင်တော့ပါ။ မစန်းမြင့်မှာ နှလုံးရောဂါရှိသဖြင့် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွား သည်ဟု ယုံကြည်စေကာမူ ၄င်းနှင့်လက်ချင်းတွဲလျက် သေဆုံးသွားသူ နုနုသေရပ်ကို မည်ကဲ့သို့ ကျွန်တော် ဆင်ခြေပေးနိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန် တော်၏ ဆင်ခြေကို မည်သူမျှယုံကြည်မည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ပြင် အုတ်နံရံမှ ပြုတ်ထွက်လျက်ရှိသော ပျဉ်ပြား၌တပ်ထားသည့် ဝက်အူတွင်လည်း နံရံ အတွင်းမှ ကြေးနန်းကြီးဖြင့် ဆက်သွယ်တုတ်နှောင်ထားသည်ကို သူတို့ခြင် ရမြဲဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏အကြံကား ဗူးပေါ်သလို ပေါ်ရပေတော့မည်။ သူတို့ စောင့်သည် သူတို့၏ မသင်္ကာသောမျက်လုံးများကို ကြည့်ကာ ထိုအကြောင်း

မျှားကို မေးက မည်ကဲ့သို့ပြန်၍ ဖြေရမည်ကို စဉ်းစား၍မရတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးစော့မျှား ပြန်လျက် ရှိနေပါတော့သည်။

အထူးသဖြင့် ပထမဆုံးရောက်လာသော ရဲအုပ်နှင့်စုံထောက်ရဲမှူးသည် ကျွန်တော့်အား အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် မေးခွန်းထုတ်ပါတော့သည်။

“ခင်ဗျားမိန်းမမှာ နှလုံးရောဂါ တကယ်ပဲ ရှိသလား။ ဘယ်ဆရာဝန် ပြုဖူးသလဲ”

“ရေချိုးခန်းထဲက ဒုန်းခနဲဆိုတဲ့အသံ ခင်ဗျားချက်ချင်းပဲ ကြားရသလား”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်လို့တံခါးပြန်မဖွင့်သလဲ”

“နုနုဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ခင်ဗျားနဲ့ဘာတော်သလဲ”

“ကြွေရေကန်ပေါ်က လက်ကိုင်သံချောင်းကို ဘယ်တုန်းက တပ်သလဲ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တပ်သလား ... လက်သမားတပ်သလား”

“အုတ်နံရံထဲက ကြေးနန်းကြိုးနဲ့ ပျဉ်ပြားပေါ်မှာ စုတ်ထားတဲ့ ဝက်အူအဆုံးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ချည်ထားရတာလဲ”

ရဲအရာရှိများသည် အုတ်နံရံအတွင်းမှ အပြင်ဝရန်တာဘက်သို့ ဖောက်ထွက်ပြီးလျှင် ‘ဆွစ်ဗို့’နှင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိသော ဝိုင်ယာကြိုးများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလျက်ရှိကြလေသည်။

အထက်ပါမေးခွန်းကို ကျွန်တော်သည် ရဲအရာရှိများ ကျေနပ်အောင် မဖြေနိုင်တော့ပါ။

၎င်း၏ ပြင်းထန်သော မေးခွန်းသည်လည်း ကျွန်တော်၏ အသည်းနှလုံးကို လှဲသွားဖြင့် တစ်ချက်စီ ထိုးစိုက်နေသကဲ့သို့ ရှိနေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းမှာ ချာချာလည်လျက် မည်သို့မည်ပုံ ဖြေဆိုရမည်ကိုလည်းကောင်း၊ မည်ကဲ့သို့ဖြေဆိုရမည်ကိုလည်းကောင်း၊ မည်ကဲ့သို့ ဖြေဆိုမိခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း မသိတော့ပါ။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား ရဲအရာရှိများသည် ကားတစ်စီးဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းအချုပ်ထောင်၌ ချထားလိုက်သည်ကိုသာ နောက်ဆုံးသိရပါတော့သည်။ မြွေပါကို သတ်မိသောသူသည် မိမိ

သားငယ်ပါ ဆုံးရှုံးရဘိသကဲ့သို့ မယားကြီးကို ကြံစည်မိသောကြောင့် မယားငယ်ပါ ဆုံးရှုံး ရပါပြီ။

*

အထက်တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သောအကြောင်းအရာများမှာ ကျွန်တော်မျိုး၏အမှုပင်ဖြစ်၍ မကွယ်မထောက် ရေးသားတင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်မျိုးသည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ မျက်စိကန်းတစ္ဆေမကြောက် ပြုလုပ်မိခဲ့ပါသည်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ယောက်ျားများသည် မျက်စိကန်းလျက် ထင်ရာကိုပြုလုပ်တတ်ကြောင်း ကျွန်တော်မျိုးသိရပါပြီ။ မစန်းမြင့်သည် ကျွန်တော်မျိုးအပေါ်တွင် မယားကောင်းတစ်ယောက် အနေဖြင့် ချိုသာအေးမြစွာ ဆက်ဆံခဲ့လျှင်လည်းကောင်း၊ နုနုသည် ကျွန်တော် သွေးဆောင်သည့်အတိုင်း ဤမျှလောက် ရဲရဲဝံ့စွန့်စားခြင်း မရှိခဲ့လျှင်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အိမ်တွင်းမှ တိုလီနပ်စ် အလုပ်ကသေးများကို ဝါသနာမပါခဲ့လျှင်လည်းကောင်း၊ ဤအဖြစ်မျိုးသို့ ကျွန်တော်ရောက်မည် မဟုတ်ပါ။ အချစ်ဟောင်းရှိလျက်နှင့် အချစ်သစ်ရှာလိုသော ဒုက္ခမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အကျိုးတရားများကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ သို့သော် နောက်ကျခဲ့ပါပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်မျိုးမှာ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၍ သေဒဏ်ထိုက်သင့်သည်ကို ကျွန်တော်မျိုးသိပါသည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော်မျိုးအား သေဒဏ်အပြစ်မပေးဘဲ လျှော့ပေါ့၍ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ပါမည့်အကြောင်း ရိုသေလေးမြတ်စွာ လက်အုပ်ချီ၍ တောင်းပန်လျှောက်ထားအပ်ပါသည်။

ပြန်ပေးတရားခံကို မမ်းပုံ

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း ၁၀ နာရီခွဲ အချိန်ခန့်တွင် ပဲခူးဘူတာသို့ ရန်ကုန်ဘက်မှ ဆိုက်ရောက်လာသော လူစီးမီးရထား အထူးတန်း တွဲတစ်တွဲပေါ်မှ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ အသားလတ်လတ် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆင်းလာလေသည်။ ထိုအခါ ပလက်မောင်းပေါ်တွင် ရပ်၍စောင့်ဆိုင်းနေသော အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ အသားခပ်မည်းမည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်မန် အတန်ငယ် ညက်၍ ကမ္ဘာ့ဆံတောက်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်သည် တွဲပေါ်မှ ဆင်းလာသူအား အားပါးတရ လက်ဆွဲကာ - “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးဟန်တင့်ရယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားလာမှ လာပါ့မလားလို့” ဟု အားပါးတရ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေသည်။

ဟန် ။ ။ “မလာဘဲနေမလားဗျာ ... လာမှာပေါ့။ ခင်ဗျား စာရကတည်းက ကျုပ်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

ရထားပေါ်မှဆင်းလာသော ဧည့်သည်သည် လာရောက်ကြိုဆိုသူ အားကြည့်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

မီးရထားဖြင့် ရောက်လာသူ ဧည့်သည်မှာ လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်ခန့်က အငြိမ်းစားယူခဲ့သော စုံထောက်အရာရှိ ရဲမှူးဟောင်းဦးဟန်တင့်ဖြစ်၍

၎င်းအား လာရောက်ကြိုဆိုသူမှာ ပဲခူးမှမြေပိုင်ရှင် ဦးစိန်ပွင့်ဆိုသူဖြစ်၏။ ဦးစိန်ပွင့်က သူ၏ဇနီးသည် ဒေါ်ထားထားနှင့် သားကလေး အပါ အတွက် ခေတ္တလာရောက် စောင့်ရှောက်ရန် ဦးဟန်တင့်ထံ အကူအညီတောင်းခံစာ တစ်စောင်ရေးလိုက်သောကြောင့် ဦးဟန်တင့် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးဟန်တင့်မှာ အလုပ်မှ အနားယူခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း မိတ်ဆွေများအား အမှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးလေ့ရှိ၏။ အခြားသူများကိစ္စကို မိမိကိစ္စကဲ့သို့ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်လိုသော ဝန်ထမ်းစိတ်ရှိသူ ဖြစ်၏။ ဦးဟန်တင့်အား သိသည်မှာ များစွာမကြာလှသေးသော်လည်း ဦးစိန်ပွင့်သည် မိမိဇနီးသည် ဒေါ်ထားထားနှင့်တကွ သားကလေးအတွက်ပါ စိုးရိမ်သဖြင့် ဦးဟန်တင့်ထံသို့ အားလပ်က ခေတ္တလိုက်လာရန် စာရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးဟန်တင့်သည် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုများ အကြောင်းထူးသေးသလဲ”

ဦးစိန်ပွင့်က ဦးခေါင်းကိုရမ်းကာ အသံခပ်လေးလေးဖြင့် - “အင်း ထားကတော့ ကျုပ်စာရေးလိုက်တဲ့အတိုင်း တဖြည်းဖြည်း စိတ်မနုနုချင်သလို ဖြစ်လာတာပဲ ဦးဟန်တင့်ရယ် ... ဒီအပေါ် အခုလို အပါကို ပြန်ပေးလုပ်ဖို့ ခြိမ်းခြောက်စာရတော့ သူ့သားကိုမျက်စိအောက်က အပျောက်ကိုမခံတော့ဘူး ဦးဟန်တင့်ရေ။”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ ... ဘေးဥပါဒ်တစ်ခုခုကြုံလာရင် မိန်းမများဟာ ယောက်ျားများထက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ကြီးတာကလား ဦးစိန်ပွင့်ရဲ့။ ပြီးတော့ ပြန်ပေးဆိုတာကလည်း ငွေသာ မဟုတ်ဘူး ... လူရဲ့အသက် အန္တရာယ်ပါ စိုးရိမ်ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လားဗျ”

“ကဲလေ ... လာပါ ... အိမ်ကျမှအေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့။ ထားကိုတစ်ယောက်တည်း ကြာကြာထားခဲ့ရတာ စိတ်မချဘူးဗျ”

ဦးဟန်တင့်မှာ လက်ဆွဲသားရေအိတ်တစ်လုံးသာ ပါသဖြင့် ဦးစိန်ပွင့်က လှမ်းယူမည်ပြုရာ ဦးဟန်တင့်က မပေးဘဲနေလေ၏။ ဘူတာရုံအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးစိန်ပွင့်သည် အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ဦးဟန်တင့်အား အိမ်သို့ခေါ်ခဲ့လေ၏။

ဦးစိန်ပွင့်၏အိမ်မှာ မြို့အစွန် တစ်နေရာတွင်ရှိသဖြင့် ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းခြံတစ်ခုအတွင်း ဆောက်လုပ်ထားသည့် တိုက်ခံအိမ်တစ်လုံး ဖြစ်၏။ ခြံ၏ ခေါင်းရင်းဘက်နှင့် နောက်ဖေးဘက်တွင် တောစပ်ကလေးနှင့် ရော်ဘာခြံများ ဆက်၍နေလေသည်။ ခြံဝမှအိမ်အထိ လမ်းပင် ကိုက်၅၀ ခန့်ရှည်၍ အိမ်နောက်ဘက်၌လည်း အတော်ပင်ကျယ်ဝန်းသေး၏။

မော်တော်ကား ဆိုက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်ထားထားကို အိမ်ရှေ့ပေါက်ဆင်ဝင်အောက်တွင် ၎င်းတို့အားဆီးကြိုနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဒေါ်ထားထားမှာ အသက် ၄၀ ခန့်မျှရှိပြီဖြစ်၍ ဆံစအလယ်နှင့် နံဘေးတစ်ဘက်တွင် ငွေရောင်တောက်သကဲ့သို့ ဆံပင်တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းမျှ ဖြူနေပြီဖြစ်သော်လည်း နုနယ်ပျိုမြစ်သည့် ရုပ်လက္ခဏာများ မပျောက်သေးချေ။ နဂိုက မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အေးချမ်းစွာ နေရသူဖြစ်၍ ပြည့်တင်းသော မျက်နှာမှာမလျော့သေးဘဲ တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိနေ၏။ သို့သော် စိတ်ညစ်ညူးစရာ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ကြည်လင်သော မျက်နှာမှာ ရွှင်ပျခြင်းကင်းမဲ့ကာ အတန်ငယ်ညှိုး၍နေ၏။ ဦးဟန်တင့်ကို မြင်သောအခါ “ဪ ... အစ်ကိုကြီး အခုလိုလိုက်လာတာ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြုံးသည်ဆိုရုံမျှပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ဒေါ်ထားထားရေ။ ဦးစိန်ပွင့်ဆီက စာရရချင်း အစ်ကိုကြီး လိုက်လာတာပဲ”

“အစ်ကိုကြီး လိုက်လာတာ ဝမ်းတော့သာပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ပစ်စာထဲမှာပါတာက ရဲကိုအကြောင်းမကြားရဘူးလို့ ပါနေတယ်”

“ကျုပ်က ရဲ မဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ။ အငြိမ်းစားယူတာ ၂ နှစ်ရှိမှပဲ”

“ထား သိပါတယ်”

သို့ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ဦးစိန်ပွင့်သည် ကားပေါ်မှချယူထားသော သားရေအိတ်ကို ဆွဲကာ “ကဲလေ ... အိမ်ထဲလာကြပါ။ အိမ်ထဲကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့” ဟု ခေါ်နေသဖြင့် သုံးဦးသားတို့သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

ဧည့်ခန်းသို့ရောက်၍ ဦးဟန်တင့်သည် ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်၌ထိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိ၍သောက်ရင်း အကဲခတ်လျက်ရှိလေ၏။ ဒေါ်ထားထားမှာ ဦးစိန်ပွင့်စာတွင် ပါသည့်အတိုင်း တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်မနဲ့သော ရောဂါရှိသည်ဆိုသော်လည်း စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ဖြင့် ညှိုးငယ်လျက်ရှိသော မျက်နှာမှတစ်ပါး အနည်းငယ်မျှ လူခြေပျက်လောက်သည့် အပြုအမူအပြောအဆိုမျိုးကို မတွေ့ရချေ။ ကြည်လင်သောမျက်လုံးများသည်သာ သောက၏ အရိပ်အယောင်ဖြင့် အတန်ငယ် ညှိုးနွမ်းနေဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

မကြာမီ အိမ်ဖော်မိန်းမကလေး တစ်ယောက်သည် လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်သုံးလုံးကို ငွေလင်ဗန်းဖြင့် ယူလာပြီးလျှင် ဧည့်ခံစားပွဲ၌ အသာအယာ ချထားလေရာ ဒေါ်ထားထားသည် ဦးဟန်တင့်အား ပထမ ပေးပြီးနောက်မှ ဦးစိန်ပွင့်လက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။

“သောက်လိုက်ပါဦး အစ်ကိုကြီး၊ ထမင်းမစားခင် ရင်ချောင်သွားအောင်”

ဦးဟန်တင့်သည် ဦးစိန်ပွင့်ဘက်သို့ ခေါင်းငဲ့ကာ “ဪ ... ဒါထက် စာကို ကျုပ်တဆိတ် ကြည့်ပါရစေ ... ဦးစိန်ပွင့်” ဟု ဖြည်းဖြည်း သာယာစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးစိန်ပွင့်သည် သူ၏အိတ်ထဲတွင် ထည့်၍ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ စာအိတ်တစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် စာခေါက်ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ၎င်းစာခေါက်နှင့်အတူ အပ်ချည်ကြိုးဖြင့် စည်း၍ထားသော ဆံပင်အထွေးကလေးတစ်ခု ပါလာလေသည်။

ပွင့် ။ ။ “ကဲ ... ဒါပဲ ကြည့်တော့ ဦးဟန်တင့်၊ ဆံပင်ထွေးကလေးက အပါရဲ့ဆံပင်ဗျ၊ စာကိုလည်း ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

ဦးဟန်တင့်သည် စာရွက်ကိုဖြန့်ပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ခပ်တိုးတိုး ဖတ်လေသည်။

မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျား . . .

ယခုစာနှင့်အတူ စာအိတ်ထဲတွင် ထည့်၍ပို့လိုက်သော ဆံပင်အထွေးကလေးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေကြီး၏

၇၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သားကလေးကို အချိန်မရွေး ယူငင်သွားနိုင်ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။
အကယ်၍ မိတ်ဆွေကြီး၏ သားကလေး ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းနေ
သည်ကို မြင်လိုပါက ငွေ ၁၀၀၀ ကို ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးသို့
သွားသော လက်ယာဘက် (ဘုရားကြီးခြေရင်းသို့ မရောက်မီ ဝါးငါး
ရိုက်အကွာ)ရှိ အထိကရ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် စာအိတ်တစ်လုံး
ဖြင့် ချထားပါလေ။

ရဲဘက်သို့ အကြောင်းမကြားရန်လည်း သတိပေးနှိုးဆော်အပ်
ပါသည်။

ဦးဟန်တင်သည် ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး
နောက် စဉ်းစားလျက် ရှိနေသည့်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို အတန်ငယ် မော့လိုက်
၏။

တင့် ။ ။ “နေပါဦး ... ဒီဆံပင်က အပါရဲ့ဆံပင်ဆိုတာ သေချာ
ရဲ့လား။”

ဒေါ်ထားထားမှာ စိုးရိမ်သည့်လက္ခဏာဖြင့် အတန်ငယ် မျက်နှာ
ပျက်သွားပြီးနောက်- “ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး ... သူ့ဦးစွန်းဖုတ်
ကလေးက ဖြတ်သွားတဲ့နေရာကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်”

ဦးဟန်တင်က ဦးစိန်ပွင့်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဒါထက် စာထဲမှာပါတဲ့ ညောင်ပင်ရှိတဲ့နေရာကို ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုဗျာ ... ရွှေသာလျောင်း ဘုရားကြီးကို မြို့ဘက်က ဝင်တဲ့
စောင်းတန်းမရောင်ခင် လက်ယာဘက်မှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်ဗျ။
ဒီနေရာမှာ နေပူတဲ့အခါ ဘုရားဖူးတွေ ခြေပူသက်သာအောင်ဆိုပြီး ခဏ
ခိုတဲ့နေရာပေါ့။ ဘေးပတ်ပတ်လည် အိမ်ခြံတို့သစ်ပင်တို့ ဘာမှမရှိဘူး။
နောက်ဘက်မှာလည်း ကွင်းပြင်ကြီးပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ်တို့ ချောင်းကြည့်နိုင်ဖို့ နေရာမရှိဘူး ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဦးဟန်တင် ... ဘေးပတ်ပတ်လည် လဟာပြင်ဆို
တော့ ပုန်းစရာ ကွယ်စရာမရှိဘူး။ ကားနဲ့လာပြီး စာအိတ်ကို ကောက်ယူ
ချက်ချင်း မောင်းပြေးနိုင်တယ်”

ဦးဟန်တင်သည် နေရာမှထကာ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ရင်း
အခန်းထဲတွင် စင်္ကြံလျှောက်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ရှိရာ

သို့ သွားပြီးလျှင် အပြင်သို့ကြည့်လိုက်ရာ ကလေးထိန်း အာယားမတစ်
ယောက်သည် သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခု မြက်ခင်းပေါ်၌ ‘အပါ’ အား လက်တွန်း
ရထားကလေးတွင် ထည့်၍ တွန်းချည်ဆွဲချည် ပြုလုပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်
ရလေ၏။ အပါသည် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို မြှောက်ချည်တစ်ခါ ချချည်
တစ်လှည့်ဖြင့် ရွှင်ပျစွာ ရှိနေလေသည်။

ဦးဟန်တင်သည် ကုလားထိုင်တွင်ပြန်၍ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်
တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသံဖြင့် -

“အင်း ... ဒီအမှုမှာ ထူးဆန်းတဲ့ အချက်ကလေးတွေ ပါတယ်ဗျ။
ရာဇဝတ်မှုဆိုတာ ပထမကျူးလွန်တဲ့ အမှုမျိုးကို ဒုတိယအမှုကလိုက်ပြီး
ကျူးလွန်တယ် ... လိမ်လည်မှု၊ ဖောက်ထွင်းမှု၊ ခိုးမှု အထူးသဖြင့် ပြန်ပေး
မှုများမှာ တစ်မှုရဲ့အကြောင်းခြင်းရာကို နောက်တစ်မှုက အတုခိုးတတ်
တယ်။ ကျုပ်ဆိုလိုတာက တစ်မှုနဲ့တစ်မှု တူညီတဲ့ အချက်ကလေးတွေ
အများကြီး တွေ့ရတတ်တယ်။ ဥပမာ ဖောက်ထွင်းမှုတစ်မှုမှာ လူဆိုးဟာ
နောက်ဖေး မီးဖို ပြတင်းပေါက်ကို ဖောက်ရင် နောက်တစ်မှုမှာ မီးဖိုဘက်က
ဖောက်တာပဲ တွေ့ရတတ်တယ်။ ပြန်ပေးမှုမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ပြန်ပေးမှု
မှာ လူကို ပထမ ခိုးသွားပြီးမှ ဒီလူကိုဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ပေးပြီးရွေးရမယ်၊
ငွေကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘယ်အချိန်ဘယ်အခါ ဘယ်နေရာမှာ ပေးရမယ်၊
ဘယ်လိုပေးရမယ်၊ ငွေပေးလာတဲ့လူဟာ ဘယ်လိုအဝတ်အစား ဝတ်လာရ
မယ်စသည်ဖြင့် တိတိကျကျ ရေးထားတတ်တယ်။ ဒါဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်
ပဲဗျ။ အခုတော့ အပါကို ဘာမှမလုပ်သေးဘူး၊ သူ့ရဲ့ဆံပင်ကလေးကို ဖြတ်
ယူသွားပြီး ... ခင်ဗျားသားကလေး အသက်အန္တရာယ်နဲ့ မတွေ့ကြုံစေချင်
ရင် ငွေ ၁၀၀၀ ကို ခင်ဗျားပြောတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးအောက်လာပြီး ချထားရ
မယ်ဆိုတာ တော်တော် ဆန်းတယ်၊ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ပုံက
ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေလို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေတယ်၊ ကလေးက ဘာမှမဖြစ်သေး
ဘူး။ ပြန်ပေးလုပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ စာကို ခင်ဗျား အရင်ရနေတယ်။ အလုပ်
ဘောင် မစသေးဘူး၊ ငွေတောင်းတာက အရင်ဖြစ်နေတယ် ... ပြီးတော့
ဘခြားအချက်တစ်ခုက ဒီလူဟာ ကလေးဆီကို ရောက်ပြီးလို့ ဆံပင်ကို
ဘောင် ဖြတ်ယူနိုင်ပြီဟာ၊ ကလေးကို တစ်ခါတည်း ခိုးမသွားတာ အံ့သြ
ရောပဲဗျ။ အဲဒီအချက်တစ်ခုလည်း စဉ်းစားစရာပဲ။”

www.burmeseclassic.com

ပွင့် ။ ။ “ကျုပ်တော့ မသိဘူးဗျ ... စိတ်ထဲမှာ မွန်နေလို့ ဘာမှ မသိတော့ဘူး။ ဘာမှလည်း မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး။”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်ဆီက အကြံဉာဏ်၊ ခင်ဗျားက လိုချင်တယ် ဆိုပါတော့”

ထိုအခါ ဒေါ်ထားထားက - “ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကိုကြီးရယ် ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးဆီကို ကျွန်မတို့က စာရေးလိုက်တာ ပါ။ ကိုစိန်ပွင့်ကလည်း ဒီပစ်စာရကတည်းက အစ်ကိုကြီးကို တိုင်ပင်ဦး မှပဲလို့ ပြောနေပါတယ်” ဟု ဝင်၍ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုရှိတယ် ဒေါ်ထားထားရဲ့။ အခု အမှုမှာဒီစာဟာ သက်သက် ပြောင်လောင်တဲ့စာပဲ။ ပြောင်တယ်ဆိုပေမဲ့ ရိုးရိုးပြောင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မိဘများစိတ်ကို လေးလေးနက်နက် ထိခိုက်သွားအောင် ပြောင်တဲ့အပြောင် မျိုး၊ ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ ကလေးကို တကယ် ပြန်ပေးလုပ်ချင်တဲ့လူဟာ အခုနည်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသုံးဘူးဆို တာ ကျုပ်ယူဆတယ်”

“နို့ပေမဲ့ ဒီလိုဘယ်သူလုပ်ပါ့မလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ဦးဟန်တင့်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို တစ်ဖန်မီးညှိ၍ သောက် လိုက်ပြီးနောက် “ဘယ်သူလုပ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ အစ်ကိုကြီး မသိသေး ဘူးပေါ့။ ရန်ငြိုးရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ... နို့ပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီစာရလို့ အခုပဲ ခင်ဗျားတို့ အတော်စိတ်ပူနေရပြီ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ဟာ သူရဲ့ပထမရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ် မယ်”

ဦးစိန်ပွင့်သည် အတန်ငယ် တွေဝေစဉ်းစားပြီးနောက် “ဪ ... ကျုပ်တစ်ခု စဉ်းစားမိပြီဗျို့၊ ထွန်းစိန်ဆိုတဲ့အကောင် တစ်ယောက်တော့ ကျုပ်အပေါ်မှာ ရန်ငြိုးရှိချင်ရှိမယ်”

“ထွန်းစိန်ဆိုတာဘယ်သူလဲ”

ဦးစိန်ပွင့်က မပြောချင်ပြောချင်နှင့် “ဒီလိုဗျာအရင်က ကျုပ်ဆီမှာ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းတဲ့ ထွန်းစိန်ဆိုတဲ့ အကောင်တစ်ကောင်ရှိတယ်။

အကောင်က ဘိုအိမ်တွေ ဘာတွေမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး အချက်အပြုတ်လည်း အတော်ကောင်းတယ် ... အချက်အပြုတ်ဘက်မှာလည်း ကူညီဖော်ရတယ်။ နို့ပေမဲ့ အခုလိုဟာမျိုးတော့ သူလည်းလုပ်မယ် မထင်ပါဘူးလေ၊ ခိုးရင်သာ ခိုးမယ်၊ အခုလိုတော့ မလုပ်တန်ကောင်းပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားပစ္စည်းကို ခိုးလို့ ဒီလူကိုအလုပ်က ခင်ဗျား ထုတ် ပစ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့”

“မှန်တယ် ဦးဟန်တင့် ... ကျုပ်စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက ငွေ ၂၀ ခိုးတယ် ဗျ။ ချက်ချင်း လိုလိုပဲ သူ့အိတ်ထဲမှာ ရှာတော့ ကျုပ်ပျောက်တဲ့ တစ်ဆယ် တန်ငွေစက္ကူနှစ်ချပ် သူ့အိတ်ထဲက တွေ့တယ်”

“ရဲကိုကော ခင်ဗျား တိုင်သေးသလား”

ဦးစိန်ပွင့်က မိမိကိုယ်မိမိ မလုံသည့်ဟန်ဖြင့် “ရဲကိုတော့ မတိုင်မီ ဘူးဗျာ ... ကျုပ်ငွေလည်း ပြန်ရပြီဥစ္စာ၊ ရဲကလာပြီး စစ်လားဆေးလားနဲ့ တော်တော်ကြာ ရုံးလိုက်ရတာလိုက်ရနဲ့ ဒီဒုက္ခတွေမခံချင်တာနဲ့ ကိုယ့် ပစ္စည်းပြန်ရပြီးရောဆိုပြီး ရဲကိုတော့ မတိုင်မီဘူး။ ဦးဟန်တင့် ... ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း သိမ်းထားတဲ့ သူ့မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြား ပြန်ပေးပြီး အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဒီကောင် အခု ရွှေသာလျောင်းဘုရားစောင်းတန်း အဆင်းက ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ် ကြားတယ်”

“အင်း ... လူတွေဟာ ဒီလိုတစ်ခါက နှစ်ခါ သူတို့ကို အရေးမယူ ဘဲ၊ ခွင့်လွှတ်ရင် နောက်တော့ အကျင့်ပါသွားတတ်တယ်ဗျ”

ဒေါ်ထားထား ကြားဖြတ်၍ “ဒါထက် အပါလေးအတွက် စိတ်ချ ရပြီလားရှင့်”

ဟန် ။ ။ “စိတ်ချရပါတယ် ဒေါ်ထားထား”

“နို့ပေမဲ့ ကျွန်မသားလေး ဘာမှမဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ အစ်ကိုကြီး နေပါဦးရှင့် ... အိမ်အကူတွေလည်း ရှိလို့၊ အစ်ကိုကြီး နေဖို့ ထိုင်ဖို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ဘာမှအားနာစရာ မရှိပါဘူး”

ဦးဟန်တင့်က ပြုံးသည်ဆိုရုံမျှ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် “ဒါကတော့ နေမှာပါပဲဗျာ ... စိတ်ချပါ။ ပဲခူးကိုအလည်အပတ်လာပြီး အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လောက် အေးအေးဆေးဆေးနေဖို့ အရင်က စာရေးဖူးတယ် မဟုတ်လား ... အခုလို အဆင်သင့်တဲ့အခါမှာ နေမှာပေါ့”

ဦးစိန်ပွင့်က မျက်နှာ အနည်းငယ် ပြောင်းသွားလျက် “ရောက်တဲ့ အခိုက်နေ့မှာပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်တို့က ရဲကိုမတိုင်ဘဲ ခင်ဗျား ဆီ စာရေးလိုက်တာပေါ့”

*

ဤသို့ဖြင့် ဒေါ်ထားထားသည် အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာရပြီး လျှင် အပါလေးအား မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံဘဲ ကလေးထိန်း အာယားမကိုလည်း ယခင်ကထက် သတိဝီရိယရှိစေရန် အမိန့်ပေးထား၏။ သို့သော် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးပင် ခေတ်ဆန်သူများ ဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း ကလေးအား လေကောင်းလေသန့်ရနိုင်သမျှ ရစေရန် နံနက်ခင်း နှင့်ညနေစောင်းအချိန်များတွင် ကလေးထိန်းမိန်းမက လက်တွန်းရထား ကလေးဖြင့် တွန်းဆွဲနေခြင်း၊ မြက်ခင်းပေါ်တွင်ချ၍ ကစားနေခြင်းများကိုမူ ခွင့်ပြုထားလေသည်။

ဦးဟန်တင့်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အမောအပန်းဖြေ၍ နောက် တစ်နေ့နံနက်ခင်းတွင် မြို့ပေါ်ရှိဘုရားများကို သွားရောက်ဖူးမျှော်လေ၏။ ဘုရားဖူးရာမှ ပြန်လာကြပြီးနောက် ဦးစိန်ပွင့်သည် ဦးဟန်တင့်အား ခြံဘေး ရှိ တောစပ်ကလေးနှင့်တကွ နောက်ဘက်မှ ရော်ဘာခြံများကို လိုက်လံ ပြသလျက်ရှိရာ တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် အိမ်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြန်လာကြ ၏။ သို့ပြန်လာကြစဉ် နောက်ဖေးဝင်းခြံတံခါးဘက်မှ တောစပ်ကလေးဆီ သို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပြေးထွက်လာသော ဒေါ်ထားထားနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ ကြလေသည်။ ဒေါ်ထားထားသည် လက်တွင် စာအိတ်ကလေးတစ်လုံးကို ကိုင်လျက် ဦးဟန်တင့်တို့အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ဒီမယ် ... စာ ... စာ ... စာရပြန်ပြီ။ အမယ်လေး ... ကျွန်မသားလေး ...” ဟု စကားကိုပင် ဆက်လက်မပြောနိုင်ဘဲ ယိမ်းယိုင်သွားလေရာ ဦးစိန်ပွင့်က လက်မြန်မြန်နှင့်ဖမ်း၍ ပွေ့လိုက်သောကြောင့်သာ မြေကြီးပေါ်သို့ လဲမကျ ဘဲ ရှိလေသည်။

ထား ။ ။ “စာ ... ရပြန်ပြီရှင် ... ဖတ်ကြည့်ပါဦး။ အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦးရှင်”

ဟန် ။ ။ “ဒီမယ် ဒေါ်ထားထားရဲ့ ... ဟစ်ဆိတ် ရေရေလည် လည် ပြောစမ်းပါဦး ... ကလေးကော ...”

ထား ။ ။ “ရှိ ... ရှိပါတယ် ... နို့ပေ့မဲ့ ...”

ပွင့် ။ ။ “အေးကွယ် ... ဒီလောက်မစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့။ ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သေသေချာချာ ပြောဦးမှပေါ့ကွယ်”

ထိုအချိန်၌ ဦးဟန်တင့်သည် ဒေါ်ထားထားလက်ထဲမှ စာအိတ် ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် အတွင်းတွင်ပါရှိသော စာကိုဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

မိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျား ...

ရဲဘက်သို့ အကြောင်းကြားတာ မိတ်ဆွေကြီးမှားပါသည်။

ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံးရေးသောစာတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်းသာ တိကျစွာ ယနေ့ည ဆက်ဆက် လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါ။ အကယ်၍ မဆောင် ရွက်ခဲ့သော် မိတ်ဆွေကြီး၏ ရင်နှစ်သားချစ်ကို ခိုးယူရပါတော့မည်။ ပြန်ပေးဆွဲခြင်းခံရသော ကလေးများမှာ ပြန်လမ်းအလွန်နည်းပါသည်။

ဦးဟန်တင့်သည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ စာ ဆိတ်ကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ စာအိတ်မှာ အပေါ်စားရိုးရိုး စာအိတ် အဖြူကလေးတစ်လုံးဖြစ်၍ စာအိတ်ပေါ်တွင် လိပ်စာသော်လည်းကောင်း၊ အခြား တစ်စုံတစ်ရာသော်လည်းကောင်း ရေးသားထားခြင်း မရှိပေ။ သို့နှင့် ဒေါ်ထားထားဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် -

“ဒီစာအိတ်ကို ဒေါ်ထားထား ဘယ်က ရပါသလဲခင်ဗျာ”

ဒေါ်ထားထားက ငိုရှိုက်လျက် - “အပါရဲ့လက်တွန်းလှည်း ကလေးအမိုးမှာ တွယ်အပ်နဲ့ ချိတ်ထားတာတွေ့ရပါတယ်”

ဦးဟန်တင့်သည် ခေါင်းကိုမသိမသာ ရမ်းလိုက်၏။

“အင်း ... ဒီစာရေးတဲ့လူဟာ ကလေးရဲ့လက်တွန်းလှည်းဆီကို ရောက်လာအောင် နီးစပ်ပါလျက်နဲ့ ကလေးကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခါ ကည်း ခိုးမသွားသလဲ၊ ဒီအချက်ဟာ စဉ်းစားဖို့ အချက်တစ်ခုပဲလို့ ကျုပ် အစပထမကတည်းက ပြောနေတယ်။ ဒီစာတွေဟာ တကယ်သာ လေး လေးနက်နက်ဆိုရင် ပြန်ပေးဆွဲမယ့် လူဟာ လုပ်နေကျလူ မဟုတ်ဘူး။ အခုမှစပြီး အပျော်သက်သက်လုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်၊ ဆန်းတယ် ဟာ ... ဆန်းတယ်။ ကျုပ် ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ကဲ ... ဒီတော့ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲရှင်”

“ကောင်းပြီ ဒီတော့ အခုဒုတိယစာအရအပါကို ကျုပ်တို့အရင် ကထက် ပိုပြီးစောင့်ရှောက်ရမယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထင် ဘေးအန္တရာယ်တော့ ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ သတိဆိုတာ ပိုတာမမှားဘူးဗျ၊ ပြီးတော့လည်း ဒီလူဟာ ခင်ဗျားတို့အပေါ် ရန်ငြိုးထားပြီး သက်သက်ခင်ဗျားတို့ စိတ်မချင် သာအောင် လုပ်နေတာလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

ဦးစိန်ပွင့်က ကြားဖြတ်၍ ... “ရန်ငြိုးဆိုရင်တော့ ထွန်းစိန်တစ် ယောက်ရှိတာပဲ။ ဒီကောင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီကိစ္စဟာ သူ့ကို ထုတ်ပစ်လိုက် ပြီးမှ ဖြစ်တာ”

ဒေါ်ထားထားက သူ့ယောက်ျားဘက်သို့လှည့်၍ - “ဒါဖြင့် လည်း ဒီငွေကိုပေးလိုက်ကြပါစို့ ကိုစိန်ပွင့်ရယ်။ နှမေ့မနေပါနဲ့၊ ငွေတစ် ထောင်ဟာ ကျွန်မတို့မှာ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ပေးတာပဲ အေးပါ လိမ့်မယ်”

ဟန် ။ ။ “ဒီမယ် ... ဒေါ်ထားထား ခင်ဗျားတို့ ငွေပေးလိုက်ရင် ဒီစာမျိုးတွေ ... နောက်ထပ် မလာဘူး မအောက်မေ့နဲ့ ... ကျုပ်ပြောတာ ယုံရဲ့လား”

ပွင့် ။ ။ “ဦးဟန်တင့်ပြောတာ မှန်ပါတယ် ထားရယ်။ ကျုပ်တို့ ဘာဖြစ်လို့ပေးရမှာလဲ”

ထား ။ ။ “ဟင့်အင်း ... ကျွန်မတော့ ပေးမှာပဲ။ ဒီလိုစိတ်ညစ်တာ တော့ ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူး။ ပေးမယ် ... ကျွန်မလည်း ပေးနိုင်တာပဲ။ ကိုစိန် ပွင့် သဘောမတူချင်နေ ကျွန်မတော့ ပေးမှာပဲ”

ဦးစိန်ပွင့်က ဒေါ်ထားထား၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ယုယစွာ ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လျက် -

“စဉ်းစားပါဦး ထားရယ် ... ပေးနိုင်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဦးဟန်တင့် ပြောတာအမှန်ပဲ။ ကျုပ်တို့ အခုတစ်ခါ ၁၀၀၀ ပေးရင် နောက် တစ်ခါ ၂၀၀၀ တောင်းပြီးသားပဲ။ ဒီနောက် ၄၀၀၀-၅၀၀၀ တဖြည်းဖြည်း တက်လာမယ်။ ဒီဟာတွေ ကျုပ်တို့ မပေးနိုင်ဘူး”

ဟန် ။ ။ “ဒီဟာတွင် မကသေးဘူး။ အပါလေးဟာလည်း အခု ဘာမှ ဖြစ်သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဒေါ်ထားထားရဲ့”

ထား ။ ။ “အို ... ဒီဟာတွေ၊ ဂရုစိုက်မနေနိုင်ဘူး။ ပေးမယ် ... ပေးမယ် ... ကျွန်မ ပေးမှာပဲ။ ငွေဟာ ကျွန်မငွေ ဘယ်နှယ့်ပြောပြော ရှင် တို့နှစ်ယောက်ပြောတာ ကျွန်မ နားမထောင်နိုင်ဘူး။ ပေးမယ် ... ပေးမယ်”

ဒေါ်ထားထား၏အသံမှာ နောက်ဆုံးတွင် ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောဆို လျက်ရှိရာမှ ခါးကိုကုန်းကာ စူးစူးဝါးဝါး အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်လေ၏။ သားငယ်၏ဇောဖြင့် မောပန်းကာ ချွေးဒီးဒီးကျလျက် စိတ်မနဲ့သော သူတစ် ယောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဝက်ရူးပြန်ခါနီး လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်း ကောင်း မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးကာ ဆံပင်များကိုပင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ဆွဲကုတ်ခြစ်လျက်ရှိလေ၏။

ဟန် ။ ။ “ဒီမှာ ... နေပါဦး၊ ဒေါ်ထားထား။ ကျုပ်ပြောတာ ...”

“အို ... ဘယ်သူပြောတာမှ ကျွန်မ နားမထောင်ဘူး။ ပေးမယ် - ပေးမယ်”

ဒေါ်ထားထားသည် ဆံပင်များကို ဖြေချကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ဆွဲရင်း “ပေးမယ် ... ပေးမယ်” ဟု နောက်ဆုံး ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ဘက်သို့ လှည့်၍ပြေးလေရာ ဦးဟန်တင့် သည် ၎င်းနောက်သို့လိုက်မည့်ပြုသဖြင့် ဦးစိန်ပွင့်က ပခုံးကိုအသာဆွဲပြီး လျှင် တားဆီးထားလိုက်ရ၏။

ပွင့် ။ ။ “သွားပေစေ ဦးဟန်တင့် မလိုက်နဲ့။ ကျုပ်မိန်းမ အကြောင်း ကျုပ်မှသိတယ်။ သူ တစ်ကယ်စိတ်ညစ်လာရင် တစ်ယောက် ဘည်း ပစ်ထားတာပဲ ကောင်းတယ်။ ဒီတော့မှ ငိုချင်တိုင်းငို အော်ချင်တိုင်း အော်ပြီးရင်ပြီးတာပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဦးဟန်တင့် ... ကျုပ်မိန်းမအကြောင်း ကျုပ်မှ သိ တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် စိတ်နောက်သွားမှာတောင် ကျုပ်တော့စိုးရိမ်ရတယ်”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီက ကျုပ်စာရေးလိုက်တာပေါ့ ဦးဟန်တင့် ရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ ဖြစ်လာပြီဟာ မတတ်နိုင်တော့ဘူးဗျာ”

“ဒါထက်နေပါဦး ... ငွေကို ခင်ဗျား မသိဘဲ သူပေးချင်ရင် ပေး နိုင်ရဲ့လား”

“ပေးနိုင်တယ်ဗျာ၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေရော ငွေရောအားလုံး သူ့လက်ထဲမှာရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ငယ်လင်ငယ်မယား မဟုတ်ဘူး ဦးဟန်တင့်ရဲ့၊ စကားစပ်မိလို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ကျုပ်က သူနဲ့အကြောင်းပါ တော့ လက်ထဲမှာ တစ်ပြားမှပါတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ လင်မယားသာ ဆိုရ အားလုံး သူ့လက်သူ့ခြေချည်းပဲ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူကပေးမှ ကျုပ်က ရမှာ”

“အင်း ... ဒီတော့ ကြံတဲ့လူက ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိခိုက်အောင် လုပ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ခင်ဗျားလို စိတ်မခိုင်တော့ ခမျာမှာ သာ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရရှာတာပေါ့။”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူးဗျို့။”

“ဒီတော့ ပထမကျုပ်တို့ရှာရမှာက ဒီစာကိုဘယ်သူရေးနေတယ် ဆိုတာ သိအောင်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီလူဟာ မိသားစုနဲ့ နီးကပ်တဲ့လူ တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ ခင်ဗျား ကြည့်လေ ... ကလေးက ဆံပင်ကို ပထမ ဖြတ်သွားတယ်။ ဒုတိယ ဒီစာအိတ်ကို ကလေးလက်တွန်း ရထားကလေး အမိုးမှာ တွယ်အပ်နဲ့ ထိုးထားခဲ့တယ်။ ဒီလူဟာ ခင်ဗျားတို့အပေါ် ရန်ငြိုးရှိ တဲ့ လူဖြစ်ရမယ်။ ဒါထက် အစေခံတွေအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦးဗျာ။ သူတို့ အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ခင်ဗျားတို့အပေါ် ရန်ရှာဖို့အကြောင်း ရှိသလား။”

ဦးစိန်ပွင့်က ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ရမ်းလျက် -

“မရှိပါဘူး ဦးဟန်တင့် ခိုင်းတဲ့စေတဲ့လူတွေဟာ ထမင်းချက်ရယ်၊ မာလီကုလားရယ်၊ အိမ်ဖော်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အပါကိုထိန်းတဲ့ အာယား မိန်းခလေးရယ်၊ ပြီးတော့ စားပွဲထိုးလည်း လုပ်၊ ကျုပ်တို့လက်တိုလက် တောင်းလည်း ခိုင်းတဲ့ မောင်ပြန်ဆိုတဲ့ သူငယ်ရယ်၊ အားလုံး ၅ ယောက်ပဲရှိ တယ်။ သူတို့အားလုံးကိုပဲ ကျုပ်တို့က လခကောင်းကောင်းပေး၊ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ပြုစုလည်းထားတော့ ... သူတို့တစ်တွေဟာ ကျေးဇူးတင်ပြီး ကျုပ်တို့အပေါ် ဘယ်သူမှ မကောင်းကြံလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ... အဲဒီ မောင်ပြန်ဆိုတာ ခင်ဗျား အရင်အလုပ်ထုတ်ပစ် လိုက်တဲ့ ထွန်းစိန်နေရာမှာ ထားတဲ့ သူငယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... အခု မောင်ပြန်ဆိုတဲ့ သူငယ်က တော်ရှာပါ တယ်ဗျာ”

“ဒီသူငယ်ကို ဘယ်ကရတာလဲ”

“အစည်းအရုံးတစ်ခုက ထောက်ခံချက်နဲ့ လာတဲ့သူငယ်ပါဗျာ။ ထူးကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ ထောက်ခံစာတွေလည်း သူ့မှာ အများကြီး ပါလာ ခါတယ်။ ရိုးလည်းရိုး၊ ခိုင်းလို့လည်းကောင်းတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်ပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မသင်္ကာတဲ့လူဟာ ထွန်းစိန်တစ်ယောက်တည်း ဆို၊ ဒီလူကို ကျုပ်တွေ့ချင်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်နဲ့တွေ့လို့ စကားပြောကြည့်ရ နင် နည်းနည်းပါးပါး ကျုပ် အကဲခတ်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်နဲ့စကားပြောရရင် သူလည်း အတော် လန့်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီသူငယ် ဘယ်မှာ နေတယ်ဗျာ၊ ခုတင်က ခင်ဗျားပြောတာ”

“ဘုရားကြီးခြေရင်းက ထမင်းဆိုင်မှာနေတယ်လို့ ကြားတာပဲ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ထမင်းစားပြီးရင် ကျုပ်ဒီလူကိုရှာပြီး စကားပြော ကြည့်ဦးမယ်။ ခင်ဗျားကလည်း မထားထားကို ချောနိုင်သမျှချောမောပြီး ငွေမပေးနိုင်အောင် လုပ်ထား၊ မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားက အချောကောင်း ရင် ယောက်ျားစကားကို နားထောင်တတ်ပါတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ အပါကို လည်း ကစားတဲ့အခါနဲ့ လက်တွန်းရထားနဲ့ ဆွဲတဲ့အခါ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဖို့ ကလေးထိန်းတဲ့ သူငယ်မကိုလည်း ခင်ဗျားက သတိပေး ထား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

*

နံနက်စာစားပြီးလတ်သော် ဦးဟန်တင့်သည် မြင်းလှည်းကလေး တစ်စီးငှား၍ ဘုရားကြီးဘက်သို့ သွားလေ၏။ ဘုရားကြီးစောင်းတန်းသို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းဆိုင်သုံးဆိုင်တွေ့ရ၍ မောင်ထွန်းစိန်အကြောင်း ကို သတင်းမေးမြန်းရာ မောင်ထွန်းစိန် အလုပ်လုပ်သော ဆိုင်ကို တွေ့ရလေ ၏။ သို့သော် မောင်ထွန်းစိန်ကို မတွေ့ရသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို မေး မြန်းသောအခါ မောင်ထွန်းစိန်မှာ အတန်ငယ် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေ သဖြင့် ထိုနေ့မလာကြောင်း အိမ်သို့လိုက်သွားလျှင် တွေ့နိုင်ကြောင်း ဆိုင် ရှင်က ပြောပြသဖြင့် ဦးဟန်တင့်လည်း ထမင်းဆိုင်ရှင် ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း

အိမ်သို့ လိုက်သွားရာ အခန့်သင့်ပင် မောင်ထွန်းစိန်နှင့် တွေ့ရှိရလေသည်။ မောင်ထွန်းစိန်သည် ဦးဟန်တင့်အား အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် ရိုသေစွာ ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

မောင်ထွန်းစိန်မှာ အသက် ၄၀ နီးပါးမျှရှိပြီဖြစ်၍ အတော်ပင် မွန်မွန်ရည်ရည် ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။ ဦးဟန်တင့်အား လက်ဖက်ရည်ကြမ်းများ၊ ဆေးပေါ့လိပ်များဖြင့် ဧည့်ခံပြီးနောက် ရိုးသားရွှင်ပျသောမျက်နှာဖြင့် “ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ”ဟု ချိုသာစွာ မေးမြန်းလေသည်။

ဟန် ။ ။ “ကိစ္စက အရေးမကြီးလှပါဘူး မောင်ထွန်းစိန်။ မောင်ထွန်းစိန်ဆီက ကျုပ်သိချင်တဲ့ အချက်ကလေး တစ်ချက်နှစ်ချက် သိချင်လို့ အခုဘုရားဖူးရင်း ဝင်လာခဲ့တာပဲ”

စိန် ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား အမိန့်ရှိပါ၊ ကျွန်တော်သိသမျှ ပြောပါ့မယ်”

“မောင်ထွန်းစိန်အရင်က မြေပိုင်ရှင် ဦးစိန်ပွင့် ဒေါ်ထားထားအိမ်မှာ အလုပ် လုပ်ဖူးတယ်ဆို”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

မောင်ထွန်းစိန်မှာ ဦးဟန်တင့်အား မိမိကိုအလုပ်အတွက် ငှားရမ်းရန် လာရောက်သူ တစ်ယောက်ဟုပင် ထင်မှတ်ရန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ သို့နှင့် ဆက်လက်၍ -

“နို့ပေခွဲ ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်း အစီရင်ခံရရင် ဦးစိန်ပွင့်က နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ် ခင်ဗျာ။ သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက ငွေနှစ်ဆယ် ကျွန်တော် ခိုးတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို မတရားစွပ်စွဲတယ်။ ဒီဟာမျိုး ကျွန်တော် မလုပ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဘယ်ကျမ်းပေးပေး ဘယ်ကျမ်းပဲ ဆိုရဆိုရ၊ အမှန်ပဲ ကျွန်တော် မယူရပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဆင်းရဲပေမယ့် သူများပစ္စည်းကို ကျွန်တော် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပြစ်မှားခဲ့ပါဘူး။ ယုံပါတော့ နောင်ကြီး ခင်ဗျာ”

မောင်ထွန်းစိန်၏ မျက်နှာဟန်အမူအရာနှင့်တကွ လေးနက်သော စကားများမှာ အငြိမ်းစားအရာရှိ ရဲမှူးဟောင်းဦးဟန်တင့်အား အတော်ပင် ထိခိုက်၍ သွားစေ၏။

ဟန် ။ ။ “ဒီမယ် ... မောင်ထွန်းစိန်၊ ရှေ့ကို စကားဆက်ပြီး မပြောခင် နောင်ကြီးအကြောင်းကို ပြောရဦးမယ်။ နောင်ကြီးနာမည်က ဦးဟန်တင့်တဲ့၊ ရန်ကုန်က ရဲမှူးစုံထောက်အရာရှိဟောင်း ... အခုတော့ အငြိမ်းစားယူနေပါပြီ။ နောင်ကြီးက အခု ပဲခူးကိုဘုရားဖူးလာရင်း မောင်ထွန်းစိန် အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဦးစိန်ပွင့် ဒေါ်ထားထားတို့အိမ်မှာ ခဏ တည်းခိုနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဇနီးမောင်နှံက အလည်အပတ်လာဖို့ ဖိတ်ကြားတာတစ်ကြောင်း၊ တခြားအကြောင်းက သူတို့သားကလေးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ကတစ်ကြောင်း ဆိုပါတော့ သူတို့ကလေးကို ပြန်ပေးဆွဲမယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်တဲ့ စာနှစ်စောင်ရထားတယ် မောင်ထွန်းစိန်ရဲ့”

ဦးဟန်တင့်သည် ခေတ္တမျှရပ်လိုက်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်ပြာများကို ချွေ၍ တစ်ဖန်မီးညှိသောက်ပြီးနောက် စကားဆက်ပြန်လေသည်။

“ဒီတော့ ကျုပ်မောင်ထွန်းစိန် အကူအညီများ ပေးနိုင်မလားလို့ မျှော်လင့်ပြီးလာခဲ့တာပဲ။ မောင်ထွန်းစိန် တစ်ခုနားလည်စေချင်တာက ကျုပ်ဟာ အငြိမ်းစားယူပြီးပြီ၊ ဘာရာထူးမှမရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ... မောင်ထွန်းစိန် အိမ်ထဲကို မဝင်စေချင်ရင် ကျုပ်ကို အဝင်မခံဘဲ နေနိုင်ပါတယ်”

မောင်ထွန်းစိန်က ယခင်ကအတိုင်း ရိုးသားသော မျက်နှာဖြင့် -

“ကျွန်တော် ဒီလိုသဘော မထားတတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ နောင်ကြီးနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ နောင်ကြီးကို ကူညီဘို့အသင့်ရှိပါတယ်။ ဒါထက် ... နောင်ကြီး သိချင်တာက ဘာကိုသိချင်တာလဲခင်ဗျ”

“သူတို့အိမ်မှာရှိတဲ့ အစေခံတွေထဲက ဦးစိန်ပွင့်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါ်ထားထားကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ငြိုးထားမယ့် လူများရှိမယ် ထင်သလား”

“မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ခိုင်းတဲ့စေတဲ့ငါတွေ အပေါ်မှာ လင်ရောမယားရော အင်မတန် ကောင်းရှာကြပါတယ်”

မောင်ထွန်းစိန်၏ မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သောအသွင်ကို ဆောင်လျက်ပင်ရှိနေ၏။ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံအမျိုးမျိုးတို့၏ မျက်နှာထားနှင့် စကားအပြောအဆိုဟန်ပန်လေသံတို့ကို နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်မျှ အကဲခတ်၍လာခဲ့သော စုံထောက်အရာရှိဟောင်း ဦးဟန်တင့်သည်ပင် မောင်ထွန်းစိန်ပြောသော

စကားများ၌ မယုံကြည်နိုင်လောက်သည့် အချက်အလက်များကို မတွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

“ဒါထက် မောင်ထွန်းစိန် ကိုယ်တိုင်ကကော သူတို့အပေါ် ရန်ငြိုးများ ရှိသလား”

မောင်ထွန်းစိန်သည် လန့်ဖြန့်၍ သွားသကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာကို မော်လိုက်ကာ အတန်ငယ်ပြုံးပြီးနောက် -

“မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ ... ဦးစိန်ပွင့်ပျောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ငွေဟာလည်း ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ လာတွေ့နေတော့ သူထုတ်ပစ်တာကို ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးစရာ မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မောင်ထွန်းစိန် မယူဘူးပေါ့”

“မယူရပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး ကျွန်တော် ဒါမျိုး မလုပ်တတ်ပါဘူး။ ဒီငွေဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ ရောက်နေတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး ခင်ဗျ”

“ဒါဖြင့် မောင်ထွန်းစိန်မှာ ရန်သူများကော ရှိသလား၊ ဆိုပါတော့ တစ်ယောက်ယောက် ဒီငွေကို မောင်ထွန်းစိန် အိတ်ထဲကိုလာထည့်ထားရင် ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ဘယ်ရန်သူမှလည်း ကျွန်တော်မှာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အချင်းချင်း အလုပ်လုပ်ရာမှလည်းအတူတူ၊ စားရာသောက်ရာမှာလည်း အတူတူဆိုပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အင်မတန် သင့်သင့်မြတ်မြတ် ရှိကြပါတယ် ခင်ဗျာ”

မောင်ထွန်းစိန်ကား မကွယ်မထောင့်အမှန်ကို ပြော၍နေကြောင်း ဦးဟန်တင်ရိပ်မိလေပြီ။ သို့သော် ဦးဟန်တင်သည် မိမိကျေနပ်ကြောင်း မောင်ထွန်းစိန်အား မရိပ်မိစေဘဲ အခြားအကြောင်းအရာများကို လှီးလွဲ၍ စကားဆက်ပြန်လေသည်။

“ဒါထက် မောင်ထွန်းစိန် အခု ဘာများလုပ်မယ် ကြံသလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီထမင်းဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ မေးတာလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ထွန်းစိန်”

“ဒါကတော့ မလိုလည်း လိုလည်းပါ ခင်ဗျာ၊ ထမင်းဆိုင်ရှင်ကလည်း ကျွန်တော့် အမေဘက်က ဦးရီးတော်လေတော့ ကျွန်တော် အလုပ်မရှိတဲ့အခိုက် သူတို့ကို ကူညီနေတဲ့ သဘောပါပဲ၊ တောအုပ်တစ်ယောက်ဆီမှာ တောလိုက်အကူအညီ အလုပ်ရဖို့ ကျွန်တော် ပြောထားပါတယ်”

“အေးကွယ် ကောင်းပါတယ်။ ငါ့လူ အလုပ်မြန်မြန်ရပါစေ ... နောင်ကြီးကို အခုလို အကူအညီပေးတဲ့အတွက်လည်း အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ဦးဟန်တင်သည် အဝတ်အစားများလဲပြီးနောက် ဧည့်ခန်းတွင် ဦးစိန်ပွင့်နှင့် စကားပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

“ဪ ... ဒါထက် ဒေါ်ထားထား တစ်ယောက်ကော မမြင်ပါကလား ဦးစိန်ပွင့်”

“ရှိပါတယ်ဗျာ ... အပေါ်မှာ အိပ်နေတယ်။ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူးဗျ။ သူ့စိတ်ဟာ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ အခန်းထဲမှာ ထလိုက် ထိုင်လိုက်၊ တစ်ခါတလေ ငိုလိုက်နဲ့ ဒီစာတွေအတွက် စိတ်ကို အတော်ထိခိုက်နေတယ်။ ကြည့်ပါလား ... အခုတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း အတော့်ကို ကျသွားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်လည်း မြင်ပါတယ်”

ဦးဟန်တင်နှင့် ဦးစိန်ပွင့်တို့သည် အိမ်စေမိန်းကလေး လာရောက်ချပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်ချင်းသောက်လျက်ရှိကြ၏။

ပွင့် ။ “ဒါထက် ... ခုတင်က ခင်ဗျား ဘယ်သွားတာလဲ”

“ခင်ဗျား တပည့်တော် မောင်ထွန်းစိန်နဲ့ သွားတွေ့တယ်လေ။ သူငယ်က ခပ်ရိုးရိုးပဲ၊ ခင်ဗျား ပျောက်တယ်ဆိုတဲ့ငွေ သူမခိုးပါဘူးတဲ့။ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲကို တစ်ယောက်ယောက်က လာထည့်ထားတာပါလို့ ပြောတယ်၊ သူပြောပုံဆိုပုံ အမူအရာ ကြည့်ရတာ မဟုတ်တာပြောတဲ့ လက္ခဏာမရှိဘူး ဦးစိန်ပွင့်ရဲ့ ကျုပ်တော့ ယုံကြည်တယ်”

ဦးစိန်ပွင့်က ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် -

“ဘယ်သူက သူ့အိတ်ထဲသွားထည့်ထားဦးမှာလဲဗျ၊ အစေခံတွေထဲကတဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူးတဲ့ဗျ။ အစေခံတွေထဲကလည်း ဘယ်သူမှ ဖုတ်မယ်”

မထင်ဘူးတဲ့”

“သူယူတာပါပဲဗျာ၊ သူခိုးဟာ ခိုးတယ်ပြောပါ့မလား ဦးဟန်တင့်ရဲ့။ တစ်ယောက်ယောက်က ဆင်ပြီး ဒီငွေ သူ့အိတ်ထဲကို ထည့်ထားတယ်ဆိုကတည်းက သူယူတာ ထင်ရှားနေပြီမဟုတ်လား။ သူ့ကိုဘယ်သူက ဆင်ပြီး လုပ်မှာလဲ”

ဦးဟန်တင့်သည် အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး ဦးစိန်ပွင့်၊ ဒါပေမဲ့ သူပြောတာတော့ ကျုပ်ယုံတယ်။ ဒီတော့ အခုရတဲ့ ခြိမ်းခြောက်စာတွေအတွက် ပိုပြီးအစဉ်းစားရကြပ်လာတာပေါ့ဗျာ။ ထွန်းစိန်က ခင်ဗျားတို့ကြောက်အောင် လက်စားချေတဲ့သဘောနဲ့ လုပ်တာများလား မပြောတတ်ဘူး။ ဘယ်လိုတွေးရမယ် မသိပါဘူးဗျာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွန်းစိန်ဟာ ကျုပ်ငွေကို ခိုးတာတော့ အမှန်ပဲဗျ”

ဦးဟန်တင့်က စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ပြီးနောက် -

“ဒါထက် ငွေမပေးဖို့ကိစ္စ ဒေါ်ထားထားကို ချောမော့ပြောပြီး ပြီလား”

“ပြောပါတယ်ဗျာ ... တစ်နာရီလောက်ကို ပြောပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ သူကတော့ သူ့သားအတွက် ပေးချင်နေတာပဲဗျ၊ သူ့သားလေး တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေတာပေါ့ဗျာ”

“ငွေပေးရင် မှားပြီးသားပဲ ဦးစိန်ပွင့်။ အခုအချိန်အထိ အပါလေးဟာ ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ ပေးရမှာလားဗျ ... ဒါထက် အခု ကလေးကော ဘယ်မှာလဲ”

“အပြင်ကွက်လပ်မှာ လက်တွန်းရထားကလေးနဲ့ ဆွဲနေတယ် ထင်တယ်”

ဦးဟန်တင့်သည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ကြည့်လိုက်ရာ အချိန်မှာ အတန်ငယ် မှောင်၍လာလေပြီ။

“နည်းနည်းမှောင်လာပြီ ... ကလေးကို အထဲသွင်းဖို့အချိန် ...”

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကျွန်မသားလေး စိုးရိမ်စရာရှိသေးသလား အစ်ကိုကြီး ... ဟင် ...”

အသံမှာ ဦးဟန်တင့်စကားမဆုံးမီ နောက်မှနေ၍ ကျယ်လောင်

ဦးရှုစွာ ဟစ်အော်ပြောလိုက်သော ဒေါ်ထားထား၏ အသံဖြစ်သဖြင့် ဦးဟန်တင့်သည် လှည့်၍ကြည့်လိုက်၏။ ဒေါ်ထားထားသည် အိမ်တံခါးပေါက်တွင် ရပ်ကာ အပြင်သို့ထွက်ပြေးတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေသဖြင့် ဦးဟန်တင့်က နောက်မှနေ၍ ပခုံးကို ဆွဲထားလိုက်ရလေသည်။ ဒေါ်ထားထားမှာ ညီပင်များဖရဲဖရဲ ရှိနေပြီးလျှင် ပြူးကြောင်သော သူ၏မျက်လုံးများတွင်လည်း မျက်ရည်စများဖြင့် ပြည့်လျှမ်းလျက် ရှိလေသည်။

ဒေါ်ထားထားသည် ပခုံးကိုဆွဲထားသော ဦးဟန်တင့်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို တွန်းဖယ်ရုန်းကန်ရင်း “သွားမယ် ... အစ်ကိုကြီး ကျွန်မ သွားမယ်၊ လွတ် ... လွတ် ... ကျွန်မသားလေး ကျွန်မ စိတ်မချဘူး”ဟု အသံကုန်ဟစ်အော်လျက် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျလုမတတ် ဒယ်ဒယ်ဖြစ်ကာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိနေသဖြင့် ဦးဟန်တင့်သည် နောက်ဖေးဆောင်မှ ထွက်လာသော အိမ်ဖော်မိန်းကလေး၏ အကူအညီဖြင့် ဧည့်ခန်းဘက်ရှိ ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ သတိမေ့လုမတတ်ဖြစ်နေသော ဒေါ်ထားထားအား ဖေးမတွဲယူ၍ သွားရလေ၏။

ထို့နောက် ဦးဟန်တင့်သည် မိန်းကလေးအား သွေးဆေးပုလင်းနှင့် အော်ဒီကလုံးကို အယူခိုင်းပြီးလျှင် ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြသောအခါမှ ဒေါ်ထားထား မှာကောင်းစွာ သတိရပြီးလျှင် ငြိမ်သက်၍သွားလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဦးစိန်ပွင့်သည် အိမ်အတွင်း၌ မရှိချေ။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဒေါ်ထားထား။ တော်တော်နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပါလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သက်သာသွားပါပြီ အစ်ကိုကြီး ဒီသားလေး တစ်ယောက်ရှိတာ သူ့အတွက် သိပ်စိတ်ပူတာပဲ အစ်ကိုကြီး”

“အဲဒါပဲ ကြည့်တော့လေ။ ဒီစာတွေဟာ သက်သက် ခင်ဗျားကို ခိတ်ခြောက်ခြားအောင် လုပ်တာပဲဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါပြီ ... ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ အစ်ကိုကြီး ဘယ်သူက ဒီဟာတွေ ရေးနေတာလဲ”

“ဒီဟာကိုတော့ အစ်ကိုကြီးမဖြေနိုင်ဘူး၊ ဒီကနေ့မနက်တော့ ဒီစာတွေရေးတဲ့လူဟာ အလုပ်လုပ်သွားတဲ့ ဦးစိန်ပွင့်ပြောတဲ့ မောင်လူနဲ့စိန်ဆိုတဲ့လူကို အစ်ကိုကြီး ထင်မိတယ်။ နို့ပေမဲ့ အခုတော့ သိပ်မောင်လူဘူး”

ဦးဟန်တင့်သည် အတန်ငယ်စဉ်းစားသည့်ဟန်ဖြင့် ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ -

“ဒေါ်ထားထားကကော ဘယ်သူ့ကိုများ ထင်သလဲ ... ဒေါ်ထားထားအပေါ် ရန်ငြိုးရှိတဲ့လူများကောရှိသလား။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီကိစ္စဟာ ဦးစိန်ပွင့်ကို ဘာမှမထိခိုက်ဘူး ... ဒေါ်ထားထားမှာသာ ထိခိုက်ပြီး ကိုယ်ပန်းစိတ်ပန်း ဖြစ်နေတာ”

“ကျွန်မအပေါ်ရန်ငြိုးရှိတဲ့လူ မရှိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ကျွန်မ စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး”

“ကဲ ... ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပေါ့၊ အခုချိန်ထိ ဘာမှတကယ် စိုးရိမ်စရာအကြောင်း မရှိသေးပါဘူး”

အတန်ငယ် မျက်နှာကြည်လင်လာလျက် - “ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ ဒါနဲ့ ... အလို ... ဟော ... ဟော၊ ခင်စိန် ... ခင်စိန် ... ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ ကြည့်ကြပါဦး”

ဒေါ်ထားထားသည် တံခါးဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးကာ အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်သဖြင့် ဦးဟန်တင့်သည် သူ့လက်ညှိုးထိုးပြသော နေရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာတွင် သွေးများယိုစီးလျက် တံခါးတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ဖေးကိုင်ရပ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မိန်းကလေးမှာ အခြားသူမဟုတ် အပါကိုထိန်းသော အာယားမကလေး မခင်စိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် ဦးဟန်တင့်သည် မိန်းကလေးရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားပြီးနောက် ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရသော မိန်းကလေးအား ကုလားထိုင်များရှိရာသို့ တွဲခေါ်ယူခဲ့ရ၏။ ဒေါ်ထားထားလည်း ပြေးလိုက်လိုက်ကာ “ဟဲ့ ခင်စိန် ... အမယ်လေး၊ ခေါင်းမှာလည်း သွေးတွေနဲ့ပါကလား ... ညည်းဘာဖြစ်လာတာလဲဟင် ... အပဲကော၊ အခု ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်းပါ ... မြန်မြန် ... ပြောစမ်း ... ပြောစမ်း” ဟု အားမလို အားမရ ဟစ်အော်လျက် ရှိလေသည်။ ခင်စိန်သည် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ သွေးများစီးကျလျက်ရှိသော ဒဏ်ရာကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက်မှ -

“ကလေးက အိပ်ချင်နေလို့ ကျွန်မကင့်ပြီး လက်တွန်းရထားထဲချပြီး သိပ်နေတုန်း နောက်ကနေ ကျွန်မခေါင်းကို ပိတ်ရိုက်လိုက်တာပါပဲ မမရယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မလည်း မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်းပဲ မျက်စိပွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အပါလေး မရှိတော့ဘူး ... မရှိတော့ဘူး ... အမယ်လေး ကျွန်မ ဘယ်နှယ့်လုပ်ရပါ့မလဲ ... ကျွန်မအပြစ်ပါပဲ မမရယ်”

ခင်စိန်သည် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာငိုကြီးချက်မငိုကြွေးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဒေါ်ထားထားသည် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ တံခါးပေါက်မှ ပြင်ဘက်ကွင်းပြင်သို့ လျင်မြန်စွာပြေးထွက်သွားလေပြီ။ သို့နှင့် ဦးဟန်တင့်သည် ဒေါ်ထားထားနောက်သို့ထွက်၍ လိုက်သွားရာ တံခါးပေါက်မှဝင်လာသော အိမ်ဖော်မလေးနှင့် လူချင်းတိုက်မိသဖြင့် ဦးဟန်တင့်က “ဟဲ့သူငယ်မ ... ခင်စိန်ကို ကြည့်လိုက်ဦး။ ငါ ဒေါ်ထားထားနောက်လိုက်ဦးမယ်” ဟု လိုက်ပါသွားလေ၏။

ကိုက်အနည်းငယ်ခန့် သွားမိသောအခါ သူတို့ဆီသို့ တခြားဘက်မှ ပြေးလာသော ဦးစိန်ပွင့်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် “ခင်စိန်ကိုရိုက်ပြီး အပါကို ခိုးသွားပြီ ဦးစိန်ပွင့် ... ခုပဲ ... ခုပဲ၊ လိုက် ... လိုက် မြန်မြန်လိုက်ပါ။ ကျုပ်လည်း ဒီဘက်က ကွေ့လိုက်မယ်” ဟု ဟစ်အော်ကာ တစ်ဖက် ကွေ့၍လိုက်လေ၏။ အချိန်မှာ မှောင်စပြုလာပြီဖြစ်၍ ရော်ဘာခြံနှင့် တောစပ်ကလေးအတွင်းမှာ ရှေ့မှလူများကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရတော့ချေ။ ထိုအချိန်ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ထမင်းချက် မိန်းမကြီးနှင့် မာလီကုလား၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူတို့လည်း လိုက်လံရှာဖွေနေကြောင်း သိရ၏။

ထိုခဏ၌ ယင်းအသံများနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် “အမယ်လေး” ဟု စူးရှစွာ တစ်ချက်အော်လိုက်သော ဒေါ်ထားထား၏အသံကို လက်ယာဘက်ဆီမှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဦးဟန်တင့်လည်း ချုံနှင့်သစ်ပင်ကလေးများကို ကွေ့ပတ်ကာ အသံကြားရာသို့ လိုက်သွားရာ မိမိရှေ့ကိုက်အနည်းငယ်ခန့် ကွာတွင် ဒေါ်ထားထားအား ဦးစိန်ပွင့်က ပန်းနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖျစ်ညှစ်လှုပ်ရမ်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အမှန်သော် ဒေါ်ထားထား သတိလစ်သွားမည် စိုးသဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာ လှုပ်ရမ်းနေဟန်လက္ခဏာရှိလေသည်။ အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါမှ ဦးဟန်တင့်သည်

အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာကို အကဲခတ်မိတော့၏။ ဒေါ်ထားထား ခြေထောက်အနီး၌ ကလေးကစားသော ဝက်ဝံရုပ်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရလေရာ ၎င်းမှာ အပါ၏ အရုပ်ကလေးပင်ဖြစ်၍ အရုပ်ကလေးမှာသွေးများစွန်းပေလျက် ရှိလေသည်။

သူတို့သည် ဆက်လက် ရှာဖွေကြပြန်ရာနောက် ၁၀ မိနစ်ခန့် အကြာ တောစပ်ကလေးအစွန်းနားတွင် အပါကို လက်တွန်းလှည်းကလေးနှင့်အတူ တွေ့ကြရ၏။ အပါသည် လက်တွန်းလှည်းကလေးအတွင်း၌ ခေါင်းအုံးကလေးကိုမှီကာ လူကြီးများအား ပြုံးရယ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ ၎င်း၏လက်ကလေး၌ကား ကြေမွနေသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

ဦးဟန်တင့်သည် ဓာတ်မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ စာကိုဖတ်ကြည့်ရာ စာရွက်နှင့်တကွ လက်ရေးမှာ ယခင်စာများအတိုင်းပင် ဖြစ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားပါရှိလေသည်။

မိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျား -

ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ နောက်တစ်ခါကျရင်တော့ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့သားလေးကို အပြီးမြင်ရတော့မယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကြပ်ကြပ်ကြီး သတိပြုပါ။ ငွေကိုလည်း အခုတောင်းထားတဲ့ တစ်ထောင်ကို နှစ်ဆတိုးပြီး နှစ်ထောင်ပေးပါ။

ဦးဟန်တင့်သည် စာကိုခေတ္တမျှ ကြည့်ရှုပြီးနောက် သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ခေါက်၍ ထည့်ထားလိုက်၏။ သို့နှင့် နောက်ဆုံး သူတို့သည် ကလေးကို ခေါ်၍ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။ အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ ဦးစိန်ပွင့်သည် အပါကို လက်တွန်းလှည်းကလေးအတွင်းမှ ယူ၍ပြောချိကာ “အမယ်လေး သားသားရယ်... ဖေဖေဖြင့် မင့်ကို တွေ့မှတွေ့ရပါတော့မလားလို့” ဟု နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ နှုတ်မှရေရွတ်ကာ အပါအား ယုယစွာဖက်ရင်း နမ်းရှုပ်လျက်ရှိလေ၏။

ဦးဟန်တင့်သည် ဧည့်ခန်းရှိ ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် ဝက်ဝံရုပ်ကလေးပေါ်မှ သွေးစက်များကို မှန်ချပ်ကလေးတစ်ချပ်ပေါ်တွင် တင်၍ အိတ်ဆောင်မှန်ဘီလူးကလေးဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ “ဒီဝက်ဝံရုပ်ကလေးပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ သွေးတွေက လူသွေး မဟုတ်ဘူး။ ဆိတ်သွေးလား အမဲ

သွေးလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ တစ်ခုခုပဲ ... ကျုပ်စိတ်ထင်တာတော့ အမဲသွေးပဲ ထင်တယ်။ ဒါလည်း ပြန်ပေးလုပ်ချင်တဲ့ လူက ခြောက်လုံးတစ်လုံးပေါ့ဗျာ” ဟု အရေးမကြီးသကဲ့သို့ ဦးစိန်ပွင့်ဘက်သို့ လှည့်၍ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ -

“ဪ ... ဒါထက် ဒေါ်ထားထားကော မမြင်ပါလား”

“ရှိပါတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်နေတယ်”

“ဒါထက်နေပါဦး ... ခင်စိန် အရိုက်ခံရလို့ ခင်ဗျား အပြင်ထွက်ပြီး သွားကြည့်တော့ ... ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျုပ်မကြည့်ပါဘူးဗျာ၊ နောက်ဖေးဝင်းခြံဘက်သွားပြီး ရော်ဘာပင်တွေကြားမှာ လူစုလူနုများမြင်မလားလို့ သွားကြည့်နေတယ်။ နောက်ထားထားအော်သံကြားတော့မှ တောစပ်ဆီပြေးလာပြီး သူ့ကိုတွေ့တာဗျ”

ထိုအချိန်၌ ခင်စိန်မှာ အိမ်ဖော်မကလေးက ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးပြီးပြီဖြစ်၍ ဦးခေါင်းကို ပတ်တီးစည်းကာ ဆိုဖာပေါ်တွင် မှီ၍နေသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ လက်တွန်းရထားကလေးဖြင့် အပါရောက်လာသည်ကို မြင်သော်အခါ အပါအား ဦးစိန်ပွင့်လက်မှလှမ်းယူကာ “အမယ်လေး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အပါရယ် ... ဒါမမ အပြစ်ပါကွယ်” ဟု ပြောရင်း အကြိမ်ကြိမ် နမ်းရှုပ်လျက်ရှိလေသည်။

ဟန် ။ ။ “ဪ ... ဒါထက် မခင်စိန် တော်တော်သက်သာသွားပြီးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ပုက ဆေးထည့်ပေးလို့တော်တော် သက်သာသွားပါပြီရှင်။ ဒဏ်ရာက သိပ်မကြီးဘူးလို့ ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“ဒါထက် မင်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်မလည်း မပြောတတ်သလောက်ပါပဲရှင်။ အပါက အိပ်ချင်လို့ မျက်စိကလေး သိလာတာနဲ့ လက်တွန်းရထားကလေးထဲချပြီး သိပ်နေတုန်း နောက်ကနေပြီး ကျွန်မခေါင်းကို တုတ်နဲ့လား ဘာနဲ့လဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ တစ်ချက်ချလိုက်တော့ ကျွန်မ တစ်ခါတည်းပဲ သွားတာပါပဲဦးရယ်။ အဲဒီလို ခဏလေးလောက် မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး လဲသွားလို့ ချက်ချင်းသိပ်သတိရပြီး မျက်စိ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လက်တွန်းရထားရော အပါရော

၉၈ ၇ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မရှိတော့ဘူးရှင်။ ကျွန်မ သိသလောက်တော့ ဒါပါပဲ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်မ အပြစ်ပါရှင်”

“မခင်စိန် အပြစ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့အပြစ်လည်း ပါပါ ဘယ်။ မခင်စိန်ကလည်း အိမ်ထဲဝင်တာ နောက်ကျတယ်။ ကျုပ်တို့က လည်း နည်းနည်း သတိလစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ”

“ဘုရားမလို့ အခုလို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာပဲ။ ကျွန်မ ဖြင့် ဝမ်းသာလှပါပြီရှင်”

“ကဲ ... ကဲ မခင်စိန်နေသာသလို အသာကလေး သွားလို့နေ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုအခါ ဦးစိန်ပွင့်ကဝင်၍ “ဟုတ်သားပဲ ... ခင်စိန်နင်သွားပြီး အိပ်ချေတော့၊ ကလေးကို ဒေါ်ပုချို သွားပြီ သူ့အမေနီးတော့ ပေးလိုက်ရုံ ပေါ့” ဟု ပြောပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်သွားလေရာ ဦးဟန်တင့် တစ်ယောက်သာ အခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

*

ဧည့်ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်းရှိစဉ် ဦးဟန်တင့်သည် အပါ၏ လက်ထဲမှရသော စာရွက်ကလေးကိုဖြန့်ကာ တစ်ဖန် ကြည့်ရှုလျက် ရှိပြန် ၏။ စာမှာ ရိုးရိုးပင်ရေးထားသော်လည်း အပေါ်ယံကြော အဓိပ္ပာယ်သာ ပေါက်လျက် ယင်းစကားများ၏ နောက်ကွယ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိရမည်။ စာရေးသူသည် သူ၏မူလရည်ရွယ်ချက်ကို ဖုံးအုပ်ထားသည်ဟု လည်း တွေးမိ၏။

နောက်တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ လူတစ်ယောက်သည် အခန်း တွင်းသို့ ခြေဖျားထောက်၍ ဝင်လာပြီးလျှင် ဦးဟန်တင့်အား တစ်စုံတစ်ရာ စကားပြောလိုဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ထိုသူမှာအသက် ၃၀ ကျော်ခန့် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော ဟန်အမူအရာ လည်း ရှိလေသည်။

ဟန် ။ ။ “မင်းက ဘယ်သူလဲကွဲ့ ... ဘာပြောချင်လို့လဲ”

အတန်ငယ် တုန်လှုပ်သော အမူအရာဖြင့် -

“ကျွန်တော့်နာမည် မောင်ပြန်ပါခင်ဗျာ ... ဦးစိန်ပွင့်ဆီမှာ အလုပ် လုပ်ပါတယ်။ မမထား အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြီး အခုပဲ တောစပ်ဆီကို တ

ပြန်ပေးတရားခံကို ဖမ်းပုံ ၉၉

ယောက်တည်း ထွက်သွားတယ်ခင်ဗျာ။ ဦးက ဒီအိမ်မှာလာပြီး စောင့် ရှောက်နေလေတော့ ကျွန်တော်လည်း ဝတ္တရားရှိလို့ လာရောက်ပြောရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထင်တော့ ကလေးထက် မမထားကို တစ် ယောက်ယောက်က ဘေးအန္တရာယ် ပြုလိမ့်မလားလို့ ထင်မိတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျာ။ ပြီးတော့လည်း အခုတစ်လော မမထားဟာ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေပြီး သူ့ကိုယ်သူများ တစ်ခုခု ...”

စကားမဆုံးမီ ဦးဟန်တင့်လည်း နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထလိုက်၏။ သူ၏ ခေါင်းထဲသို့ အသိဉာဏ်အလင်းရောင်တစ်ခု ထိုးဝင်လာ၏။ ခြိမ်း ခြောက်သော စာများ၏ နောက်ကွယ်တွင် အခြားကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သော ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိတန်ရာ၏။ ဦးဟန်တင့်အား အသိဉာဏ်ပေး သောအချက်မှာ ဒေါ်ထားထားသည် ယခုအချိန်အတွင်း ကယောင်ချောင် ချားဖြစ်ကာ စိတ်မနှံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်လိမ့်မည်ကို စိုးရိမ်ရပါသည်ဟု မောင်ပြန်ပြောသော နောက်ဆုံး စကားများပင် ဖြစ်တော့၏။ ယင်းအချက်သည်ကား ဒေါ်ထားထား၏ အသက်ကိုပင် စိုးရိမ်ရန်ရှိသော အချက်ဖြစ်၍ ဦးဟန်တင့်သည် ဦးစိန်ပွင့် အခန်းရှိရာသို့ လှေကားမှ လျင်မြန်စွာ တက်သွားလေ၏။ လှေကားနှစ် ထစ်ကိုပင် ခြေတစ်လှမ်းဖြင့် တက်ခဲ့ပြီးနောက် ဦးစိန်ပွင့်အား သူ၏အခန်း တွင် ရှာဖွေရာ အခန်းတံခါးမှာ ဟင်းလင်းပွင့်လျက် ဦးစိန်ပွင့်လည်း မရှိ တော့ချေ။

သို့နှင့် ဦးဟန်တင့်လည်း ဦးစိန်ပွင့်၏စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့သော ၅ တောင်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ကို ကပျာကယာ ဆွဲယူခဲ့ပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့ပြီးနောက် တံခါးဝတွင် ရပ်၍နေသော မောင် ပြန်၏ပခုံးကိုဆွဲကာ “ဟေ့ ... မောင်ပြန် ... လာ ... မင်းလည်း ဒေါ်ထား ထား နောက်လိုက်စမ်း။ မင်းက ရော်ဘာခြံဘက်လိုက်၊ ငါက တောစပ် ဘက်ကိုလိုက်မယ်။ ပြေးဟေ့ ... မြန်မြန် ... အချိန်မရှိဘူး” ဟု ပြောကာ သူကိုယ်တိုင် တောစပ်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးလိုက်လေ၏။ မောင်ပြန် လည်း ရော်ဘာခြံဘက်သို့ ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

မောင်ပြန်သည် ရော်ဘာခြံအတွင်းတွင် အသံပြု၍ ပြေးလွှားရာ ဖွေနေသည်ကို မိမိ၏လက်ဝဲဘက်မှ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရ၏။ သို့သော် ဦးဟန် တင့်သည် တစ်စုံတစ်ရာ အသံမပြုဘဲ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို မြင်သာရုံမျှ ခပ်အုပ်အုပ်ထိုးကာ ကလေးတွေ့သော နေရာဘက်ဆီသို့ မှန်း၍လိုက်လေ ၏။ ကိုက်အနည်းငယ်မျှ သွားမိသော် မိမိရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် ခပ်ဖြည်း ဖြည်းသွားနေသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် ပထမတွင် ယောက်ျား မိန်းမဟူ၍ မကွဲသေးသော်လည်း မှောင်ထဲတွင် အတန်ငယ်ကျင့်သားရလာ သောအခါ ယင်းပုံသဏ္ဌာန်မှာ ဒေါ်ထားထားပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရတော့၏။ ထိုနေရာ၌ ချုံပုတ်များ အတန်ငယ်ရှင်းလင်းသဖြင့် အတော်အတန် သဲကွဲစွာ မြင်ရသည်ဖြစ်ရာ ဦးဟန်တင့်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို မသုံးဘဲ ဒေါ်ထား ထား ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလျက်ရှိလေ၏။

ထိုခဏ၌ လက်ယာဘက်ရှိ ချုံပုတ်ကလေးတစ်ခုနောက်မှ အခြား သဏ္ဌာန်တစ်ခု ထွက်လာပြီးလျှင် ဒေါ်ထားထားရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေး လာရာ ဦးဟန်တင့်သည် လန့်၍အော်လိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ ပြေးလာသော သဏ္ဌာန်သည် ဒေါ်ထားထားနှင့် လက်လှမ်းမီသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ ထို သဏ္ဌာန်သည် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ ဒေါ်ထားထား၏ ဦးခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ရိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဒေါ်ထားထားသည် နံဘေး သို့ ယိမ်းယိုင်ကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ဦးဟန်တင့်ကား မိနစ်ပိုင်းမျှ နောက်ကျသွားခဲ့ပေပြီ။ ထိုအချိန်၌ ဦးဟန်တင့်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထိုးကာ အနီးသို့ရောက်လာပြီဖြစ်၍ အတင်းပြေးဝင်ကာ ဒေါ်ထားထားအား ရိုက်သောသူ၏ ဦးခေါင်းကို လက် နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ရိုက်လိုက်ရာ ထိုသူလည်း မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေသည်။ ထိုသူကား အခြားသူမဟုတ် ဦးစိန်ပွင့်ပင်ဖြစ်တော့၏။ ဦးစိန်ပွင့်သည် လက်နှစ်ဖက်တွင် လက်အိတ်များစွပ်ထားလျက် ရှိပြီးလျှင် ဒေါ်ထားထား အား ခြောက်လုံးပြုူး သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဦးဟန်တင့်သည် အားလွန်၍ ဦးစိန်ပွင့်အပေါ်မှထပ်ကာ မြေ ပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။ သို့သော် ဦးစိန်ပွင့်လက်ထဲမှ သေနတ်ကိုဆွဲယူကာ ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ထနိုင်လေသည်။ ဒေါ်ထားထားမှာ မြေပေါ်ဒူးထောက် ကျသွားသော်လည်း သေနတ်ဒင်ဖြင့် ရိုက်လိုက်သော ဒဏ်ရာမှာ မပြင်းထန်

လှသဖြင့် မူးမေ့သွားရုံမျှသာရှိ၏။ ထိုခဏ၌ ရော်ဘာခြံဘက်မှ မောင်ပြန် သည်လည်းကောင်း၊ အိမ်ဘက်ဆီမှ လက်ဆွဲမီးအိမ်ထွန်းကာ ဒေါ်ထား ထားအား လိုက်လံရှာဖွေကြသော မာလီကုလားနှင့် ထမင်းချက်မိန်းမကြီး သည်လည်းကောင်း ရောက်လာကြ၍ အားလုံးပင် အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့် ကာအံ့အားသင့်လျက် ရှိကြကုန်၏။

ဦးဟန်တင့်သည် မာလီနှင့်ထမင်းချက်မိန်းမကြီးအား ဒေါ်ထား ထားကို အိမ်သို့ဖေးမတွဲခေါ်သွားရန် ပြောပြီးနောက် မောင်ပြန်အား ဦးစိန် ပွင့်ကို စောင့်၍ ပြုစုကြည့်ရှုရန် မှာထားခဲ့ပြီးသော် ရဲဌာနသို့ ချက်ချင်း ထွက်သွားလေ၏။ ဌာနသို့ရောက်သောအခါ မိမိနှင့်အလုပ်လုပ်စဉ်က သိ ကောင်းကျွမ်းဟောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဌာနမှူးကိုတွေ့ရသဖြင့် အကျိုး အကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြပြီးလျှင် ဦးစိန်ပွင့်အပေါ်၌ ဒေါ်ထားထားအား သေကြောင်းကြံမှုဖြင့် တိုင်ချက်ဖွင့်ခဲ့လေသည်။ ဦးစိန်ပွင့်ထံမှရသော ခြောက်လုံးပြုူးသေနတ်ကိုလည်း ရဲမှူးထံအပ်နှံခဲ့၏။

နောက် ၁၅ မိနစ်ခန့် ကြသောအခါ ရဲအုပ်တစ်ယောက်နှင့် ရဲသား နှစ်ယောက်တို့သည် ဦးစိန်ပွင့်အား ဖမ်းဆီးပြီးလျှင် ရဲဌာနသို့ ခေါ်သွားပြီ ဖြစ်၍ ဒေါ်ထားထားသာလျှင် အိမ်၌ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ ဒေါ်ထားထား သည် မိမိအသက်ကို ကယ်ဆယ်သော စဉ်သည်ဦးဟန်တင့်အား ကျေးဇူး တင်လျက် ရှိလေရာ ဦးဟန်တင့်မှာမူ ဒေါ်ထားထားအပေါ်တွင် အတော် အတန် မျက်နှာ ပူလျက်ရှိလေသည်။

ထား ။ “သူဘယ်လိုလုပ်တာလဲ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မဖြင့် ဒီဟာ တွေ အားလုံး နားမလည်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

ဟန် ။ “ခင်ဗျား အသက်ကို ကြံတာပေါ့ဗျာ၊ လက်ဦးဖေလို သာပေါ့ဗျာ၊ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် နောက်ကျရင် ခင်ဗျားရင်ဝကို သူသေနတ် က ကျည်ဆံဖောက်ထွက်ပြီးသားပဲ။ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျားသတ်သေတဲ့ သဘောလုပ်တာပေါ့”

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ကိုကိုယ် သတ်သေမှာလဲ”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ကယောင်ချောက်ချက် ဖြစ်အောင် အပါကို ပြန်ပေးလုပ်မယ်။ ငွေမပေးရင် သတ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ ခြိမ်းချောက်တဲ့စာတွေ သူဆင်တာပေါ့။ ဒီလိုစာတွေရလို့ ခင်ဗျားစိတ်မကောင်း

၁၀၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သလို ဖြစ်သွားတယ်။ စိတ်မနှံ့ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်တယ် ဆိုတဲ့ အပေါက်ရောက်အောင် ဆင်တဲ့ဉာဏ်ပေါ့ ဒေါ်ထားထားရဲ့။”

“အလိုလေး ... ဘုရား ... ဘုရား”

“ဒီစာတွေကို ရေးတဲ့လူ လက်သည်ကိုတော့ ... အရင်အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ထွန်းစိန်ကို မသင်္ကာအောင် လုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ထွန်းစိန်အပေါ် မသင်္ကာဘူးဆိုတာ သူဖွင့်ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“အမယ်လေး မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့ အကြံရှင် ... သူ ကျွန်မနဲ့ အကြောင်းပါတော့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ သူက ပါတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ပြုလို့ နုလာရတဲ့လူ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ကြည့်စမ်း သက်သက်ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးပူတာ မိုက်ရိုင်းလိုက်လေ”

“နို့ပေမဲ့ လင်သားဆိုတာ ကောင်းတဲ့အချက်လည်း ရှိဦးမှာပေါ့ ဒေါ်ထားထားရယ်”

“မရှိပါဘူး ... မရှိပါဘူး။ ဘယ်နေရာမှ ကောင်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်အကိုင်မှာလည်း ဘယ်နေရာမှ နေရာမကျဘူး။ ကျွန်မက ချည်း ခေါင်းဆောင်နေရတာ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ နေပါဦး ... ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်သေတယ်ဆိုတာ သူက ဘယ်လိုဆင်မှာလဲ”

“ဒေါ်ထားထားကို သူ့သေနတ်ဒင်နဲ့ မူးမေ့သွားအောင် ရိုက်လို့ ... အဲဒီလို သတိမေ့လဲနေတုန်း ခင်ဗျားရင်ဝကို သူက တစ်ချက်ပစ်ပြီး သေနတ်ကို ခင်ဗျား လက်ထဲထည့်ပြီး လက်ညှိုးကို ခလုတ်ပေါ်ကွေးတင်ထား။ ကဲ ... ဘယ်နှယ်လဲ။ ဒီလိုဆင်တဲ့အခါ သေနတ်မှာ သူ့လက်ရာ မထင်အောင် သူ့လက်မှာ လက်အိတ်စွပ်ထားတာ မြင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဪ ... ဒါကြောင့်ကိုး။ အမယ်လေး ... အကြံပက်စက်လိုက်တဲ့ ခွေးကောင်ကြီး”

“ပြီးတော့ ခင်ဗျားစိတ်မနှံ့ဘူးဆိုတာ သက်သေခံရအောင် ကျုပ်ကို စာရေးပြီးခေါ်တာကြည့်လေ။ ခင်ဗျားကလည်း အပါအတွက် စိတ်ထိခိုက်လာတော့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်လာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း အနည်းဆုံး ခင်ဗျားစိတ်ကယောင်ချောက်ချား ငိုလား၊ ရယ်လားဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတော့ သက်သေခံရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့မှ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ပစ်သတ်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်

ပြန်ပေးတရားခံကို ဖမ်းပုံ □ ၁၀၃

လောက်တဲ့ သက်သေထွက်ချက်ရမှာကိုးဗျ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်အောင်လည်း အပါကို ပြန်ပေးဆွဲမယ် ဘာမယ်နဲ့ ခြိမ်းချောက်တဲ့စာတွေ လုပ်တာပေါ့ ဒေါ်ထားထားရဲ့။ အားလုံး သူ့ဉာဏ်ချည်းပဲ”

“အမယ်လေး ... တော်ပါရှင်။ တော်ကြပါပေရဲ့ ... ကိုယ့်မယားကိုယ် သတ်ပြီးသေတော့မှ မယားငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ စံစားမှာကိုး အမယ်လေး ... အကြံကြီးလိုက်လေ ကိုစိန်ပွင့်ရယ်”

ဒေါ်ထားထားသည် အသံများထွက်အောင် ပြောဆိုငိုကြွေးလျက် ရှိ၍ ဦးဟန်တင့်က အတော်ဖျောင်းဖျ ချောမောရတော့၏။

“ကဲလေ ... ဖြစ်မိပြီဥစ္စာ သည်းခံပြီးစိတ်ကို အေးအေးထားပါတော့ ... ဒေါ်ထားထားရယ်”

“မခံနိုင်ဘူး ... မခံနိုင်ဘူး ... အမှုပြီးရင် ချက်ချင်း ကွာမယ်”

*

အမှုကို ရုံးတင်စစ်ဆေးသောအခါ ဦးဟန်တင့်က အဓိက သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံရတော့၏။ သို့သော် အပါအား ပြန်ပေးဆွဲရန် ခြိမ်းခြောက်စာများပေးသူမှာ တရားခံဦးစိန်ပွင့်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံမလုံလောက်သဖြင့် ဦးဟန်တင့်မှာ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ထားထားအား သေကြောင်း ကြံစည်မှု မဖြစ်ဘဲ သာမန်ရိုက်နှက်နာကျင်မှုသာ ဖြစ်သည်ဟု ရုံးတော်က ထင်မြင်ယူဆကာ ထောင်ဒဏ်တစ်လမျှသာ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထောင်မှလွတ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်ထားထားသည် ဦးစိန်ပွင့်အား လူကြီးစုံရာဖြင့် အပြီးအပြတ်ကွာရှင်းလိုက်လေသည်။

ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း လူသတ်မှု

လူသတ်မှုတစ်ခု၌ ဖြစ်စေ၊ လူသေမှုတစ်ခု၌ ဖြစ်စေ လက်သည် မပေါ်ပေါက်သော အမှုမှန်သမျှသည် အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်၍ မရသောကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ သက်သေခံတစ်ခုနှင့် တစ်ခု အဆက်အသွယ် ချိတ်ဆက်များကို ရဲအရာရှိနှင့် စုံထောက်များက သူ့နေရာနှင့်သူ တိကျစွာ ဆက်စပ်မပေးနိုင်၍သော်လည်းကောင်း၊ မစုံစမ်းဘဲနှင့် ကံအား လျော်စွာ ပေါ်ပေါက်လာသော အချက်များ မရှိ၍သော်လည်းကောင်း လက်သည်(တရားခံ) ရှာမတွေ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

စုံထောက်များသည် လူသတ်မှုများ၌ သေသူ၏ ရာဇဝင်ကို ယူခြင်း၊ တရားခံ၏ အဆက်အသွယ်များကို လိုက်လံစုံစမ်းခြင်းတို့မှာ အထက်ပါသက်သေခံ 'ကွင်းဆက်' ကလေးများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု နေသားတကျ ဆက်မိအောင် စူးစမ်းရှာဖွေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ စုံထောက်များ လိုက်လံဆက်စပ်၍ မရသော်လည်း သူ့အလိုအလျောက် အံ့ကိုက်အောင်ဖြစ်ပေါ်သော အဖွဲ့များလည်း ရှိလေသည်။

အထက်တွင် ရေးသားဖော်ပြအံ့သော အမျိုးအစား၌ -

ရန်ကုန်မြို့ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၌ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသော မုဆိုးမ မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်မြမေဆိုသူ နေထိုင်သော ၃ ထပ်တိုက်တစ်လုံးရှိရာ ဒေါ်မြမေမှာ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် နေထိုင်၍ အလယ်ထပ်ကိုလည်း ဧည့်သည်များလာလျှင် တည်းခိုနိုင်ရန်ဟု ငှားရမ်းခြင်းမပြုဘဲ အောက်ဆုံးထပ်ကိုသာ ငှားရမ်းထားလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ထိုရပ်ကွက်တွင် ပတ္တရောင်ကျသော ရဲသားတစ်ယောက်အား အရပ်ထဲတွင် အိမ်ငှားနေသော ဘိုကပြားတစ်ယောက်က အိမ်ရှင် ဒေါ်မြမေသည် အိမ်ကို သေ့ခတ်ပိတ်ခဲ့၍ ခရီးထွက်သွားသော်လည်း အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် မီးလင်းလျက်ရှိကြောင်း သတင်းပေးသည်နှင့် ဤတိုင်ချက်ကို ဒုလုံခြုံရေးမှူး ကိုအုန်းမောင်အား တစ်ဆင့်တိုင်ကြားပြီးနောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။ တံခါးသော့မှာ မူလအတိုင်း ကောင်းမွန်စွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည့်ပြင် မှန်ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုသောအခါမှာလည်း စားပွဲကုလားထိုင်၊ အဝတ်ဗီရိမှ စ၍ နေသားတကျ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကောင်းစွာ ကျေနပ်လျက် မောင်အုန်းမောင်သည် သူ၏ ဒိုင်ယာရီတွင် ထိုအကြောင်းကို မှတ်သားထားလိုက်၏။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့၌ ထိုအိမ်နှင့် ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာများ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ဒေါ်မြမေသည် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ ခရီးရက်ရှည်ထွက်တတ်ကြောင်း၊ သို့ ခရီးထွက်သည့်အခါ ဘူတာရုံနှင့် နီးသည်ဆို၍ ကန်တော်ကလေးရပ်ကွက် မန္တလေးလမ်းရှိ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ စာရေးကြီး ဦးဘမောင်အိမ်တွင် နှစ်ည သုံးညနေပြီးမှ မီးရထား ဘူတာရုံသို့ ဆင်းလေ့ရှိကြောင်း၊ မင်းကတော်ကြီးတွင် မောင်မြဟန်ဆိုသူ သားတစ်ယောက်ရှိရာ မောင်မြဟန်မှာ ဖခင်ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးရှိစဉ်က သားတစ်ယောက်ကို 'ဖူး ... ဖူး' မှတ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း အင်္ဂလိပ်စာ ၇ တန်းကိုပင် အနိုင်နိုင် အောင်ခဲ့၍ ဖခင်ကြီး ဆုံးသောအခါ၌မူ ယခင်ကထက် အပေါင်းအသင်းစုံလျက် ပျက်စီးခဲ့၏။ မိခင်ကြီးထံ ပူဆာ၍သော်လည်း၊ ခိုး၍သော်လည်းကောင်း၊ ညစ်ထုတ်၍သော်လည်းကောင်း လည်ပတ်နေထိုင်သူအား

ယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော် မိခင်ကြီးကမူ တစ်ယောက်တည်းသော သားကို မပစ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ဒေါ်မြမေသည် ဆွေမျိုးများရှိရာ ပြည်မြို့သို့ အလည်ပတ်သွားရန် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သော နေ့မှာ ဧပြီလ ၂၀ ရက်နေ့ ဖြစ်၍ အခန်းတွင်း မီးရောင်မြင်ရသော ညမှာ ၂၁ ရက်နေ့ည ဖြစ်လေသည်။

မင်းကတော်ကြီး၏ ဝန်စည်စလယ်များကို မန္တလေးလမ်းသို့ ထွက်သွားသော နေ့က မောင်မြဟန်မှာ ပဲခူးသို့ အလည်အပတ်သွားနေခိုက် ဖြစ်၍ အိမ်၌ မရှိချေ။ သို့သော် ထိုနေ့၌ပင် ညနေရထားနှင့် ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း မောင်မြဟန်ထံမှ ကြေးနန်းတစ်စောင်ရရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။

ညနေရထား ဆိုက်ပြီးနောက် မိုးချုပ်သည်တိုင်အောင် အိမ်သို့ မရောက်လာသဖြင့် မင်းကတော်ကြီးမှာ မောင်မြဟန်အတွက် စိတ်မချနိုင်သဖြင့် အလွန်စိတ်မြန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပဲခူးသို့ ညတွင်း ချင်းကြေးနန်းရိုက်၍ မေးရာ နောက်တစ်နေ့ ၂၁ ရက် နံနက်စောစောတွင် ပဲခူးမှ လူတစ်ယောက် ရောက်လာ၍ မောင်မြဟန်မှာ ယမန်နေ့ ၂၀ ရက် နေ့လယ်ရထားနှင့်ပင် ရန်ကုန်သို့ လိုက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းအား မိမိကိုယ်တိုင် မီးရထားသို့လိုက်၍ ပို့ရကြောင်းဖြင့် ပြောကြားလာ၏။

ထိုအခါ မင်းကတော်ကြီးသည် ကားတစ်စီးငှား၍ မောင်မြဟန် သွားတတ်သော နေရာများသို့ လိုက်လံရှာဖွေစေသော်လည်း မောင်မြဟန် အား မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဆိုင်ရာရဲဌာန၌ မောင်မြဟန် ပျောက်သွားကြောင်း လူပျောက်တိုင်ချက်ဖွင့်လေသည်။

*

မောင်မြဟန် လူပျောက်မှုမှာ ဒုလုံခြုံရေးမှူး ကိုအုန်းမောင် လက်သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့၏။ ထိုအခါ ကိုအုန်းမောင်သည် မင်းကတော်ကြီး၏ မောင် စာရေးကြီးဦးဘမောင်နှင့်တကွ အခြားအရပ်လူကြီး ၂ ယောက်ကိုပါ ခေါ်ပြီးလျှင် မင်းကတော်ကြီး၏ အိမ်ခန်းကို အခွင့်တောင်း၍ ရှာဖွေတော့၏။

မင်းကတော်ကြီး နေသော အခန်းမှာ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းတွင် ဓာတ်မီးတစ်လုံးကို မပိတ်ဘဲ ထားသည်မှတစ်ပါး ထူးခြားသော အချက်ဟူ

၍ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရချေ။ သို့သော် ဧည့်သည်များ တည်းခိုရန် အိမ်မှ တိုလီမိုလီ အဟောင်းအမြင်း ပစ္စည်းများထားသော အောက်ထပ်အခန်းတွင် အပြင်မှ ပိတ်ထားသော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အခန်းဖွင့်ရန် အားထုတ်သည့် ခြေရာလက်ရာများကို တွေ့ရ၏။ သော့ပေါက်နံဘေး ပတ်လည်၌ ခြစ်ရာများ မည်းကွက်နေသည့် အစွန်းအထင်းများကို တွေ့ရသည့်ပြင် ကြေးသော့တစ်ချောင်း၏ အရင်းပိုင်းကလေးကို တံခါးအနီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တွေ့ရ၏။ သော့ပေါက်မှ အနံ့ခံ၍ ကြည့်သောအခါ အလွန်ရှူးရှ၍မွန်သော အနံ့တစ်မျိုးထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သော့ပေါက်ကို စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ အတွင်း၌ သော့ကျိုး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ဟန် လက္ခဏာရှိ၏။

သို့နှင့် ဒုလုံခြုံရေးမှူး ကိုအုန်းမောင်သည် သာ၍သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ကာ အခန်းတံခါးကို သံတူရွင်းများဖြင့် ကော်၍ အတင်းဖွင့်လေ၏။ အခန်းပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝင်မည့်လူများမှာ ရင်ပတ်ကို အတွင်းမှ ဆီး၍ တွန်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ပက်လက်လန်ချမသွားရန်ပင် အတော်ပင် ကြိုးစားကြရ၏။ အခန်းမှာ အလွန်လှသော အခန်းဖြစ်သည့်ပြင် အတွင်းတွင် အလွန်မွန်သည့်အနံ့များ ပြည့်နှက်စွာ ပိတ်လှောင်၍နေသဖြင့် ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးအုန်းမောင်သည် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် နှာခေါင်းကို ပိတ်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေရာ ပုလိပ်သားတစ်ယောက်နှင့် လူကြီးများလည်း ၎င်း၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ အခန်းမှာ အလွန်ပင် မှောင်သဖြင့် မောင်အုန်းမောင်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ရှေ့ဆုံးက ဝင်သွား၏။ မွန်သော အနံ့များ အတော်သက်သာရာ ရသွားသောအခါ ပုတ်ဟောင်းသော အနံ့တစ်မျိုးကို စံစားမိကြ၏။ ထိုခဏ၌ ကိုအုန်းမောင်၏ ဓာတ်မီးရောင်သည် လဲနေသော လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်သွားရာ “လူတစ်ယောက် သေနေတယ်” ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်လိုက်လေသည်။ စာရေးကြီး ဦးဘမောင်ကမူ ရှေ့သို့ အတန်ငယ် တိုးလာပြီးနောက် “အလို ... မြဟန်ပါလား၊ မြဟန် ... မြဟန် မင်းဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲကွယ်” ဟု ညည်းညူကာ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်၏။

အခန်းမှာ ပို့အိတ်ကြီးများ၊ မွေ့ရာနှင့် ခေါင်းအုံးဟောင်းများ၊ အဝတ်ဟောင်းများ ထားသော အခန်းဖြစ်၍ မောင်မြဟန်၏ အလောင်းမှာ အဝတ်ဟောင်းများနှင့် မွေ့ရာလိပ်တစ်ခုပေါ်တွင် တစ်ပိုင်းစီ ကန့်လန့်ဖြတ် တင်လျက် ရှိလေသည်။ မျက်နှာမှာ အတန်ငယ် ဖူးယောင်လျက် နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်းကောင်း၊ လည်မျို၌လည်းကောင်း အမည်းကွက်များကို တွေ့မြင်ရ၏။

ကိုအုန်းမောင်သည် ဌာနသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ရဲဘက်မှ ဆရာဝန်တစ်ဦးကို ခေါ်စေ၍ အကြမ်းဖျဉ်း ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရာ အလောင်း၌ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရချေ။ အခန်းမှာ ရှေးဟောင်းတိုက်ကြီးဖြစ်သဖြင့် ထူထည် ကြီးမားပြီးလျှင် အုတ်နံရံကြီးများမှတစ်ပါး အဆိုပါ တံခါးတစ်ပေါက်တည်းသာ ရှိ၏။ ထိုတံခါးသော့ပေါက်မှာလည်း ဆေးမှုန့်များပိတ်နေသဖြင့် လေကြပ်ပြီးလျှင် နစ်မွန်းသေဆုံးသွားသည်ဟု ယူဆရ၏။

အလောင်းကို နောက်ဆုံး၌ ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရာ ဆရာဝန်၏ ဆေးလက်မှတ်၌လည်း အခန်းမှာ အလုံခန်း ဖြစ်သည့်ပြင် ဒီဒီတီနဲ့ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် အသက်ရှူကြပ်ကာ လေပိတ်၍ သေဆုံးသွားဟန် လက္ခဏာရှိကြောင်း ရေးသားထားလေသည်။

*

မင်းကတော်ကြီးမှာ နဂိုကပင် နှလုံးရောဂါရှိသဖြင့် ထိတ်လန့်စရာ သတင်းများကို မပြောရဟု ဆရာဝန်က သတိပေးမှာကြားထားသည်ကို သတိမရဘဲ မင်းကတော်ကြီး၏ မောင်သည် မင်းကတော်ကြီးအား မောင်မြဟန်၏ အလောင်းတွေ့ပုံကို ရုတ်တရက် ပြောပြလိုက်ရာ “ဟိုက်... ဒီလိုဆိုရင် ငါ့သား ငါ့သတ်တာပါကလား” ဟု တစ်ချက်မျှ ပြောနိုင်ပြီးလျှင် သတိလစ်၍ သွားပြီးနောက် ပြန်၍ သတိမရတော့ဘဲ ထိုနေ့ ညနေ၌ပင် သေဆုံးသွားရှာတော့၏။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ စာရေးကြီး ဦးဘမောင်မှာ မောင်မြဟန်၏ အလောင်း ရင်ခွဲရုံ၌ရှိစဉ် မင်းကတော်ကြီးက တစ်ဖန် ထပ်မံသေဆုံးသွားပြန်သဖြင့် အသုဘကိစ္စများကို လောလောဆယ် ပြင်ဆင်ခြင်းဖြင့် လွန်စွာပင် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိရှာလေသည်။

ဒေါ်မြမေ၏ ကိစ္စကား ဤမျှနှင့် မပြီးသေးချေ။ ရှေ့သို့ ဆက်ရန် ရှိနေသေး၏။

ဒေါ်မြမေ၌ မိမိနှင့်အတူနေသော အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ မစောရင်ဆိုသူ တူမချောတစ်ယောက်ရှိ၏။ မစောရင်မှာ မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်မြမေ၏ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲက မွေးသော သမီးဖြစ်၍ အိမ်တွင် မိန်းကလေးအဖော်အလှော်ရစေရန် ခေတ္တခေါ်ယူ ကျွေးမွေးထားသူ ဖြစ်လေသည်။

အိမ်မှ မင်းကတော်ကြီး ထွက်လာခဲ့သော ဧပြီလ ၂၀ ရက်နေ့က မစောရင်သည် စားအိုးစားခွက် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်းခြင်း ကိစ္စများအတွက် အိမ်၌ နောက်ချန်၍ နေရစ်ခဲ့ရ၏။ ပြီးစီးသောအခါမှ မင်းကတော်ကြီးထံ ခွင့်တောင်းထားပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ၉၄ လမ်း သူငယ်ချင်းအိမ်တွင် တစ်ညခွဲအိပ်ပြီးနောက် ပြည်မြို့သို့ ၂၂ ရက်နေ့ နံနက်ထွက်မည့် ရထားကို မင်းကတော်ကြီးနှင့်အတူလိုက်ပါရန် ဖြစ်လေသည်။

မင်းကတော်ကြီးဆုံးသောအခါမှ မစောရင် အကြောင်းကို အိမ်သားများ သတိရကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ မစောရင် ခေတ္တသွားရာက အိပ်သည်ဆိုသော သူ၏ သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ သွားရောက်စုံစမ်းရာ မစောရင်မှာ ဧပြီလ ၂၀ ရက်နေ့ကပင် လာရောက်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း၊ သူ့သူငယ်ချင်းမကိုလည်း ထိုနေ့ည လာရောက်၍ အတူအိပ်မည်ဟု ကြိုတင်မှာထားဖူးကြောင်း၊ ထိုည နေဝင်ချိန်အထိ မလာရောက်ကြောင်းနှင့် ပြောပြသဖြင့် သိရလေသည်။

မင်းကတော်ကြီးနှင့် မောင်မြဟန်တို့ အသုဘကိစ္စများ ပြီးစီးပြီးနောက် စာရေးကြီးဦးဘမောင်မှာ မင်းကတော်ကြီး၏တူမ မစောရင် ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို သက်ဆိုင်ရာဌာနသို့ တိုင်ကြားရပြန်၏။

သက်ဆိုရာ ဌာနမှလည်း မောင်မြဟန် ပျောက်စဉ်ကကဲ့သို့ မစောရင်နှင့် သိကျွမ်းသူများထံ လိုက်လံရှာဖွေကြသော်လည်း မည်သည့်နေရာတွင်မျှ မတွေ့ရဘဲ ဧပြီလ ၂၅ ရက်နေ့တိုင် မစောရင်၏ အကြောင်းကို မကြားရသေးချေ။

ဤသို့ဖြင့် မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်မြမေ၏အိမ်တွင် အိမ်သား ယောက်ရှိသည့်အနက် ၂ ယောက်မှာ သေဆုံးသွားပြီးလျှင် ကျန်ဟန် ယောက်မှာလည်း ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိလေသည်။

အထက်ပါ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့် မတ်သက်၍ မောင်မြဟန်သည် ပဲခူးမှ မိမိပြန်လာသည်ကို မည်သူ့အားမျှ အသိမပေးဘဲ မင်းကတော်ကြီး၏ ပစ္စည်းဟောင်းနှင့် အဝတ်ဟောင်းများ ထားသိုရာ အလုံခန်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် အဘယ်ကြောင့် သေနေသနည်း။ ထိုတံခါးကို အပြင်မှ မည်သူသော့ခတ်ခဲ့သနည်း။ သော့ခတ်ရာတွင် မည်သည့်အတွက် သော့ကျိုး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သနည်း။ အခန်းအတွင်းသို့ ဤမျှလောက် ပြင်းထန်သော ဒီဒီတိဆေးမှုန့်များကို မည်သူထိုးသွင်းသနည်း။ အိမ်၌ နောက်ဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့သော မစောရင်မှာ ယခုအခါ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေလေနည်း။ မင်းကတော်ကြီးအား မောင်မြဟန်အလောင်း တွေ့ပုံကို ပြောပြသောအခါ “ဟိုက် ... ဒီလိုဆို ငါ့သား ငါသတ်တာပါကလား” ဟု တစ်ခွန်းမျှသာ ပြောနိုင်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားရာ ယင်းစကားမှာ မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ရှိလေသနည်း စသောအချက်များ ဖြစ်လေသည်။ ဒုလုံခြံရေးမှူး ကိုအုန်းမောင်သည် အထက်ပါ ပြဿနာရပ်များကို ဖြေရှင်းရန် ကြိုးစားလျက် ရှိ၏။

သို့သော် ဖြေရှင်းရန်ကား ခဲယဉ်းလှတော့၏။ သံကြိုးတစ်ချောင်း ဖြစ်စေရန် ကွင်းကလေးပေါင်းများစွာတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အစဉ်အတိုင်း ချိတ်ဆက်၍ နေရ၏။ ကွင်းများစွာပင် ရှိသော်လည်း သူ့နေရာနှင့်သူ အစဉ်လိုက် ချိတ်ဆက်ခြင်း မရှိက သံကြိုးဟူ၍ မခေါ်နိုင်ချေ။ ထို့အတူ ရာဇဝတ်မှုများ (အထူးသဖြင့် လူသတ်မှုများ) မှာလည်း တစ်နေရာစီ၌ သက်သေခံချက် များစွာပင် ရှိစေကာမူ ယင်းတို့ကို အစီအစဉ်အတိုင်း မှန်ကန်စွာ ‘ချိတ်ဆက်ခြင်း’ မပြုနိုင်က လုံလောက်သော သက်သေခံချက် မရှိဟု ဆိုရ၏။

အထက်ပါ မောင်မြဟန် သေဆုံးမှု၌လည်း ရဲအဖွဲ့သည် မည်မျှလောက်ပင် ကြိုးပမ်းစေကာမူ ဤထက်ပို၍ သက်သေခံချက်များ မရရှိခဲ့ချေ။

သို့သော် ဧပြီလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် အောက်ပါအတိုင်း ထူးဆန်းသော အကြောင်းတရားများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်းထောင့်၌ အစောင့်ကျသော ရဲသားဗဟာဒူးသည် ထိုနေ့ နံနက် ၇ နာရီအချိန်လောက်တွင် ဒေါ်မြမေတိုက်ရှေ့

သို့ လန်ချားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာပြီးနောက် လန်ချားပေါ်မှ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ကုလားတစ်ယောက် တိုက်ပေါ်သို့ တက်မည်ပြုနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် သင်္ကာမကင်းဖြစ်ကာ ၎င်းတို့အား ပုဇွန်တောင် ရဲဌာနာသို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

မိန်းကလေးမှာ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ၍ ရုပ်ရည်ပြေပြစ်ချောမောပြီးလျှင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှစ၍ အင်္ဂါရုပ်ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အဝတ်အစားများမှာ စုတ်ပြတ်ပေကျွဲလျက် ဆံပင်တို့မှာလည်း ရက်ပေါင်း အတော်ကြာ ပြုပြင်ခြင်း မရှိသကဲ့သို့ ကျီးကန်းသိုက်တမျှ ဖွာကြဲလျက် ရှိနေ၏။ မိန်းမပျိုသည် ဂဏာမငြိမ်သော ဗျက်လုံးများဖြင့် မိမိအား စစ်ဆေးမည့် ဒုလုံခြံရေးမှူး ကိုအုန်းမောင် အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

၎င်းနှင့်အတူ ပါလာသော ကုလားမှာ အနော်ရထာလမ်း လမ်းဆားမှ သော့ပြင်ကုလားတစ်ယောက် ဖြစ်၍ လက်တွင်လည်း သံကွင်းကျယ်ကြီးဖြင့် တင်ထားသော သော့များဖြင့် သော့ပြင် ကိရိယာများ ပါလာလေသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“မစောရင်ပါတဲ့ရှင်”

“ဟို ... ကုလားက မင်းခေါ်လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သူက သော့ပြင်တဲ့ ကုလားပါ။ ကျွန်မတို့ နေတဲ့ တိုက်အခန်းတစ်ခန်းမှာ သော့ပျက်နေလို့ ကျွန်မ ခေါ်လာပါတယ်”

“အခန်းမှာ သော့ပျက်နေတယ် ဟုတ်လား။ နေပါဦး ... မင်းနေတဲ့တိုက်ဆိုတာက ဘယ်တိုက်လဲ”

“မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်မြမေ တိုက်ပါ”

“ဪ ... မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်မြမေ တူမဆိုတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်”

“တိုက်က အခန်းတစ်ခန်းမှာ သော့ပျက်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဘယ်လိုလဲ ... ဘာကြောင့် ပျက်ရတာလဲ”

“ပြောပါ့မယ်ရှင်။ နို့ပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်မ မေမေကြီးများ မိမိဖြင့် ကျွန်မကို အိမ်ပေါ်က ကန်ချတော့မှာပဲရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကလေးမရဲ့။ ဒီအတွက် စိတ်ချပါလေ။ မင်း မေမေကြီး မသိစေရဘူးဆိုတာ ကျုပ်က တာဝန်ယူပါတယ်။ ပြောသာပြောပါ”

“ဒီလိုပါရှင်။ ကျွန်မက မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်မြမေရဲ့အစ်ကိုတစ် ဝမ်းကွဲက မွေးတဲ့ သမီးပါ။ ကျွန်မက မေမေကြီးမှာလည်း အဖော်ရအောင် ရန်ကုန်မှာနေရတာ ပညာဗဟုသုတလည်း တိုးအောင်ဆိုပြီး အတူလာနေ တာပါ”

“မေမေကြီးမှာ မောင်မြဟန်ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူက ပညာလည်းမရှိ၊ အပေါင်းအသင်းကလည်း မကောင်းတော့ သွားချင် တဲ့နေရာသွား၊ လာချင်တဲ့ နေရာလာ ပိုက်ဆံကိုရသလောက် သုံးဖြုန်းပြီး အမေကြီးကို အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးနေတဲ့ သူငယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ သူတို့အိမ် ရောက်လာလို့ တစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး။ လား ... လား ... လား ... သူက ကျွန်မကို ပြီတီတီ လုပ်ချင်တယ်။ အမယ်ကြီး လစ်တိုင်း ကျွန်မ ကို စကားလာပြောတယ်။ အိမ်မှာ သူရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို အမြဲချောင်း နေတာ”

“ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ မောင်လေး မင်းနဲ့ ငါနဲ့ဟာ မောင်နှမ နှစ် ဝမ်းကွဲတော်တယ်။ ပြီးတော့ မင်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လုပ်ကိုင်ကျွေး နိုင်ဖို့ ဘာပညာအရည်အချင်းမှလည်း မရှိဘူး။ မောင်နှမချင်း တစ်အိမ်ထဲ နေလို့ ချစ်ကြိုက်ရတယ်။ ကလေးကို မုန့်ပေးပြီး ဒီကောင်မက ကြိုက်တယ် ဆိုတဲ့ စကားတွေကို ပြောမှာပဲ။ မမ မခံနိုင်ဘူး ... ဒီတော့ မင်းဟာ ဒီကနေ့ က စပြီး ရပ်တန့်ကရပ်၊ မရပ်ရင် မေမေကြီးကို တိုင်ပြောမယ်။ ပြီးတော့ မင်းဟာ မမထက် ၄ နှစ်ငယ်တယ်လို့ ကျွန်မက စကားကို တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောလိုက်တာကိုရှင်။ ဒီကတည်းကစပြီး ကျွန်မကို သူ ကောင်း ကောင်း စကားမပြောတော့ဘူး။ ကျွန်မ မျက်နှာကိုလည်း ကောင်းကောင်း မကြည့်ဝံ့တော့ဘူး”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါနဲ့ မေမေကြီး ခရီးထွက်မယ့်နေ့က ကျွန်မလည်း မေမေကြီး အတွက် သားရေသေတ္တာ ၂ လုံး၊ အိပ်ရာလိပ်တစ်ခု ပြင်ပေးလိုက်ပြီး တက္ကစီတစ်စီးနဲ့ မန္တလေးလမ်းကို အရင်လွှတ်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မက အိမ်

မှာ သိမ်းဆည်းစရာရှိတာ သိမ်းဆည်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ တုန်းက အိမ်မှာ သူမရှိဘူးရှင်။ ပဲခူးကို သွားနေပြီး ညနေရထားနဲ့ ပြန် ရောက်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သူ့ဆီက ကြေးနန်းရထားတယ်။ ဒါနဲ့ မေမေ ကြီး ကားနဲ့ ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် တစ်နာရီလောက် ကြာတော့ ကျွန်မ လည်း အောက်ထပ်က အဝတ်အစားဟောင်းတွေ ထည့်တဲ့ အခန်းထဲမှာ ကျွန်မအင်္ကျီဟောင်း ၃ ထည် ရောက်နေတာ သတိရတာနဲ့ ဒီအင်္ကျီတွေ ယူခဲ့ဦးမှဆိုပြီး တိုက်နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ နံရံအဲဒီအခန်းက သော့ယူ အောက် ထပ်ဆင်း၊ အဲဒီအခန်းကလေးဖွင့်ပြီး ဒိုဘီခြင်းထဲက ကျွန်မ အင်္ကျီတွေရွေး နေတုန်း ဖြုန်းဆို ... ခြေသံကြားတာနဲ့ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လား ... လား ... ဘာသားချောက အခန်းဝမှာ ပြောင်ပြီးပြီး လုပ်ပြီး ကြည့် နေတာတွေ့ရတော့ ကျွန်မလည်း တစ်ခါတည်း လန့်သွားပြီး တစ်ချက် ယောင်ပြီးတောင် အော်လိုက်မိသေးတယ်။ နို့ပေမဲ့ ... ကျွန်မတို့ တိုက်ရိုက် နေရာက အင်မတန် လူပြတ်တာပဲ။ ဘယ်သူမှ ကြားမယ် မဟုတ်ပါဘူး။

“ကျွန်မကသာ အမှတ်မဲ့နေတာ သူကတော့ ဆင်ကြံ ကြံနေတာ ကိုရှင် ... မောင်လေး မလုပ်ကောင်းဘူး။ မမ ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ လို့ တောင်းပန်လို့တောင် မဆုံးသေးဘူး။ ကျွန်မကို ဗလက်ကာယ လုပ်ဖို့ အတင်းဝင်ဖက်လုံးတာပါပဲရှင်။

“ဒီတော့ ကျွန်မလည်း သူ့အားလွန်ပြီး ယိုင်အသွားမှာ ရင်ပတ်ကို အတင်းတွန်းပစ်ခဲ့ပြီး တံခါးပေါက်လည်းရောက်ရာ တံခါးကို အပြင်က သော့ခတ်လိုက်ပါတယ်”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် မင်းပိတ်ပစ်ခဲ့တာပေါ့”

“ကျွန်မ ပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးရှင်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ လည်း အရိပ်အကဲ ကြည့်နေတုန်း။ တိုက်ရှေ့မှာ ကားတစ်စင်း ဆိုက်လာပြီး မေမေကြီးကိုယ်တိုင် အိမ်ပေါ် တက်လာပါရော။ ဒီတော့ ကျွန်မလည်း အိမ်ပေါ် ပြေးတက်၊ သော့ကလေးကို ခါးကြားထဲ ဝှက်ပြီး လှူခြွေမပျက် နေခဲ့ပါတယ်။ မေမေကြီးက နင်ခုထက်ထိ မပြီးသေးဘူးလားတဲ့။ ခရီး ထွက်တဲ့အခိုက် အိမ်မှာ ပိုးမွှားတွေမလာနိုင်အောင် လုပ်ခဲ့ဖို့ သတိမေ့နေတာ နဲ့ ငါပြန်လာတယ်။ ဆိုပြီး မြူနီစပါယ်ရုံးမှာ လုပ်နေတဲ့ သူတူတစ်ယောက် က ပေးထားတယ်ဆိုတဲ့ ကြက်တို့၊ ခြင်တို့နိုင်တဲ့ ဒီတီတီ ဆေးမှုန့်တွေ

၁၁၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ယူလာပြီး ဆေးရေနဲ့ စပ်၊ အခန်းတွေ လိုက်ဖြူး၊ ဆေးရေနဲ့ ထိုး ... တစ်အိမ်လုံး လျှောက်လုပ်တာကိုရှင်။ ဒါနဲ့ အပေါ်ထပ်ပြီးတော့ အောက်ထပ်ကို လုပ်မယ်ဆိုပြီး ဆင်းလာကြတယ်။ အဲဒီအဝတ်အဟောင်းထားတဲ့ အခန်းကို ဖွင့်ရအောင် သော့ယူတော့ ကျွန်မလည်း ဟန်ဆောင်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်လာ သော့ကို ရှာမတွေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။

“ကျွန်မက သော့ရှာမတွေ့တဲ့အကြောင်း ပြောတော့ သူက ဒီသော့ဟာ ညည်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ကိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ တိုက်နံရံက ဓာတ်ပုံတင်တဲ့ သံချောင်းမှာ မတွေ့ရင် ညည်းအထားမှားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဆိုပြီး ကျွန်မကို မြည်တွန်တောက်တီးတာပေါ့ရှင်။ သူကိုယ်တိုင် တစ်ခေါက် တက်ရှာသေးတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဘယ်လွှေမလဲ။ သော့က ကျွန်မ ခါးကြားထဲမှာ ရောက်နေမှပဲ။ ဒါနဲ့ မတွေ့ချင်နေပေစေ၊ အပြင်သော့ပေါက်က အမှုန့်တွေ ထိုးသွင်းပြီး ဆေးရည်ကို အခန်းထဲရောက်အောင် သော့ပေါက်ကနေ ဖြုတ်နဲ့ ထိုးသွင်းတာပေါ့ရှင်။ သွင်းတဲ့ ဆေးမှုန့်ကလည်း မနည်းပါဘူး။ အနံ့က အင်မတန်ပြင်းတော့ ကျွန်မဖြင့် အသက်တောင် မရှူနိုင်ဘူး။”

“ဒီတုန်းက မစောရင်က မှန်တဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြီး အခန်းကို ဖွင့်ပေးလိုက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။”

“ဒီလို ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင်။ အခန်းထဲမှာ ကိုမြဟန် ရှိနေတဲ့ အကြောင်းပြောလိုက်ရင် ဘယ်လိုပဲ မှန်တာပြောဦး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်မကို ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အမယ်ကြီးက သူ့သားကို အင်မတန် ချစ်တာ ... သူ့သားပြောရင် ပြီးတာပဲ”

“ဒီတော့ သူ့သားက လိမ်ပြောရင် ကျွန်မ အဆိုးဖြစ်မယ်။ လိမ်လည်း မုချပြောပြီးသားပဲ။ ဒါကြောင့် ငါက အရင်ဦးအောင် လိမ်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်မလည်း မျက်စိမှိတ်နေလိုက်တာပဲ”

“ဪ ... လက်စသတ်တော့ ခမျာ ဒါကြောင့် သေရရှာတာပဲ”

“အလို ... မောင်မြဟန် သေသွားပြီလားရှင်”

“သေသွားရှာပြီ မစောရင်”

ဒုလုံခြုံရေးမှူး ကိုအုန်းမောင်က အလောင်းတွေပုံကို ရှင်းလင်းပြောပြ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ ပယောဂ မကင်းပါလားရှင်”

ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း လူသတ်မှု □ ၁၁၅

ယို့ပြောဆိုပြီးနောက် မစောရင်သည် မောင်မြဟန်အား မုန်းတီးသူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဤကဲ့သို့ သေဆုံးသွားသည်ကို ကြားရသောအခါ ချုံးချငိုကြွေးရှာလေတော့၏။

ယို့နှင့် ကိုအုန်းမောင်သည် ဒေါ်မြမေ သေဆုံးသွားသည်ကို မပြောဘဲ ဆိုင်းထားလိုက်လေသည်။

မစောရင်က ဆက်လက်၍ -

“ဒီအခန်းထဲ ဆေးမှုန့်မထိုးဖို့ အမယ်ကြီးကို ကျွန်မ အတန်တန် တားပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကြမ္မာငင်လာတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုတားတားမရဘူး။ အတင်းထိုးသွင်းတာပဲ။ အခန်းကလည်း အင်မတန် လုံတဲ့ အခန်းရှင်။ ခဏဝင်သွားတာတောင် သိပ်မွန်းတာပဲ။ ဪ ... မောင်မြဟန် ... မောင်မြဟန် ကောင်လေးကံဆိုးလိုက်တာ”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“အမယ်ကြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့။ ကိုင်း ... မေမေကြီး သာ ကားနဲ့ သွားနှင့်ပေတော့။ ကျွန်မ ငါးပိကလေးကြော်ပြီး ချက်ချင်း လိုက်ခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ ... အမယ်ကြီးလည်း ပြန်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ သူလည်း ထွက်သွားရော ကျွန်မလည်း ခါးကြားထဲ ဝှက်ထားတဲ့ သော့နဲ့ ချက်ချင်းပဲ အခန်းတံခါး ဖွင့်ပါတယ်ရှင် ... နို့ပေမဲ့ သော့ပေါက်မှာ ဆေးမှုန့်တွေက ပိတ်နေတော့ သော့တံကိုပဲ အထဲ သွင်းမရနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း သော့တံကို ဝင်သလောက် အတင်းသွင်း ... အရင်းကို လက်ကိုင်ပဝါ ပတ်ပြီး အတင်းလှည့်တော့ သော့အဖျားပိုင်းဟာ အထဲမှာ ကျိုးကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မလည်း တံခါးကို လက်သီးနဲ့ ထု၊ အတင်းဆောင့်ဆွဲ၊ ဒါပေမဲ့ အုတ်ထရံတွေကလည်းလုံ၊ သစ်သားတံခါးကြီးတွေကလည်း ထူ၊ အပေါက်ဆိုလို့လည်း တစ်ပေါက်မှ မရှိလေတော့ ... အထဲကလည်း ဘာသံမှ မကြားရပါဘူးရှင် ... ဒီတော့ ကျွန်မလည်း မွန်ထူပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ပြီး ကပျာကယာ အိမ်ပေါ်က အခန်းကို သော့နဲ့ခတ်၊ အောက်ထပ်ဆင်း အငှားကားတစ်စီး ငှားပြီး သော့ပြင်ကုလားတစ်ယောက် မရရအောင် ခေါ်လာမယ်လို့ အနော်ရထာလမ်းကို လာ ခဲ့တာပါပဲ။ ဒါနဲ့ အနောက်ဘက်ကို ကားနဲ့အလာ ဆူးလေဘုရားလမ်း

၁၁၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျော်မိတော့ ကျွန်မစီးလာတဲ့ ကားကို နောက်ကကားတစ်စီးက 'ဒိုင်း'ခနဲ ဝင်တိုက်တာ သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှ သတိမရတော့ဘူး။ ဒီ နောက် ကျွန်မဟာ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကို ရောက်နေသတဲ့ရှင် ... အစောင့်မိန်းမကြီးက ပြောလို့ ကျွန်မ သိရတာပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်တော့ ဘာမှ သတိမရတော့။ ဆေးရုံကြီးကတစ်ဆင့် ကျွန်မကို ဒီပို့လိုက်ကြတယ် ပြောတာပဲ။ ဒါနဲ့ အဲဒီ အစောင့်မိန်းမကြီး မေးကြည့်တော့ ကျွန်မ သတိရ တာတော့ ကြာပြီတဲ့။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်မကို ဘာမှမေးမရဘူးတဲ့ရှင် ... နာမည် လည်း မေးမရဘူး။ ဘယ်ကဆိုတာလည်း မေးမရဘူး။ 'သော့ပြင်တဲ့ ကုလား ခေါ်ပေးပါ။ သော့ပြင်တဲ့ ကုလား ခေါ်ပေးပါ' လို့ အော်နေတာပဲတဲ့ ... ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကျွန်မ ဟာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့လို့ နေရာမျိုးဧကန်သွားသလို ပဲ။ အဲဒီနေရာမှာ အလင်းရောင်လည်း သိပ်မရှိဘူး။ လသာတဲ့ညမှာ ဝိုး တိုးဝါးတာ မြင်ရသလိုပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ ခေါင်းကိုထိခိုက်လို့ သွေးပျက်သွားတယ်ဆိုပြီး ဆေးကုနေရတယ် ဆိုပဲ”

“မနေ့ညနေကမှ ကောင်းကောင်းသတိရလာတာကိုရှင်။ ဒါနဲ့ ဒီအကျိုးအကြောင်းတွေ ဆရာဝန်ကြီး သွားပြော ... နောက်ဆုံး ကျွန်မ ပြောတာ ယုံကြည်ပြီး ဆေးရုံက အစောင့်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မြို့ထဲအထိ ကျွန်မကို လိုက်ပို့ပါတယ်။

“မြို့ထဲလည်း ရောက်ရော အနော်ရထာလမ်းက သော့ပြင် ကုလား ခေါ်ပြီး လာခဲ့တာ အဖမ်းခံရလို့ အခု ဒီရောက်လာတာပါပဲရှင်”

*

ဤသို့ဖြင့် မင်းကတော်ကြီး၏ တူမ မစောရင်သည် မောင်မြဟန် ရှိသော အခန်းတံခါးကို ပြန်ဖွင့်ရန် ကြံစည်ရာ၌ သော့ကျိုး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ သဖြင့် သော့ပြင်ကုလားကို ခေါ်ရန် အလာတွင် မော်တော်ကား တိုက်ခံရ၏။ ဒဏ်ရာမှ ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်သဖြင့် မိမိအဖြစ်အပျက်ကို ရုတ်တရက် ပြန်လည်သတိမရဘဲ ကယောင်ချောက်ချား ပြောဆိုလျက်ရှိရာ ဆေးရုံကြီး မှ တစ်ဆင့် စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရ၏။ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံ တွင် ၃-၄ ရက်ခန့် နေပြီးမှသာ မိမိ၏ အဖြစ်အပျက်မှန်ကို ပြန်လည်

ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း လူသတ်မှု □ ၁၁၇

သတိရလာပြီးလျှင် ဤကဲ့ သို့ သတိကောင်းစွာ ရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် မိမိ ပယောဂကြောင့် အခန်းထဲတွင် ပိတ်မိနေသော မောင်မြဟန်အား သွားရောက်ကယ်ဆယ်ရန် ကြံစည်ရာ၌ အဖမ်းခံရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ မစောရင်သာ ကားတိုက်သည့်နေရာတွင် တစ်ခါ တည်း သေဆုံးသွားသည်ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံတွင် လုံးဝ သတိ ပြန်၍လည်မလာဘဲ ရူးသွပ်သွားသည်ဖြစ်စေ၊ ဤအမှုမှာ ပေါ်ကောင်းမှ ပေါ်ပေတော့မည်။ အရေးအကြီးဆုံး သက်သေဖြစ်သော မင်း ကတော်ကြီး မှာလည်း ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသဖြင့် ဤအမှုမှ သက် သေခံများကို တစ်စစီ ခေါ်ထုတ်ပေးနိုင်ရန် ရဲများသည် တတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိနိုင်အောင် မောင်မြဟန် သေ ဆုံးပုံပြဿနာ ပြေရှင်းသွားခြင်းမှာ မည်သူ၏ ကြိုးပမ်းချက်မျှ မဟုတ်ဘဲ ကံအားလျော်စွာ အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေ သည်။

အကောင်အထည်

ကျောပတ်ဒီလစ်တီ () ဆိုသော စကားမှာ ဥပဒေ စကားဖြစ်၍ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုခု အကောင်အထည် သို့မဟုတ် ဆိုလိုသည်။

လူသတ်မှုများတွင် သေသူ၏ အလောင်းသည် လွန်စွာ အရေးကြီး၏ အကယ်၍ လူသတ်မှုတစ်ခု၌ တရားခံအား အပြစ်မပေးနိုင်ဟု ရှေးအင်္ဂလိပ်စီရင်ထုံးက ဆုံးဖြတ်လေသည်။

သို့သော် နှောင်းခေတ်များ၌ အလောင်း မတွေ့ဘဲနှင့် အပြစ်ပေးသော အမှုများလည်း ရှိခဲ့၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယင်းအမှုများမှာမူ မှားယွင်းတတ်၍ စိတ်မချရကြောင်း အဆိုရှိပေသည်။

စာရေးသူ

ရှေ့နေကိုသောင်းမြဲသည် မျက်နှာများ ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ တုန်တုန်ယင်ယင် ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် ပွင့်၍နေသော တံခါးကို အသံမကြားအောင် ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်၍ ပိတ်လိုက်လေသည်။ အိမ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသော်လည်း ကိုသောင်းမြဲသည် စိတ်

မလုံနိုင်သကဲ့သို့ ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်ခန့်က သူ့အား ကိုထွန်းလှိုင် ဆိုသူနှင့်အတူ ထိုအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာ ယခုသော် ကိုထွန်းလှိုင်သည် ထိုအခန်းထဲမှ မည်သည့်အခါမျှ ပြန်၍ထွက်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ကိုသောင်းမြဲသည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် ခိတ်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် အချိန်ကို မသိချေ။ သို့နှင့် အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်၏။ သူ၏ဒူးများမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိလေ၏။ ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နံရံ၌ တိုင်ကပ်နာရီကြီးတစ်လုံးရှိရာ နာရီကြီးသည် အသံကျယ်စွာဖြင့် ၉ နာရီထိုးလေသည်။

နာရီသံသည် ယခင်က ကြည်လင်အေးမြသော အသံကို ဆောင်သော်လည်း ယခုမူ မိမိအား သတိပေးသည့် နက်ရှိုင်းသော အသံတစ်မျိုးကို ကြားရသကဲ့သို့ ထင်မိလေ၏။

‘မိုးလင်းဖို့ ၁၀ နာရီလိုတော့တယ်။ မိုးလင်းဖို့ ၆ နာရီထိုးပြီးရင် ဒေါ်ဖွားနှစ်ရောက်လာတော့မယ်။ ဒီမိန်းမကြီး အမေးအစမ်းက ထူသန့်’ ဟု စဉ်းစားမိ၏။ တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို မော်၍ကြည့်လိုက်တိုင်း မိနစ်လက်တံ အသွားမြန်လှချေလှလည်း အောက်မေ့မိ၏။

*

သူနေသော အိမ်ကြီးမှာ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ရှိ၍ ကိုသောင်းမြဲသည် ဖခင်ကြီး သေဆုံးသွားသောအခါ အမွေရလိုက်သော အိမ်နှင့်ခြံကြီးဖြစ်၏။ ယခုခေတ်တွင် သာမန်အောက်တန်းစားရှေ့နေတစ်ယောက်သည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဖူလုံလောက်သည်ဟု ဆိုရသော်လည်း အလယ်အလတ်တန်းစားအဖြစ်ဖြင့် လူတန်းစေ့နေရန် ခဲယဉ်းလှရကား ကိုသောင်းမြဲ၏ ဝင်ငွေများသည် စင်ကြယ်စွာ ရအပ်သော ဝစွည်းက နည်းပါးလျက် အမှုကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှည့်ပတ်ကာ ရအပ်သော ဝစွည်းက များလေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ဓားပြမှုတစ်ခုတွင် မိမိ၏ တရားခံလွတ်မြောက်ရေးထက် တရားခံထံတွင် ဂုဏ်ကွယ်ထားသည့် ‘တိုက်ရာပါပစ္စည်း’ ကို အချောင်ရယူရန် ကြံစည်၏။ တရားသူကြီးအား လာဘ်ထိုးသည့်ကိစ္စများ၌ မိမိ၏ဝေစုရအောင် ကြံဆောင်တတ်၏။

ဤသို့ဖြင့် 'အမှုလိုက်'ရာတွင် တတ်ကျွမ်းသူတစ်ယောက် မဟုတ် စေကာမူ မကောင်းကြံစည်နိုင်သည့်ဘက်တွင် အတော်အတန် နာမည်ရသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကိုသောင်းမြသည် အလောင်းအစားဘက်တွင်လည်း 'လက်ကြီး' သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မည်သည့်အခါမဆို ငွေလိုနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ယခု ရေးသားဖော်ပြသောအချိန်၌ အိမ်နှင့်ခြံကိုပင် မာရဝါရီသူဌေးတစ်ဦး ထံတွင် ၂၀၀၀၀ စီဖြင့် ပေါင်နှံထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယခုလောလောဆယ်အားဖြင့်လည်း တရားမမှုဖြစ်မှုမှ ဒီဂရီကျ ပြီး ငွေ ၃၀၀၀ ကို တရားရုံးက တင်ထားရာ ထိုငွေထုပ်ရပြီးနောက် တရား နိုင်လက်ထဲသို့ မပေးသေးဘဲ မြင်းလောင်းပစ်လိုက်သော ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေ သေးသည်။ သို့ဖြစ်၍ နာမည်အားဖြင့် ရှေ့နေဟူသော ခေါ်ရသော်လည်း အမှန်အားဖြင့်ဆိုသော် 'အကြံသမား' တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

မကောင်းကြံစည်သောသူတို့မည်သည် ဘေးဥပါဒ်များနှင့်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရင့်ဆိုင့်ရတတ်သေး၏။ သို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကိုသောင်းမြ နှင့် နဂိုကပင် ပါးနပ်ဖျတ်လတ်သူဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ဥပဒေကို နား လည်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း မျက်စိမှိတ်ကာ အရဲစွန့် တတ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း ထိုဥပဒါန်များမှ တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ရှောင် တိမ်းနိုင်လျက် လွတ်မြောက်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုကို စွန့်၍ လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်က ကန်ထရိုက်တာကိုထွန်းလှိုင်သည် လမ်းကြွသဖြင့် ကိုသောင်းမြအိမ်သို့ ဝင်လာရာ ကိုသောင်းမြက ဆီးကြိုနှုတ် ဆက်ကာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် စီးကရက်များဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံလေ၏။

ကိုထွန်းလှိုင်မှာ ကုလားသူဌေးတစ်ဦးထံမှ မိမိယူလာသော တိုက် တစ်လုံး ကန်ထရိုက်အတွက် စရန်ငွေ ၁၀၀၀၀ တိတိ လက်ငင်းရရှိသော ကြောင့် သိရသောအခါ ကိုသောင်းမြသည် ဖြုန်းခနဲ အကြံတစ်ခု ရလာ သည်။

ကိုထွန်းလှိုင်မှာ ဝီစကီကို အတော်ကြိုက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း သိသည်နှင့် ကိုသောင်းမြသည် မိမိ၏ အိမ်အတွင်းဘက် ထမင်း

စားခန်း၌ ဝီစကီတစ်လုံး ဖွင့်ပြီးသော် 'သာမို' ဓာတ်ဘူးထဲမှ အတုံးကလေး များ အသင့်ပြုလုပ်ထည့်ထားသည့် ရေခဲများကို ဒန်ညပ်ဖြင့် ကော်ထုတ် ကာ စားပွဲဝိုင်းကလေးပေါ်ရှိ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတွင် ထည့်လေ၏။

ထို့နောက် ကြောင်အိမ်အောက်မှ ဆိုဒါပုလင်းနှစ်လုံးကို ယူပြီး လျှင် ကိုထွန်းလှိုင်အား "လာဗျာ ကိုထွန်းလှိုင်၊ ကြုံကြိုက်တဲ့အခိုက် နည်း နည်းချသွားစမ်းပါ။ ထမင်းစားခန်းထဲလာဗျာ။ အိမ်ရှေ့မှာတော့ မကောင်း ဘူး။ ပြုန်းဆို လူဝင်ချင်ဝင်လာတာ" ဟု ရင်းနှီးစွာ ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

ထို့နောက် မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်သည် ဝီစကီကို ဆော်ဒါနှင့် ရော စပ်သောက်ကာ ဇိမ်ခံလျက်ရှိနေကြတော့၏။

ကိုထွန်းလှိုင်သည် အလွန်စေးနဲသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တခြားသူများက 'ဒကာ' ခံသည့်အခါများတွင် မြိန်ရေယုက်ရေ စားသောက် တတ်သည့်အတိုင်း လက်သုံးလုံးခန့် တစ်ဖန်ခွက်အပြီးတွင် ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ ခပ်လှန်လှန်ထိုင်ကာ ကိုသောင်းမြ၏ ငါး ဆယ်ဝင် စီးကရက်သံဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူမီးညှိပြီးလျှင် စီးကရက်မီးခိုးများကို ကြည့်ရင်း မိန်းလျက်ရှိသည်။

ထိုအခါ၌ သူ၏အပေါ်အကျီမှာ ကုလားထိုင်နံဘေးသို့ တွဲကျ လျက်ရှိရာ ညစ်ထေးနေသော ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အစိမ်းရောင် ငွေစက္ကူ များကို ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်လေ၏။

ကြောင်ကြိမ်ထဲတွင် ဒေါ်ဖွားနှစ် ထည့်၍ထားခဲ့သော ဝက်အူချောင်းများကို ကိုသောင်းမြသည် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ဖြင့် ထည့်ယူလာလေ သည်။ ကိုထွန်းလှိုင်ကား စီးကရက်အတိုကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ဝက်အူချောင်း တစ်ချောင်းကို အားပါးတရ ဝါးလျက်ရှိနေပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ကို သောင်းမြက နေရာမှ ထ၊လျက် -

"ကြက်သွန်ချဉ်ကလေး မီးဖိုခန်းထဲမှာ သွားလုပ်ဦးမှပဲ။ နို့မှ ဝက် အူချောင်းနဲ့ လိုက်မှာဗျ"

"နေပါစေဗျာ ... ဒုက္ခ မရှာပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်လည်း တစ်ခွက်ချပြီး ပြန်မှာပဲ။ ဟော ... မိုးဖွဲကလေးတောင် ကျလာပြီ"

"နေပါဦးလေဗျာ ... အစောကြီး ရှိပါသေးတယ်။ အခုမိုး မိုးသော် သွားမှာ၊ တွေ့တဲ့အခိုက် ပျော်ကြရတာပဲ။ ဟဲ ... ဟဲ"

“ဪ ... ဒါထက် ခင်ဗျား ခုထက်ထိ မိန်းမ မရှိသေးဘူးလား ကိုသောင်းမြ”

မယူသေးပါဘူးဗျာ။ ကိုယ်လိုချင်တာမှ မရသေးဘဲ။ ကျုပ်က ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ မုဆိုးမမျိုး ရှာနေတာ”

အင်းလေ ... ခင်ဗျားကတော့ အကော်ကြံနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ နို့ပေမဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ စားရေးသောက်ရေးက ရှိသေးတယ်ဗျ”

“ပိုက်ဆံရှိရင် ပြီးတာပဲဗျာ။ ဘာပူစရာရှိသလဲ။ ဟော ... ဟိုဘက်ခြံက ဒေါ်ဖွားနစ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက ချက်ပြုတ်ကျွေးနေတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျုပ် စက်ဘီးတောင် တိုက်ပေးရှာတယ်။ ကျုပ် ခဏ နောက်ဖေးခန်း သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ထည့်ဦးလေဗျာ”

ကိုထွန်းလှိုင်သည် ခွက်ထဲသို့ ဝိစကီ အနည်းငယ် နောက်ထပ် ထည့်လေ။ သို့သော် ဝိစကီကို ရုတ်တရက် မသောက်သေးဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်အသစ်ကို ထပ်၍ မီးညှိလိုက်ပြန်ရာ ကိုသောင်းမြသည် နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းသို့ ကူးသွားလေသည်။

အချိန်မှာ ၅ မိနစ်ခန့်ကြာ၍သွားသည်။ ကိုသောင်းမြသည် ကြက်သွန်ချဉ်ကို လုပ်မည့်အစား လက်နက်တစ်ခုကို ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။ မီးဖိုခန်း၌ အလွန်တုံးသော ဓားမတိုတစ်ချောင်းမှတစ်ပါး အခြားလက်နက်ဟူ၍ မတွေ့ရချေ။

မိမိအိတ်ထဲ၌ မောင်းချဓားတစ်ချောင်းရှိ၏။ သို့သော် ယင်းတို့မှာ လူတစ်ယောက်ကို တစ်ချက်တည်းနှင့် သေစေလောက်သည့် အားကိုးရသော လက်နက်များ မဟုတ်ပေ။

“ငါလုပ်လိုတော်ပါ့မလား၊ နို့ပေမဲ့ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးဆိုတာ ကြုံကြုံကြုံခဲတယ်။ ပြီးတော့ ညွန့်အတွက် ကြံစည်ဖို့က ရှိသေးတယ်။ ငွေ ၅၀၀၀ သာ ပြလိုက်ရင် သူ့အမေကြီးက ကိုယ့်ဘက်ပါပြီးသားပဲ။ ငွေငါးထောင်သာ လက်ထဲရှိပါစေ၊ သေချာပါစေမယ်လို့ ညွန့်ကိုယ်တိုင်က ပြောတာပဲ။ နေရာကျပြီ ... နေရာကျပြီ၊ ဪ ... ငွေ ... ငွေ ... ငွေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်လုပ် ငါ့အနေနဲ့၊ ငွေတစ်သောင်း ပက်ခန့် တစ်ခါတည်း ရရန် ဝေးသေးတာပဲ”

“တစ်ခုရှိတာက လူသတ်ပြီး အရေးအကြီးဆုံးဟာ ဘာလဲ။ အလောင်းကို အစအန မပေါ်အောင် ဖျောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ လူသတ်မှုမှာ အလောင်းရှာမတွေ့ရင် ပြီးတာပဲ။ ငါက ရှေ့နေ၊ ဥပဒေ ကျွမ်းကျင်ပြီးသား၊ ပုလိပ်တွေလောက်တော့ လက်တစ်လုံးခြား လှည့်နိုင်တဲ့အကောင်၊ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ။ အခုခေတ်မှာ လူသတ်မှုတွေ ပေါ်တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒီအကောင်ကြီးကို ဖျောက်ဖျက်ပြီး မပစ်နိုင်လို့ ပေါ်တာပေါ့”

“လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကမ္ဘာပေါ်က ပျောက်သွားအောင် လုပ်နိုင်ရင် ဘယ်သူက လာပြီး ဘယ်သူ့ကို ဖမ်းနိုင်ဦးမလဲ၊ အလကား ဉာဏ်မရှိဘဲနဲ့ လူသတ်ပြီး အလောင်းကို တော်အောင်လျှော်အောင် ဝှက်ထား တော်တော်ကြာ ဟိုကတစ်စ ဒီကတစ်စနဲ့ နောက်ဆုံးဘွင်းဘွင်းပေါ်လာတာပဲ”

“ဒါဟာ လူမိုက်တွေ၊ ပညာမရှိတဲ့အကောင်တွေ လုပ်တာ၊ ငါလို ပညာရှိတဲ့အကောင် ကြံရင် ဘယ်ပုလိပ်က ခြေရာခံနိုင်ဦးမှာလဲ။ ကြည့်နေစမ်းပါ။ ဒီကိုယ် လုပ်ပြပါမယ်”

ရှေ့နေကိုသောင်းမြသည် မီးဖိုဆောင်တွင် လက်နက်ရှာဖွေရင်း စဉ်းစားလျက်ရှိလေသည်။

ကိုသောင်းမြသည် ပန်းကန်စင်အောက်မှ တစ်ပိဿာခွဲလေးသည့် သံငရုတ်ဆုံကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းမှာ လူတစ်ယောက်ကို ပေါက်ခွဲသတ်နိုင်သော လက်နက်ဖြစ်စေကာမူ အောက်သို့ ကျ၍ကွဲကာ အလွန်ကျယ်လောင်သော အသံများကို မုချဖြစ်စေမည်။

သံငရုတ်ဆုံရှိက ငရုတ်ကျည်ပွေ့ကြီးတစ်ချောင်းကို တွေ့ရလေသည်။ ကိုသောင်းမြသည် ပန်းကန်စင်အောက်မှ ထိုငရုတ်ကျည်ပွေ့ကို ထုတ်ယူလေသည်။ ၎င်းမှာ အလျား ၁၈ လက်မခန့်ရှိ၍ လုံးပတ်အားဖြင့် တစ်ကျပ်လုံးခန့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ချက်ကောင်းကိုထက တစ်ချက်တည်းနှင့် သေစေနိုင်သည့် လက်နက်တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

သို့နှင့် သူသည် သံငရုတ်ကျည်ပွေ့ကြီးကို ကိုယ်နှင့်ကွယ်၍ ကျောဘက်မှကိုင်ပြီးသော် ခန်းဆီးအပြင်သို့ ထွက်လိုက်လေသည်။ ထိုထွန်းလှိုင်၏ ကုလားထိုင်မှာ အိမ်ရှေ့အခန်းတံခါးပေါက်ဘက်သို့ နှုတ်နား ခုလျက်ရှိသည့်ပြင် ကိုထွန်းလှိုင်မှာလည်း ဦးခေါင်းကို ကုလားထိုင်နောက်မှ

ပေါ်သို့ ခပ်လန်လန်တင်ရင်း စီးကရက်ဖြင့် မိုန်းလျက်ရှိနေသည်။ သို့နှင့် ကိုသောင်းမြသည် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်လေသည်။

သူ၏ ဒူးများသည် တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိ၏။ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရန်မှာ ယခင်က လွယ်သည်ဟု ထင်မှတ်မိသော်လည်း ယခု လက်တွေ့ကြုံသည့်အခါမှ မည်မျှလောက်ခဲယဉ်းသည်ကို တွေ့ရှိရတော့ လူတို့မည်သည် ဒေါသထွက်သောအခါများ၌ အနီးတွင် တွေ့ရာ လက်နက်ဖြင့် လူတစ်ယောက်အား တစ်ချက်တည်းသေအောင် အားထုတ်ကာ ရိုက်နှက်ခြင်း၊ ထိုးခုတ်ခြင်း၊ ပစ်ခတ်ခြင်း ပြုလုပ်ပုံမည်မှန်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ရန်ငြိုးရန်စမရှိ၊ မုန်းတီးခြင်းလည်း မရှိသူတစ်ယောက်အား သွေးအေးတွင် သတ်ရန်ကိစ္စမှာ မိမိထင်သလောက် မလွယ်ကူကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

သို့နှင့် ကိုသောင်းမြသည် စိတ်ကို စမ်းလိုက်ပြန်၏။ လူတစ်ယောက်ကိုပင် သတ်နိုင်စေကာမူ ငွေတစ်သောင်းကို ယခုကဲ့သို့ အလွယ်တကူ ရနိုင်သည့် အခွင့်အရေးမျိုးကား ကြုံခဲလှ၏။ ကိုထွန်းလှိုင်၏ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ တစ်ရာတန် စက္ကူများသည် သူ့အား ဖိတ်ခေါ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးသည် ဖွဲလျက်ရှိရာမှ ခပ်သည်းသည်းလေး ရွာ၍လာရာ သွပ်မိုးပေါ်သို့ ကျသော မိုးသံများသည် အတော်ဆူညံလျက်ရှိလေသည်။

“အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွန့်လိုက်မယ်။ ငါးစက္ကန့်ထက် ပိုမကြာပါဘူး။ နေရာကျလိုက်လေ၊ မိုးကလေးက သည်းတောင်လာပြန်ပြီ၊ တကယ်လို့ အော်နိုင်တောင် ဘယ်သူမှ ကြားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ကိုသောင်းမြသည် အထက်ပါအတိုင်း မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အားပေးပြီးနောက် သံငရုတ်ကျည်ပွေ့ကို လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကာ ကိုထွန်းလှိုင် ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ခြေဖျားထောက်လာလေသည်။

ငွေကို အရေးတကြီး ရလိုသော လောဘရမ္မက်၏ တိုက်တွန်းမှု ဆိတ်ငြိမ်သော ပတ်ဝန်းကျင်၏ အားပေးမှု အခါကောင်းအခွင့်ကောင်း ကြုံကြိုက်မှုတို့သည် ကိုသောင်းမြအား လှုံ့ဆော်လျက်ရှိလေသည်။

သို့နှင့် သူသည် ရှေ့သို့ သုံးလေးလှမ်းမျှ တိုး၍လာပြီးလျှင် ကိုထွန်းလှိုင် ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်နောက်မှီနှင့် နှစ်ဘောင်ခန့်ဝေးသော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သံငရုတ်ကျည်ပွေ့ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်

ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ကိုထွန်းလှိုင်၏ နဖူးတည့်တည့် ရှိရာလောက်သို့ မုန်းကာ တအားရိုက်ချလိုက်၏။ ။

ကိုထွန်းလှိုင်သည် တစ်ချက်မျှ မအော်နိုင်ရှာဘဲ လူရော၊ ကုလားထိုင်ပါ ပက်လက်လန်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။ အင်တုံတစ်ခုကို ခွဲလိုက်သကဲ့သို့ ခွပ်ခနဲ အသံသည်လည်းကောင်း၊ အပေါ်မှ စီး၍ ရိုက်လိုက်သော အားကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖြူးခနဲ လဲကျသွားသော အသံသည်လည်းကောင်း မိုးသံက အုပ်၍နေသဖြင့် စိတ်ထင်သလောက် ကျယ်လောင်ခြင်း မရှိချေ။

ထို့ပြင် အိမ်ခြံကြီးကလည်း အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် အခြားလူများကြားရန် စိုးရိမ်ဖို့ မရှိချေ။

သွေးများမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အိုင်ထွန်းလျက် ကိုထွန်းလှိုင်၏ အလောင်းသည်လည်း ဦးခွံကွဲကာ သွေးအိုင်ထဲ၌ လဲကျလျက်ရှိလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဆိုးယုတ်သော အကြံကို ကြံပြီးနောက် ကိုသောင်းမြသည် ကိုထွန်းလှိုင်၏ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ တစ်ရာခန့် ငွေစက္ကူအထပ်ကြီးကို မိမိရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ကဗျာကယာ ထိုးထည့်လိုက်ပြီးနောက် ဝတ္ထုအစဉ် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းသို့ မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

*

“မိုးလင်းဖို့ ၁၀ နာရီပဲလိုတော့တယ်။ အချိန်မရှိဘူး ... အချိန်ရှိဘူး။ မြန်မြန်လုပ်” ဟု ကိုသောင်းမြသည် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိ၏။ ထို့နောက် ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ ပြန်၍ဝင်သွားပြီးလျှင် ကိုထွန်းလှိုင်၏ အလောင်းကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲကာ စားပွဲပေါ်ရှိ ပုလင်းထဲမှ ဝီစကီ၊ ဆိုဒါနှင့် မရောဘဲ လက်နှစ်သစ်ခန့် ကျိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကို ကြားရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်၍သွားပြီးလျှင် နားစွင့်၍ ထောင်မိ၏။ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်တွင် လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော အရက်ဖန်ခွက်သည် စားပွဲစွန်းနှင့် ဘိုက်မိပြီးနောက် ကွဲသွားလေသည်။

ဖန်ကွဲစတစ်ခုသည် သူ၏ လက်ကမကို ရှသွားသဖြင့် သွေးတို့ ထိုထွက်လာလေသည်။

သို့ရှိစဉ် တံခါးခေါက်သံကို ဆက်လက်ကြားရပြန်သည်။ အပြင် ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလက် ပြတ်ကို ဝတ်ကာ အသားမည်းမည်း၊ အရပ်ပုပု လူတစ်ယောက်သည် တံခါးဝ၌ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုသူမှာ နောက်ဖေးဘက်ခြံတွင် နေသော ကိုပုဆိုသူဖြစ်၍ ယခင်က တစ်ခါတစ်ရံ အလည်အပတ် လာရောက်ဖူးသည့်အတိုင်း ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပု ။ ။ “အမိန့်တော်ရမင်း၊ မီးရောင်လင်းနေတာနဲ့ ကျုပ်လည်း ဝင်လာခဲ့တာပဲ။ အကြောင်းထူး မရှိပါဘူးဗျာ။ မီးတစ်ခြစ်လောက်ရှိရင် မ.စပါ”

ကိုသောင်းမြသည် ဣန္ဒြေမပျက်စေဘဲ စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ကျိန်ဆဲ မိ၏။

သို့သော် ဖွင့်ဟ၍ မပြောချေ။ ဧည့်ခန်းရှိ စားပွဲပေါ်မှ မီးခြစ်ကို လှမ်း၍ယူစဉ် ထိုသူသည် မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လေသည်။

မြ ။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ အိပ်တော့မလိုဘဲ၊ မီးခြစ်ရပြီ မဟုတ်လား”
“ဟုတ်ကဲ့ ရပါပြီ၊ ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ”

ကိုပုဆိုသူမှာ အရပ်ထဲတွင် အရူးအပေါက်ကဲ့သို့ ထားသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မည်သူ့အိမ်မဆို ဝင်ထွက်စားသောက်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

လွန်စွာ အလိုက်သိတတ်ပြီးလျှင် အခြားသူများ ခိုင်းစေသောအခါ တွင်လည်း ကျိုးနွံရိသေ့စွာ လုပ်ကိုက်ပေးတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ပု ။ ။ “ဒါထက် ဆရာလက်မှာ သွေးတွေပါကလား”

မြ ။ ။ “ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ အရက်သောက်ရင်း ဖန်ခွက်ရှုလို့ပါ ဦးပုရယ်”

“ဟာ ... ဖန်ခွက်ရှုတာ ဒီလိုထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လက်ကိုင့် ပဝါ မရှိဘူးလား၊ အဝတ်စုတ်သန့်သန့်လည်း စည်းထားမှပေါ့။ နေပါဦး

ဘစ်နေ့က ကျုပ်လာတုန်းက ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အဝတ်စုတ်အဖြူတွေ မြင်မိပါတယ်”

ဦးပုသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကိုကိုက်ကာ နေရာမှ ထလာပြီးနောက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်မည်ပြုရာ၊ ကိုသောင်းမြက ရင်ဘတ်ကိုဆီး၍ တွန်းလျက် -

မြ ။ ။ “အို ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီအထဲ မရှိပါဘူးဗျာ။ မရှိဘူး ... မရှိဘူး”

ပု ။ ။ “ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာ”

“ဟိုအထဲမှာ လူရှိတယ်ဗျာ။ လာပါဗျာ ... ကုလားထိုင်ပေါ် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေစမ်းပါ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ မသိလို့ပါဗျာ။ ဧည့်သည်ရှိမှန်း သိရင် ကျုပ် မလာပါဘူး။ ကျုပ်က ကိုက်မစားပါဘူးဗျာ”

အခန်းဘက်သို့ လက်မတစ်ချောင်း ထိုးလျက် -

“ဘာရှိသလဲ၊ ဟိုအထဲမှာ”

ကိုသောင်းမြက တုန်ယင်သော အသံဖြင့် -

“မရှိဘူး ... မရှိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ဆရာတို့လို မိန်းမ မရှိတဲ့လူဆိုတော့ အေးလေ ... ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ထို့နောက် ဦးပုသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို တစ်ဖွာဖွာသောကရင်း ဝင်းခြံအတွင်းမှ ထွက်သွားလေရာ ကိုသောင်းမြလည်း အိမ်တံခါးကို အတွင်းမှ ကန့်လန့်ထိုး၍ ပိတ်လိုက်လေသည်။

သူသည် ဝိစကီပုလင်းအသစ်တစ်လုံးကို ဖွင့်၍ နောက်ထပ် အနည်းငယ်သောက်ပြီးလျှင် သူ၏စိတ်ကို တင်းပြန်၏။

ယခုကား အလောင်းကို မည်သူမျှ မတွေ့နိုင်သည့် နေရာတွင် ငှက်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

တိုင်ကပ်နာရီမှ ဆယ်နာရီထိုးသံကြားရ၏။ အလုပ်လုပ်ရန် ကိုးနာရီသာ ကျန်တော့၏။

သူသည် မီးဖိုတံခါးကို ဖွင့်၍ ယခင်က မော်တော်ကားဂိုဒေါင် အဖြစ်ဖြင့် အသုံးပြုခဲ့ဖူးသော ရုံကလေးမှ တံခါးကို ဖွင့်လေသည်။

ထိုရုံကလေးမှာ ကိုသောင်းမြ၏ ဘိုင်စကယ်ကိုထားသော ရုံကလေး ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် သူသည် ကားရုံကလေးမှ တံခါးကို ဖွင့်၍ထားခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ကိုထွန်းလှိုင်၏ အလောင်းကို ကြည့်ရာ၊ ကိုထွန်းလှိုင်မှာ မျက်လုံးအကြောင်းသားနှင့် အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခါမှ ကိုသောင်းမြ၏ စိတ်များမှာ အတော်အသင့် သက်သာရာရတော့၏။ ဦးခေါင်းတွင် ငါးလက်မခန့်မျှ ကွဲသွားသည့် ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်နေသော ကိုထွန်းလှိုင်၏ အလောင်းကို သူသည် ပခုံးနှစ်ဖက်မှပုတ်၍ ဒဏ်ရာတိုက်ဆွဲကာ နောက်ဖေး လှေကားကလေးမှချ၍ စက်ဘီးထားကာ ကားရုံကလေးဆီသို့ ဆွဲသွားလေ၏။

ထို့နောက် အလောင်းကို ရုံထဲ၌ထားခဲ့၍ တံခါးကို သော့ခတ်ပြီးလျှင် သော့ကို အိတ်ထဲ၌ ထည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကိုသောင်းမြသည် မိမိရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်၍ထားသော ငွေတစ်သောင်းကို အမှတ်ရပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြီးနောက် အိပ်ရာအောက်မှ မိမိ၏ ယူနီဖောင်း သေတ္တာထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နောက်ဖေးရေကန်ထဲမှ ရေများကို ရေပုံးဖြင့် ဆွဲ၍ အခေါက်ခေါက်သယ်ယာကာ သွေးကွက်များ စွန်းထင်းလျက်ရှိသော ထမင်းစားခန်းကို မျက်နှာသုတ်ပဝါစုတ်တစ်ထည်ဖြင့် အထပ်ထပ် ဆေးကြောလေ၏။

အလွန်အချိန်ကြာ၍ ပင်ပန်းသော အလုပ်ဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ပြီးစီးသွားလေသည်။

ကိုသောင်းမြမှာ အတော်ပင် မောပန်းသွားသဖြင့် နဖူးမှ ရွေးများကို သုတ်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ချလိုက်၏။

သို့ရှိစဉ် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ သူ၏ယူနီဖောင်းသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သကဲ့သို့ ချောက်ခနဲ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် သူခိုးများတက်၍ နေလေပြီလော ဟု အောက်မေ့ကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်၍ကြည့်၏။

သေတ္တာမှာ အထားအသို မပျက်ဘဲ ရှိနေသော်လည်း စိတ်က မလုံသဖြင့် ဖွင့်၍ပင် ကြည့်သေး၏။

အတွင်း၌ကား ကိုထွန်းလှိုင်အိတ်ထဲမှ နှိုက်ယူခဲ့သော တစ်ရာတန် စက္ကူများမှာ မိမိထည့်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း အထပ်လိုက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရမှာ သေတ္တာကို ပြန်၍ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာပြန်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ကား ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးလေပြီ။ အိမ်အောက်ထပ်၌ အချိန်ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင် မီးလင်း၍နေခြင်းမှာ အလုပ်ဝတ္တရားကျသော ရဲသားတစ်ယောက် အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ အိမ်နီးပါးချင်းများ အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှင်အပေါ်တွင် သံသယ ဖြစ်စေနိုင်သည့် အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သတိရသဖြင့် ဓာတ်မီးများကို ပိတ်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ရောက်၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သောအခါ၌လည်း အပြင်သို့ မီးရောင်မထွက်စေရန် ဓာတ်မီးလုံးကို စားပွဲပေါ်၌ အနိမ့်ဆုံးနှိမ်၍ ချပြီးလျှင် အိပ်ရာနံဘေးရှိ ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လေသည်။

မျက်စိများမှာ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်ကာ အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ချေ။ သို့နှင့် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိ၍ သောက်လေသည်။

စီးကရက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဖွာပြီးနောက် ခေတ္တမျှ မှိန်းလျက်ရှိစဉ် အပြင်ဘက်မှ ကြမ်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း နင်း၍သွားသော ခြေသံကဲ့သို့ ကြားရသဖြင့် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်ကာ ဓာတ်မီးများကို ဖွင့်၍ ကြည့်ရသေး၏။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရသည်နှင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်၍ဝင်ခဲ့လေသည်။

ရွက်ဖျင် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မှေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် ဖျတ်ခနဲ လန့်၍ နိုးသည့်အခါမူကား မိုးစင်စင်လင်းခဲ့လေပြီ။

*

နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုသောင်းမြ၏ ကြောက်စိတ်များသည် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် အလောင်းကို

၁၃၀ ၈ ဒုဂ်ရွှေများ

မည်သို့မည်ပုံ ဖျောက်ဖျက်ရမည်ဟူသော အကြံတစ်ခုသာ ကျန်ရစ်လေသည်။

သူသည် စိတ်မချနိုင်သဖြင့် ကားရုံကလေးဆီသို့ပင် မယောင်မလည်သွား၍ ကြည့်သေး၏။ သို့သော် ကားရုံကလေးမှာ အလွန်လုံခြုံရကား အပြင်မှ မည်သူမျှကြည့်၍ မမြင်နိုင်ချေ။

ထို့နောက် သူသည် ခြံကြီးကိုလျှောက်၍ ကြည့်ရာ အနီးဆုံး အိမ်ပင် ကိုက်တစ်ရာခန့်ဝေးသည့်ပြင် ခြံပတ်လည်၌လည်း ချုံဖုတ်များနှင့် သစ်ရွက်ထူထပ်သည့် သစ်အင်အုပ်များရှိနေသဖြင့် လုံခြုံမှုအတွက် ကောင်းစွာစိတ်ချရကြောင်း သတိရလေသည်။

ခြံ၏နောက်ဖေးဘက် လက်ဝဲထောင့်၌ နံဘေးပတ်လည်ရှိ ခြံများမှာ အခြားနေရာများထက် ထူထပ်စွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာမှာ အလောင်းကို မြှုပ်ရန် အကောင်းဆုံးနေရာဖြစ်ကြောင်း စိတ်တွင်းပိုင်း ဖြတ်လိုက်သည်။

အပေါ်မှ သစ်ပင်အုပ်ကြီးများကလည်း အရိပ်အာဝါသကောင်းလှသဖြင့် တစ်နေရာတွင် ကျောက်ခက်ပင်များကို ကျောက်တုံးများ ပိုင်း၍ စိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရလေရာ ကိုသောင်းမြဲလည်း ထိုနေရာကို ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။

“နေရာကျပြီ ... နေရာကျပြီ။ ဒီထက်လုံခြုံတဲ့ နေရာတော့ မရှိတော့ဘူး။ ဒီကျောက်ခက်ပင်တွေ ခဏဖယ်၊ ကျောက်တုံးတွေကို ခဏရွှေ့ထား၊ ခြောက်ပေတစ်ပေလောက် ကျယ်ပြီး နှစ်တောင်လောက် နက်တဲ့ ကျင်းတစ်ကျင်းတူး၊ ဒီအလောင်းမြှုပ်၊ အပေါ်က မြေဖို့၊ အုတ်ခဲတွေ အောက်က ခံစိ”

“နောက်ထပ်အပေါ်က ကျောက်တုံးတွေ ဆင့်စီထားပြီးနောက် အလယ်မှာ တောင်ပူစာကလေးလိုဖြစ်အောင် မြေကြီးလောင်းပြီး ကျောက်ခက်ပင်တွေ ပြန်စိုက်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဒီနေရာ ဘယ်သူကလာပြီး တူးကြည့်ဦးမှာလဲ၊ ဟန်ကျလိုက်လေကွယ်၊ ဒီနေရာလေးနယ်”

ဟု ကိုသောင်းမြဲသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွက်ကာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်၍နေမိ၏။

အကောင်အထည် ၈ ၁၃၁

ထို့နောက် အိမ်ဘက်သို့ လှည့်၍ပြန်လာရာ ထိုအချိန်၌ကား ဒေါ်ဖွားနှစ် ရောက်၍လာလေပြီ။ ဒေါ်ဖွားနှစ်သည် မီးဖိုပေါ်၌ ရေနွေးကရားကို တင်ကာ မီးဖိုကို ရှင်းလင်းလျက် ရှိလေသည်။

ကိုသောင်းမြဲသည် ယမန်ညက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် အရက်သောက်နေစဉ် မတော်တဆ ဖန်ခွက်ကွဲ၍ လက်ကို ရှသွားကြောင်း ပြောပြီးနောက် - “ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဖန်ခွက်ကွဲ အစအနတွေကို ရှင်းရင်းသွေးစက်တွေလည်း စင်အောင်ဆိုပြီး ထမင်းစားခန်းကို ရေနဲ့ဆေးထားလိုက်တယ်”

နှစ်။ “အို ... အလကား၊ ဒုက္ခရှာလိုကွယ်။ ဒေါ်ဒေါ် လာရင် ဆေးမှာပေါ့။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... ကော်ဖီ သောက်ရအောင်”

ဒေါ်ဖွားနှစ်သည် ကြက်ဥနှစ်လုံးကိုကြော်၊ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကို ထောပတ်သုတ်ပြီးနောက် ကော်ဖီပန်းကန်နှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ယူလာလေသည်။

ထို့နောက် ဒေါ်ဖွားနှစ်သည် မီးဖိုခန်းနှင့် နောက်ဖေးသို့ဆင်းသော လှေကားသုံးထပ်ပေါ်တွင် ရေပုံးတစ်ပုံးဖြင့် ဆေးကြောလျက်ရှိပြန်လေသည်။

ကိုသောင်းမြဲသည် ကော်ဖီသောက်ပြီးနောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်လေသည်။ သို့သော် ကက်စတန် စီးကရက်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ အနံ့အရသာမရှိဟု ထင်မှတ်မိလေသည်။

သို့ရှိစဉ် ဒေါ်ဖွားနှစ်သည် တံခါးဝတွင် ရပ်လျက် တစ်စုံတစ်ရာ မေးလိုက်ရာ ထိုမေးခွန်းသည် ကိုသောင်းမြဲ၏ အသည်းနှလုံးကို ရင်ဝတွင် လာ၍ တစ်ဆို့အောင် ပြုလုပ်လိုက်သကဲ့သို့ ရဦးမယ်”

မြ။ “ဟင် ... ဟင် ... ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်”

ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်သေးချေ။ ကိုသောင်းမြဲသည် သူ၏ အင်္ကျီအိတ်များကို စမ်းသပ်ဟန်ပြုပြီးနောက် -

“နေပါဦး၊ မနေ့က ကျွန်တော် ဘယ်မှာထားမိတယ် မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ရှာပါဦးမယ်”

“မင်း စကားပြောတာ အသံတွေလည်း တုန်လို့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ မမကောင်းဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ မနေ့က တစ်ညလုံး အိပ်မရပါဘူး။ အိပ်မပျော်တဲ့ ရောဂါများ ဖြစ်ချင်သလား မပြောတတ်ပါဘူး။”

“မင်း လက်ကို ဖန်ခွက်ရှုတာ အတော်များတယ်။ မင်း ထင်သလောက် မကဘူးထင်တယ်။ နောက်ဖေး လှေကားထစ်ပေါ်မှာတောင် သွေးစက်တွေ တွေ့တယ်”

ကိုသောင်းမြသည်-စိတ်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒေါ်ဖွား နှစ်သည် မီးဖိုခန်းသို့ ပြန်၍ဝင်သွားလေရာ ကိုသောင်းမြလည်း သက်ပြင်းချကာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ မိမိကိုယ်ကို လှဲချလိုက်လေ၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် ယမန်ညက မတော်တဆ ဖန်ခွက်ရှုသွားသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိသေးသည်။ ထို့နောက် စိတ်သက်သာရာရအောင် အိမ်ပေါ်သို့တက်ပြီးလျှင် မိမိ၏သေတ္တာကိုဖွင့်၍ တစ်ရာတန်များ ရေတွက်ကြည့်ရှုလေသည်။

အောက်ထပ်သို့ ပြန်၍ဆင်းလာသောအခါ ကိုသောင်းမြသည် အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စားပွဲ၌ ချထားသော မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

သို့သော် အိမ်ရှေ့မှ ခြေသံတစ်သံ ကြားရသဖြင့် သတင်းစာကို ပြန်၍ချထားလိုက်လေသည်။ သူငယ်တစ်ယောက်သည် ခြံအတွင်းသို့ စက်ဘီးဖြင့် ဝင်လာပြီးနောက် ကိုသောင်းမြအား စာတစ်စောင် ပေးပြီးလျှင် စာအိတ်ကို ဖောက်နေသည့်ခဏ၌ပင် ထွက်သွားလေ၏။ စာအိတ်ကလေးမှာ အပြာရောင်ဖြစ်၍ စာအိတ်ပေါ်၌ ‘ဦးသောင်းမြ၊ အမိန့်တော်ရမင်း’ ဟု လိပ်တပ်ထားသော လက်ရေးမှာ မိန်းကလေးလက်ရေး ဖြစ်သဖြင့် အံ့အားသင့်၍နေမိသည်။

စာခေါက်ကလေးကို ဖွင့်၍ဖတ်လိုက်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ကိုသောင်းမြ ...

ညွန့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ညွန့်ကလည်း ပြန်ပြီး ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုသောင်းမြနဲ့ တွေ့စဉ်က ညွန့် လိုက်လျောတန်သလောက် လိုက်လျောခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုသောင်းမြ အသိဆုံးပဲ။

နို့ပေမဲ့ လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ဖို့ဆိုတာက တော့ ယောက်ျားရော၊ မိန်းမရော စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးပဲ။ အမေကြီးမှာ ငွေလိုနေလို့ ငွေငါးထောင်လောက်ကို လှည့်ပါ။ ပြီးတော့ ညွန့်ကိုလည်း တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပါလို့ ပြောတာ ကိုသောင်းမြက အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ် လုပ်နေတယ်။ ဒီတော့ ညွန့်ကို အပြစ်ဆိုစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ညွန့်တာဝန် ကုန်ပါပြီ။

ဒါကြောင့် တစ်နေ့ကလည်း ဝတ်လုံတော်ရ ကိုသောင်းက လာပြီး စေ့စပ်တာကို မေမေက လက်ခံလိုက်ပြီ။ လက်ဝတ်လက်စား တစ်ရံတင်တဲ့အပြင် မေမေအတွက် သက်သက် ငွေတစ်သောင်း ကန်တော့တယ်။ သတင်းစာတွေထဲမှာလည်း ကိုသောင်းမြ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။

ဒီဘဝမှာတော့ ကိုသောင်းမြနဲ့ညွန့်တို့ရဲ့ ဖူးစာက ဒီလောက်ပဲ ရှိတာကိုး။ ကိုသောင်းမြအတွက်တော့ ညွန့် အဟုတ်ပဲ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒီစာဟာ နောက်ဆုံးစာပါပဲ ...

ညွန့်

စာဆုံးခါနီး၌ ရှေ့နေကိုသောင်းမြ၏ လက်များမှာ တုန်လှုပ်လာပြီးလျှင် စာရွက်ခေါက်ကလေးပင် လက်မှ လွတ်ကျသွားလေသည်။

“ငါ၏စွန့်စားမှုကြီးကား အချည်းနှီးဖြစ်ခဲ့ပြီလေ” ဟု ယူကြုံးမရ ဖြစ်မိ၏။

ကိုသောင်းမြသည် သတင်းစာကိုပင် မဖတ်မိတော့ဘဲ၊ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် ကြောင်အိမ်ပေါ်၌ ယခင်ညက တင်ထားသော စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုယူ၍ သောက်ကာ မီးခိုးများကို ပြင်းထန်စွာ မှုတ်ထုတ်လျက်ရှိလေ၏။

သို့ရှိစဉ် နောက်ဖေး ကားရုံဘက်မှ သံချောင်းချင်းထိသော အသံတစ်သံကို ကြားရသဖြင့် ကိုသောင်းမြသည် မီးဖိုခန်းနောက်ဖေးတံခါး ပေါက်ဆီသို့ ခုန်ပေါက်ပြေးသွားလေသည်။

တံခါးဝမှ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒေါ်ဖွားနှစ်သည် လက်ထပ်သောတွဲကြီးကိုင်ကာ ကားရုံတံခါးသော့ခလောက်ကို သော့တစ်ရောင်းဖြင့် လှည့်ဖွင့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဒေါ်ဖွားနှစ်သည် ကိုသောင်းမြအား စိုးရိမ်သော မျက်နှာနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

“သော့ပျက်သွားမှာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ သော့ခလောက် ပျက်သွားမှာပေါ့။ ကျွန်တော် အော်တာ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်။ ညက အိပ်မပျော်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အလကားနေရင်း စိတ်တိုနေတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ် ဘယ်လို ဖြစ်မှန်းမသိဘူး”

ဒေါ်ဖွားနှစ်သည် ကိုသောင်းမြအား ကရုဏာသက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ -

“မောင်သောင်းမြ မျက်နှာ ကြည့်ရတာ ခါတိုင်းနဲ့မတူဘူး။ မင်းနေမကောင်းပါဘူးကွယ်။ ဒေါ်ဒေါ် ရောက်စကတည်းက အကဲခတ်မိပါတယ်။ ဆရာဝန်ဆီသွားပြီး တိုင်ပင်ပါဦး”

ဒေါ်ဖွားနှစ်သည် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြန်သွားပြီးနောက် နံနက်စာအတွက် ဈေးဝယ်ပြီးနောက် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်လျက်ရှိလေသည်။

ကိုသောင်းမြသည် ခါတိုင်းနေ့များနှင့် မတူဘဲ အမူအရာတစ်မျိုး ပြောင်းလဲနေသည်ကို အကဲခတ်မိသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ကိုသောင်းမြနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင်း အခြားဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်လေသည်။

ကိုသောင်းမြကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ အကဲခတ်မိသည်။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ချည်တစ်ခါ အပြင်သို့ ထွက်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။

ဥယျာဉ်ခြံထဲသို့ လမ်းလျှောက်သောအခါ၌လည်း ကားရုံကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံချေ။

ထိုနေ့မှာ ရုံးပိတ်သော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်၍ ကိုသောင်းမြသည် ဆယ့်တစ်နာရီထိုးမှ နံနက်စာ စားလေသည်။ ထမင်းမစားမီ ကိုသောင်းမြသည် ဝိစကီကို ဆိုဒါနှင့်စပ်ကာ အနည်းငယ်သောက်လိုက်သေးသည်။

အတော်အတန် စားသောက်နိုင်သည်ကို မြင်မှ ဒေါ်ဖွားနှစ်မှာ စိတ်သက်သာရာ ရလေသည်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ ထမင်းစားခန်းထဲ၌ပင် စီးကရက်များကို တစ်လိပ်ပြီးလျှင်တစ်လိပ် သောက်နေပြန်သဖြင့် ဒေါ်ဖွားနှစ်ကပင် အတော်ထူးဆန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

ကိုသောင်းမြသည် အပြင်သို့ ခေတ္တထွက်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော် မိမိမရှိသည့်အခါ ကားရုံကို တစ်စုံတစ်ယောက် ဖွင့်လေမည်လောဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် မထွက်ဝံ့ဘဲ ရှိလေသည်။

ထို့နောက် မိမိကိုယ်ကို သတိကြီးစွာထားပြီးလျှင် ဒေါ်ဖွားနှစ်ကိုလည်း နောက်ဖေးခြံထောင့်ရှိ ကျောက်ခက်ပင်များထားသော နေရာကို အနည်းငယ် မြှင့်တင်၍ချဲ့ပေးမည့်အကြောင်း၊ သို့မှသာ မိုးတွင်းတွင် အမြစ်များကို ရေမဝင်ဘဲ သန်စွမ်းမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောကာ ပေါက်ပြားတစ်လက်နှင့် တူရွင်းပြား တစ်ချောင်းကိုင်၍ ခြံထဲသို့ ဆင်းသွားလေ၏။

ကိုသောင်းမြမှာ သစ်ပင်ပန်းမန်ကို ဝါသနာပါသည့်အတိုင်း ရုံးအားရက်များတွင် ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးကာ တကုပ်ကုပ်နှင့် ရှိနေတတ်သဖြင့် ဒေါ်ဖွားနှစ်လည်း အမှတ်တမဲ့ပင် နေလိုက်လေသည်။

သို့နှင့် ကိုသောင်းမြသည် ကျောက်ခက်ပင်များ ထူထပ်စွာ စိုက်ထားသည့် ခြံထောင့်တွင် သစ်ပင်များ အလယ်၌ တွင်းတစ်တွင်းကို စ၍ တူးလေသည်။

သို့သော် အကယ်၍ လူသူတွေ့ရှိသော သံသယ မဖြစ်စေရန် တတ်နိုင်သမျှ လေးထောင့်ပုံကျအောင် တူးလေ၏။

ကိုသောင်းမြသည် သူ၏ပြစ်မှုကြီးကို ဖုံးကွယ်ရန်အတွက် လေးထောင့်ပုံသဏ္ဌာန်တွင်းကြီးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ တူးလျက်ရှိလေသည်။

နေ့လယ်နှစ်နာရီထိုး၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ပြန်လာသော အချိန်၌ လက်များပင်ပေါက်လျက်ရှိလေပြီ။ သို့နှင့် သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဗယ်ဆလင် အနည်းငယ်ထည့်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသောအခါ အလုပ်ကို ပြန်၍ ဆက်ပြန်သည်။

ညနေ ငါးနာရီထိုးသောအခါ၌ကား သုံးတောင်ခန့်နက်၍ ငါးပေပတ်လည်ခန့်ရှိ တွင်းကြီးကို ပြီးစီးလေ၏။ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ရသော အလုပ်ဖြစ်သော်လည်း ပြီးလိုစောကြောင့် ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်မိချေ။

အပေါ်ယံတွင် ကျောက်ခက်ပင်များကို အောက်မှ ဝါးခြမ်းနှင့် သစ် ခက်များခံ၍ တွင်းကို ခေတ္တဖုံးအုပ်ထားပြီးနောက် ကိုသောင်းမြသည် ရေမိုးချိုးသည်။

ထိုနောက် ဝိစကီ အနည်းငယ်သောက်ပြီးလျှင် ခြောက်နာရီတွင် ညစာကို မြန်ယက်စွာ စားလေသည်။

အလောင်းကို မြှုပ်ရန်သာ ကျန်ရှိတော့သဖြင့် ကိုသောင်းမြမှာ အတော်ပင် စိတ်သက်သာရာ ရပြီးလျှင် ညစာကို မြန်ယက်စွာ စားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ထမင်းမစားမီ ဒေါ်ဖွားနှစ်က ယခုကဲ့သို့ ညအချိန်များတွင် မျက်စိ ကြောင်နေတတ်သည့် ရောဂါမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာပါက အပင်ပန်း မခံသင့်ကြောင်း၊ ကူလီများ ငှားရမ်း၍ ပြုလုပ်သင့်ကြောင်း အကြံပေးရာ ကိုသောင်းမြက “ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ကူလီတွေဆိုတာ ပန်းပင်စိုက်တဲ့ နေရာမှာ ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ တူးရဆွရ ခိုက်ရမှ ကောင်းတာ”

“အေးကွယ် ... ဒေါ်ဒေါ်က စိတ်မချလို့ သတိပေးတာပါ။ ဒီကနေ့ည အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နော်၊ အိပ်ဆေးလေး ဘာလေး စားပေါ့”

“ဟုတ် ... ကဲ့”

ဒေါ်ဖွားနှစ်သည် ကိုသောင်းမြ တွင်းတူးရာသို့ လာ၍ မကြည့်ရဲမက စိတ်ဝင်စားဟန်လည်း မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ဖွားနှစ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိသေး၏။

ခြောက်နာရီခွဲလတ်သော် ဒေါ်ဖွားနှစ်သည် အားလုံး အိမ်မှုကိစ္စများ ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ ညဉ့်အိပ်ခါနီးတွင် သောက်ရန်အတွက် ကော်ဖီကို သာမိုဘူးထဲတွင် ထည့်ထားပြီးနောက် အသားညှပ်ရန် (ဆင်းဒဝစ်) များကို ကြောင်အိမ်ထဲတွင် ထားခဲ့ပြီးလျှင် နေအိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

ကိုသောင်းမြသည် သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရှိရသောအခါ မိမိ၏ လျှို့ဝှက်မှုကြီးအတွက် အတော်အတန် စိတ်သက်သာရာရခဲ့ပြန်လေသည်။

သို့သော် နေဝင်သွားပြီးနောက် မှောင်၍လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြောက်စိတ်များ ဝင်၍လာပြီးလျှင် စိတ်အားငယ်မိပြန်၏။

ညနံ့ထဲမှစာသည် ဆယ့်နှစ်နာရီခန့် စော၍ ရောက်လာက ဤကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အမှုကြီးကို မိမိပြုမိကောင်း ပြုမိပေမည်ဟု နောင်တရသလို ဖြစ်မိ၏။

သို့သော် အချိန်က နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ ယခုအခါတွင် အလောင်းထို့ မပေါ်အောင် ဖျောက်ဖျက်ဖို့သာ ရှိတော့၏။

ကိုသောင်းမြ၏ အိမ်ခြံရှိရာ ရပ်ကွက်မှာ မြို့အစွန်ဖျားကျသော ရပ်ကွက်ဖြစ်၍ ညဉ့်ရှစ်နာရီသာသာခန့် ရောက်သည်နှင့် လူသွားလူလာ ပြတ်လပ်လျက် ရှိတော့၏။

ထို့ပြင် မိုးကလေးကလည်း တဖွဲဖွဲကျလာပြန်သဖြင့် သာ၍ပင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပြန်ရာ သစ်ရွက်များပေါ်သို့ မိုးပေါက်ကလေးများ ကျသံကိုပင် အတော်ဆူညံစွာ ကြားရလေသည်။

ထိုအချိန်သည်ကား လူကုထံများသည် မိမိတို့အိမ်များထဲတွင် မီးလုံလေလုံဖြင့် ရှိနေသော အချိန်ပင်။

ကိုသောင်းမြသည် မိုးကာအကျိုးကြီး ဝတ်ကာ ခြံထဲတစ်နေရာမှ မြေသယ်ကာ လက်တွန်းလှည်းကလေးကို ကားရုံရှေ့သို့ ရောက်အောင် တွန်းယူလာခဲ့သည်။

ကားရုံတံခါးကို မဖွင့်သေးမီ လမ်းမဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းဓာတ်မီးများမှာ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး အလွန်ဝေးပြီးလျှင် ဓာတ်မီးရောင်များသည်လည်း တဖွဲဖွဲ ကျနေသော မိုးရေစက်အောက်တွင် မေးမှိန်စွာ ရှိနေ၏။

ထို့နောက် ကိုသောင်းမြသည် အိတ်ထဲမှ သော့ဖြင့် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ကိုထွန်းလှိုင်အလောင်းကို ထိုးကြည့်လေသည်။

အလောင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ဘဲ မိမိထားခဲ့စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ရှိနေ၏။

ကိုထွန်းလှိုင်၏ အလောင်းမှာ ပိုးလုံချည် တစ်ပတ်နှုန်းရှုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် ပင်နီအပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ကိုသောင်းမြသည် အပေါ်အင်္ကျီအိတ်များအတွင်းသို့ ရှာဖွေရာ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်၊ ခွေဆယ့်ငါးဆယ်နှင့် အကြွေအနည်းငယ်၊ စီးကရက်တစ်ဘူး၊ သစ်သားမီးခြစ်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

ထိုပစ္စည်းများကို မိမိအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လုံးထွေးထည့်လိုက်ပြီးနောက် ကိုသောင်းမြသည် အလောင်းကို ယခင်ကအတိုင်း ကျောသက်မှ

ပခုံးကို သိုင်း၍ ချီမပြီးလျှင် မြေသယ်သော လက်တွန်းလှည်းကလေးပေါ်သို့ ခဲယဉ်းစွာ တင်လေသည်။ ထို့နောက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဤဝန်စည်ပစ္စည်းများကို ခြံထောင်သို့ ရောက်အောင် သယ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် တွင်းဝသို့ ရောက်သောအခါ တွင်းထဲသို့ လှည်းပါတစ်ခါတည်း မှောက်ချလိုက်လေ၏။

လက်တွန်းလှည်းကို တွင်းထဲမှ ပြန်၍ တင်ပြီးနောက် အလောင်းကို တွင်းအလယ်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲယူ၏။ ပြီးသောအခါ မြေများကို လျင်မြန်စွာ ဖို့လေသည်။

မြေကိုညီအောင် ဖို့ရသောအလုပ်ပင် တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသွားသည်။ ထို့နောက် ပေါက်ပြားစသော ကိရိယာများကို သိမ်းဆည်းခြင်း၊ ကားရုံထဲ၌ သွေးကွက်များ ထင်နေသည့်နေရာကို ဆေးကြောခြင်း၊ မြေသယ်သော လက်တွန်းလှည်းကလေးကို ပြန်၍ထားခြင်း၊ လူကောင်ကို ဒရူတ်တိုက် ဆွဲယူသည့် လမ်းကြောင်းကို ဖျက်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လေသည်။

ကိုသောင်းမြဲကား သတ္တိကောင်းသလောက် သတိကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ ခြေရာလက်ရာများ မကျန်အောင် ပြုလုပ်လေသည်။

ရေမိုးချိုးပြီးသောအခါ အတန်ငယ် အေးသည်နှင့် ဆွယ်တာ အင်္ကျီကို ဝတ်ပြီး ဝိစကီခွက်ကို သောက်၏။ ယမန်နေ့ညက အိပ်ပျက်ခဲ့သည့်ပြင် ယခုနေ့တွင်လည်း တစ်နေ့လုံး အလုပ်ကြမ်း လုပ်ခဲ့ရုံမျှမက ညတွင်လည်း ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရသောကြောင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်၍သွားလေသတည်း။

*

တစ်ရေးမျှသာ အိပ်လိုက်ရသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ပြီးနောက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ မိုးစင်စင်လင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ ရေမိုးချိုးပြီးလျှင် ကိုသောင်းမြဲသည် ဒေါ်ဖွားနှစ် တည်ခင်းပေးသော ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်နှစ်ချပ်ကို စားပြီးနောက် ဒေါ်ဖွားနှစ်ကိုလည်း ကားရုံသော့ပါသော သော့တွဲကို မိမိ

အထားမှားသဖြင့် အိပ်ရာအောက်မှ တွေ့ကြောင်း စကားပလ္လင်ခံပြီးလျှင် သော့ကို ပေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကားရုံထဲမှ စက်ဘီးကို ထုတ်ပြီးလျှင် ကျောက်ကော်ပန်းကိုဝယ်ရန် ကန်တော်ကလေးအစိုးရပန်းခြံသို့ ထွက်သွားလေသည်။

ကျောက်ကန်ထရိုက်သမားတစ်ဦးထံ၌လည်း ဂဝံကျောက်အငယ်အစား အနည်းငယ်ကို ဝယ်ယူလိုက်၏။ ဗိုလ်အိမ်များတွင် ကျောက်ပန်းများကို ကျောက်တုံးများ ဝိုင်းထားသည့် ကုန်းမြင့်တောင်ပို့ကလေးကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန် စိတ်ကူးထားလေသည်။

ကျောက်တုံးများ နေသားတကျ ခိုင်မာ၍ သွားပြီးနောက် ကျောက်ခတ်ပင်များ ထွားကျိုင်းလာသောအခါ မည်သူသည် ဤအဆောက်အအုံအောက်၌ မိမိ၏လျှို့ဝှက်မှုကြီးရှိနေသည်ကို သိနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျောက်တုံးများ လှည်းနှင့် ရောက်လာ၍ ကိုသောင်းမြဲသည် ကူလီများအား ကျောက်ခတ်ပန်းစိုက်သည့် နေရာအနီးသို့ ရောက်အောင် သယ်ပို့စေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရက်များသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်၍လာလေရာ ကျောက်တုံးများကို ဘေးပတ်လည်မှ ဝိုင်းထားသည့် 'ကျောက်တောင်ပို့' ကလေးသည် မျက်နှာပြင်တွင် ကျောက်ပန်းကျောက်နွယ်ပင်များဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ရှိနေလေသည်။

ကျောက်တုံးကလေးများကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တင်းမာ ခိုင်ခံ့၍ လာတော့၏။ အိပ်၍ပျော် စား၍ဝင်ဖြစ်ကာ တစ်နေ့တခြား စိတ်သက်သာမှုလည်း ရလာလေသည်။

သို့သော် သူ၏ခြံကြီးကား ယခင်ကကဲ့သို့ အပန်းဖြေရိပ်သာကြီး မဟုတ်တော့ပေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် အလောင်းတစ်လောင်းကို ကွယ်ဝှက်ထားရသည့် သုဿန်တစ်စုံဖြင့် ဖြစ်၍နေတော့သည်။

‘ငါတော့ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောက်အိမ်ရှင်က ကျောက်ပန်းတွေစိုက်ထားတဲ့ တောင်ပို့ကို မကြိုက်ဘူး။ တခြား အပင်တစ်မျိုးမျိုး စိုက်မယ်ဆိုပြီး ကျောက်တုံးတွေ ဖျက်ချတဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ဟိုဟာကြီး တွေ့ပြီးသားပဲ ...

‘တွေ့ရင် မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်တော့မယ်။ ငါတော့ ဒုက္ခပဲ။ ဒီအိမ်ကြီးဟာ ထောင်နဲ့တူတယ်။ ငါက ဒီထောင်ထဲမှာ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျနေတဲ့ အကျဉ်းသားပဲ’ ဟု အတွေးခေါင်မိ၏။

ကိုသောင်းမြသည် မိမိလူသတ်ခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ ကိုထွန်းလှိုင်၏ သတင်းကို တွေ့မည်စိုးသဖြင့် သတင်းစာများကို မဖတ်ဘဲနေခဲ့၏။

ကိုထွန်းလှိုင်အကြောင်းကို မည်သူ့အားမျှလည်း မပြောဘဲ လွန်စွာ နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။ အိပ်မက်မှာ အခြားသော အိပ်မက်များကဲ့သို့ စမ်းတဝါးဝါး ရှိလှ၏။

အိပ်မက်ပုံကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

လျှို့ဝှက်စွာ အလောင်းကို မြှုပ်နှံထားသည့် ကျောက်တောင်ပိုဘေး၌ ထွက်ပြုစု လရောင်အောက်တွင် သူသည် မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေ၏။

သို့ရှိစဉ် ကျောက်တုံးသည် အောက်ခြေမှ ကျွတ်ထွက်လာပြီးနောက် အခြားကျောက်တုံးများလည်း တစ်တုံးပြီးလျှင်တစ်တုံး တစ်ခုနောက်မှ တစ်ခု လိုက်ကာ ပြိုကျလာသည်ကို မြင်ရသည်။

အပေါ်မှ ဖိထားသည့် ကျောက်ပြားချပ် တစ်ချပ်သည်လည်း ပွင့်ထွက်ကာ ပြိုကျသွားလေသည်။ ကျောက်တုံးနှင့်တကွ မြေစိုင်များပါ အတွင်းမှ လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှု တစ်ခုကြောင့် ပြိုကွဲကြကုန်တူသည်။

တစ်စုံတစ်ခုသည် အတွင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ရုန်းကန်ထွက်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် သူကိုယ်တိုင် မြေတွင်းထဲသို့ မြှုပ်နှံခြင်းခံနေရသည်ကို အမှတ်ရမိ၏။ အပြင်မှ ရပ်ကြည့်နေရန် အကြောင်း မရှိချေ။

သူသည် မြေကြီးထဲသို့ ပြန်၍ ဝင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းလှိုင်က တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းကြောင့် သူ့အား မြှုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုထွန်းလှိုင်ကို ကြောက်နေကြောင်းကိုလည်း မှတ်မိသည်။

သူသည် ပေါက်ပြားနှင့် တူးရွင်းကိုယူပြီးလျှင် အလုပ်ကို စတင်လုပ်လေ၏။ အလုပ်က သက်သာသော အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ပေ။ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ရသည်။ ထို့ပြင် အသံမကြားရအောင်လည်း လုပ်ရသေးသဖြင့် နဖူးမှဆွေး တဒီးဒီးကျလျက်ရှိတော့သည်။

ယင်းသို့ တူးရင်း သင်္ချိုင်းရာသည် ပျောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်ရုတ်တရက် သူ့အား တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုက ချုပ်တီးကာ သူ့အား ဖိနှိပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ၌ သူသည် ကိုယ်ကိုလည်း မလှုပ်နိုင်၊ အော်လည်း မအော်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

ဗျတ်ခနဲ အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိပ်မက်ထဲတွင် အော်လိုက်မိသောအသံမှာ ပါးစပ်မှ ရုတ်တရက် ထွက်သွားလေသည်။

တကယ် အမှန်မဟုတ်။ အိပ်မက်မျှသာ ဖြစ်၍ တော်ပေသေးသည်။ ထိုအချိန်၌ ပူနွေးသော နေရောင်ခြည်များသည်လည်းကောင်း၊ ကြည်လင်အေးမြသော အပြင်မှ လေပြည်သည်လည်းကောင်း အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ အောက်ထပ်တွင် ဒေါ်ဖွားနှစ် ရောက်လာပြီဖြစ်၍ မီးဖိုခန်း၌ တံမြက်စည်းလည်းနေသော အသံကို ကြားရ၏။

ကိုသောင်းမြသည် မျက်နှာမသစ်သေးမီ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်လေ၏။

သို့ရှိစဉ် အောက်ထပ်မှ အရေးတကြီး ပြေးတက်လာသော ဒေါ်ဖွားနှစ် ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အိပ်ခန်းတံခါးကို ခေါက်နေသဖြင့် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ဒေါ်ဖွားနှစ်နှင့် တံခါးဝကို တွေ့ရလေသည်။

ထိတ်လန့်စွာဖြင့် -

“ဒီမှာ မောင်သောင်းမြ၊ ဘာဖြစ်သလဲ မသိဘူး။ မင်း အမြတ်တနိုး ပြုပြင်ထားတဲ့ ကျောက်ခက် ပန်းခုံကလေးဟာ ပျက်နေလိုက်တာ ရစရာ မရှိပါဘူးကွယ်။ ကျောက်တုံးတွေလည်း ဖရိုဖရဲနဲ့၊ ကျောက်ခက်ပင်တွေ ဆိုတာ ပြန်ကျနေတာပဲ။ လာကြည့်စမ်းပါဦး။”

ကိုသောင်းမြသည် လှေကားကို တစ်ထစ်ကျော်မျှ ခုန်၍ ဆင်းသွားပြီးလျှင် ခြံထောင့်သို့သွားရောက် ကြည့်ရှုရာအပေါ်မှ ဖိုထားသည့်မြေများနှင့် တင်ထားသည့် ကျောက်တုံးများမှာ ဖရိုဖရဲပြိုကျလျက်ရှိနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေ၏။

သို့သော် တွင်း၏ အလယ်လောက်၌ အရေးကြီးသော နေရာမှာ ယခင်ကအတိုင်း ခြေရာလက်ရာမပျက်ရှိနေသဖြင့် တော်ပေသေး၏ဟု အောက်မေ့မိ၏။

မည်သူသည် ယင်းနေရာကို လာရောက်နေသော ယုတ်လေသနည်း။ မည်သည့်အတွက် ပြုလုပ်လေသနည်း။ အရူးတစ်ယောက်ပင်၍ စိတ်ထင်တိုင်းပြုလုပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။

သူ၏အိပ်မက်ကို ပြန်၍ သတိရမိ၏။

မြ ။ ။ “ဟုတ်ပါရဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာဖြင့် စိုက်လိုက်ပျိုးလိုက်ရတာ၊ ကျောက်ပန်းပင်ကလေးတွေလည်း သေကုန်ပါပြီဗျာ”

နှစ် ။ ။ “ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘယ်အရူးများ ခြံထဲဝင်ပြီး မွေသလဲ မပြောတတ်ပါဘူး။ ပုလိပ်ကို ဒေါ်ဒေါ် အကြောင်းကြားလိုက်ရမလား။ ဂါတိလည်း အနီးသားပဲကွယံ၊ တိုင်လိုက်မယ်လေ”

မြ ။ ။ “အို ... နေပါစေဗျာ။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်သွားတိုင်ပါမယ်”
“ကော်ဖီသောက်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ကိုသောင်းမြသည် တူရင်းနှင့် ပေါက်ပြားကို ယူကာ ပျက်စီးလျက်ရှိသော ကျောက်တောင်ပို့ကလေးကို ယခင်ကအတိုင်း နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ပြုပြင်လျက်ရှိလေ၏။”

ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ကား အတော်ပင် ပြီးစီးလေပြီ။ ထို့နောက် ရေမိုးချိုး၍ ညစာစားသောက်ပြီးသော်လည်း အနည်းဆုံး ရှစ်နာရီခန့်မျှ အချိန်ကြာမည့် ညဉ့်ကို ရင်ဆိုင်ရန် ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိတော့၏။

တစ်နေ့လုံး မောပန်းခဲ့သမျှကို ပြေပျောက်စေပြီးလျှင် အားအင်ပြည့်စွမ်းပေးသည့် ‘ညဉ့်’သည်ကား ကိုသောင်းမြအတွက် ဘေးဥပါဒ်များ ပြားလှသော ခရီးကြမ်းကဲ့သို့ရှိနေ၏။

သို့နှင့် သူသည် ဆယ်နာရီထိုးပြီးသည့်နောက် ဓာတ်မီးကိုပြင်ခြင်း၊ ဆေးကြောသုတ်သင်ခြင်း၊ ရေနံဆီထည့်ပြီးနောက် ရေနွေးအိုးတည်ခြင်း၊ ကော်ဖီအစား အိပ်မပျော်တတ်သည့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်၍ သောက်ကာ အိမ်ခန်းထဲတွင် စကြိုလျှောက်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အချိန်ကို ဆွဲကာ ညဉ့်ကို ကုန်လွန်စေ၏။

ထိုဆိုးဝါးလှသော အိပ်မက်ကို မမက်စေရန် ရက်အတော်ကြာခရီးထွက်မည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အိမ်ကြီးကို ထိုအချိန်အပိုင်းအခြားဖြင့် တစ်ဦးဦးအား ငှားရမ်းမည်ဟူ၍လည်းကောင်း စိတ်ကူးမိ၏။

သို့သော် အိမ်ငှားတို့မည်သည် ခြံထဲတွင် မိမိတို့သဘောကျသလို စိုက်ပျိုးတတ်ကြသဖြင့် ‘ကျောက်ပန်းများ စိုက်ထားသော ကျောက်တုံးတောင်ပို့ကလေး’ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖျက်ရ၊ နေရာမပြောင်းရွှေ့ရဟု ကတိထားမှသာ ငှားရမ်းမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိသေး၏။

သို့သော် ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်က စွန့်၍လုပ်ရမည့်ကိစ္စပင် ဖြစ်ပေသည်။

နံနက်လင်းရောင်လာသည်အထိ မအိပ်လိုက်ရသဖြင့် ကိုသောင်းမြမှာ မိမိကြိုးပမ်းမှုကို ဝမ်းမြောက်မိ၏။ ကော်ဖီများ သောက်ပြီးသောအခါ ခြံထဲသို့ ဆင်းပြန်၍ ယမန်နေ့က ကျန်နေသော အလုပ်ကို လက်စသတ်လေရာ၊ ‘ကျောက်ပန်းတောင်ပို့ကလေး’ မှာလည်း ပထမမူလကဲ့သို့ပင် လှပသပ်ရပ်စွာ ဖြစ်၍လာလေသည်။

ကော်ဖီပန်းကန်များကို သိမ်းဆည်းရင်း ဒေါ်ဖွားနှစ်က -
“ဟုတ်တယ် မောင်သောင်းမြရယ်။ မနေ့က ဖြစ်ရတာများ ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ် မသိပါဘူး။ ခြံလည်း အလုံသားနဲ့ ဘယ်အရူးဝင်ပြီး မွေနှောက်သွားသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ အဒေါ်တော့ ရဲအုပ်ကိုအုန်းဖေကိုတောင် မနေ့ညက စကားစပ်မိလို့ ပြောလိုက်သေးတယ်။ နောက်တစ်ခါများ လာဖျက်ရင်တော့ ဒီအကောင်တွေ သိကြရောပေါ့ကွယ်”

ကိုသောင်းမြကား ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်၍သွားမိသေး၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောချေ။

နောက် နှစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ ကိုသောင်းမြသည် ခရီးဆောင်လက်ဆွဲသားရေအိတ်ထဲတွင် နှစ်ရက်စာ သုံးရက်စာ အဝတ်အစားများကိုထည့်ပြီးသော် ဘူတာရုံကြီးသို့လာခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ပဲခူးလော်ကယ်ရထားသည် ထွက်ရန် ဆယ်မိနစ်မျှ လိုတော့သဖြင့် ကိုသောင်းမြသည် ဒုတိယတန်း လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ယူပြီးလျှင် ပဲခူးသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ပဲခူးမြို့သို့ရောက်သောအခါ မိတ်ဆွေရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဦးလှဘူးဆိုသူနေအိမ်၌ တည်းခိုလေရာ၊ ထိုညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် မိမိအိပ်နေသော အိပ်ခန်းပေါ်ခါးကို လာ၍ခေါက်နေသကဲ့သို့ ထင်မိ၏။

ထို့နောက် အိပ်ပျော်၍ သွားပြန်လေသည်။ အိပ်ရသည်မှာ ယခင်ကကဲ့သို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မရှိချေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူနှင့် စကားပြောနေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လျင်မြန်စွာ ပြေးနေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ချုပ်တည်းထားသကဲ့သို့လည်းကောင်း ကယောင်ချောက်ချားနှင့်ပင် အချိန်ကုန်ရတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးလင်း၍ ထမင်းစားခန်းတွင် တည်ခင်းထားသည့် လက်ဖက်ရည်ခိုင်းသို့ ထိုင်မိကြသောအခါ ဦးလှဘူးက -

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုသောင်းမြ၊ နေကောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်ညလုံးဗျာ။ ခင်ဗျား ယောင်လိုက်တာ ဘာတွေ ပြောမှန်း မသိပါဘူး။ ထွန်းဆိုဆိုလား၊ ထွန်းလှိုင်ဆိုလားလည်း ကြားရဲ့၊ ငါ့ ကျောက်ပန်းတွေ ငါ့ကျောက်ပန်းတွေ မဖျက်နဲ့လို့လည်း ကြားရဲ့၊ ကိုယ့်လူ ဘာများ ဒီလောက် စိတ်စွဲနေသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“ဘာမှရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလှဘူးရယ်၊ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်တဲ့ ရောဂါ ဖြစ်နေတယ်ဗျ။ အိပ်မက်တွေကလည်း ကယောင်ချောက်ချား မက်”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို လာနှိုးသေးတယ်။ ၁၂ နာရီလောက်မှာ သိလား”

“တံခါးခေါက်သံတော့ ကြားမိတယ် အထင်လိုက်သားပဲ။ နောက်တော့ ပြန်အိပ်ပျော်သွားတယ်”

“ခင်ဗျား ဆရာဝန်နဲ့ တိုက်ပင်ပြီး ဆေးကလေးများ စားဦး၊ ခင်ဗျား သန်ဘက်ခါမှ ပြန်မယ်နော်”

“ကျွန်တော် ဒီကနေညနေပဲ ပြန်တော့မယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စိတ်မပျော်လှဘူးဗျာ။ ပြီးတော့ ဆေးလည်း စားချင်သေးတယ်။ မသကာ ဆေးရုံတက်တန်ရင် တက်မယ်”

“ကောင်းပါတယ်။ ပြန်ချင်လည်း ပြန်ပေါ့”

*

ကိုသောင်းမြကား ပဲခူးမှ ပြန်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ၊ မိမိအိမ်ခြံကြီးသို့ ပြန်၍ ရောက်ခဲ့ပြန်လေပြီ။ ခရီးထွက်သော်လည်း မိမိ၏ ထင်တိုင်းမပေါက်ကြောင်း သိရ၏။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ယခင်က မိမိပျော်မွေ့ခဲ့သော အိမ်ကြီးကား သုသာန်တစ်စပြင်ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ခြောက်တွေ့ကာ သူသည် ရှည်ဝေးနက်မှောင်လှသော ညဉ့်ကြီးကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိတော့၏။

ညဉ့် ၉ နာရီအချိန်တွင် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်၍ စားပွဲတင်ဓာတ်မီးဖြင့် စာဖတ်မည်ဟု စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စားပွဲပေါ်မှ ဆွဲယူလိုက်၏။ စာအုပ်ကို လှန်သောအခါ စာလုံးများကို မြင်ရသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်သည် ဦးနှောက်ထဲသို့ မရောက်ဘဲ တွင်းထဲမှ မိမိမြှုပ်ထားသော ကိုထွန်းလှိုင် အလောင်းကြီးလည်းကောင်း အပေါ်မှ ဖုံးဖိထားသည့် ကျောက်တုံးနှင့် ကျောက်ခက်ပန်းပင်များကိုလည်းကောင်း မြင်ယောင်လျက်ရှိ၏။

သို့နှင့်စာအုပ်ကို ပိတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ထားလိုက်လေသည်။ သူ၏ ဦးနှောက်များကား ကြည်လင်အေးမြခြင်းမရှိ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်းမရှိ။ ရှုပ်ထွေးနောက်ပြေလျက်ရှိ၏။ မိမိသည် အသက်ရှင်ပင် နေရလင့်ကစား သေပြီးသူတစ်ယောက်၏ ချုပ်ချယ်ခြင်းကို ခံနေရဘိသကဲ့သို့ ထိုသူ၏ အနှောင့်အယှက် မကင်းလွတ်တော့ပြီ။ မိမိသေသည်အထိ ဤအတိုင်း နေ၍သွားနိုင်ပါမည်လောဟူ၍ စဉ်းစားမိ၏။

ညဉ့်ပေါင်းအတော်များစွာ အိပ်ပျက်ခဲ့သဖြင့် ကိုသောင်းမြသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ငိုက်၍လာ၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် ထိုနေရာ၌ပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ထူးဆန်းသော အိပ်မက်သည် ပြန်၍လာပြန်၏။ ယခု တစ်ကြိမ်မူ အိပ်မက်မှာ ယခင်အကြိမ်များကထက် ထင်ရှားလှ၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ သူသည် တူးရွင်းပြားဖြင့် မြေကို စိတ်အားထက်သန်စွာ တူးစွလျက်ရှိ၏။

ယခုတစ်ကြိမ်၌မူ အသက်ရှူကျပ်ခြင်းလည်း မရှိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော တန်ခိုးအာဏာက စေခိုင်းသဖြင့် တူးနေခြင်းဖြစ်ရာ စိတ်ထဲတွင် ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန် မိမိ၏ အလုပ်ဝတ္တရားဟုလည်း အောက်မေ့မိ၏။ သူ၏ အနီးတွင် ကိုထွန်းလှိုင်သည် မတ်တပ်ရပ်နေ၏။

ကိုထွန်းလှိုင်အား သူသတ်ခဲ့သော သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ မဟုတ်တမ်း အမိန့်ပေးဟန်ဖြင့် ခုံညားထည်ဝါစွာ ရပ်၍နေသော ကိုထွန်းလှိုင် ဖြစ်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲ၌ပင် သူသည် ကိုထွန်းလှိုင်အား ကြောက်ရွံ့ရုံသေ လျက်ရှိတော့၏။ ကိုထွန်းလှိုင်၏ မျက်နှာထားကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်၏။

သူသည် မြေကို ဆက်လက်တူးဆွ၏။ ကျောက်ခက်ပင်များကို နုတ်ပစ်ပြီး ကျောက်တုံးများကို ဖယ်ရှား၏။ အလောင်းကောင်အပေါ်မှ အုပ်၍ထားခဲ့သော ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ကို နောက်ဆုံး ဖယ်ရှားလိုက်ရာ အလောင်းကို တွေ့ရတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ချက် ပေါက်ပြားနှင့် ရှုပ်လိုက်သည်တွင် အလောင်း၏ လက်ဝဲဘက် လက်မောင်းသားသည် တစ်နေရာတွင် လက်တစ်ဝါးခန့် ဖွေးခနဲ ပေါ်လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ကိုသောင်းမြဲမှာ အလန်တကြား ဖြစ်ကာ ရွေးများဒီးဒီးကျလျက် ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရုတ်တရက် မျက်နှာပေါ်သို့ အလောင်းရောင်တစ်ခု ကျရောက်လာရာ၊ ကိုသောင်းမြဲမှာ အိပ်ပျော်နေရာ ဖျတ်ခနဲ လန့်၍နိုးသဖြင့် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် အိပ်ရာထဲ၌ မဟုတ်တော့ချေ။ ခြံထောင့်ရှိ ကျောက်ပန်းပင်များ စိုက်ထားသည့်နေရာတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိနေပြီးလျှင် လက်ထဲ၌လည်း တူးရွင်းပြားတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထား၏။

ထိုအခါ ငယ်သံပါအောင် အော်မိလျက် တူးရွင်းပြားကိုလည်း လက်ထဲမှ လွှတ်ချလိုက်လေသည်။

ရီဝေလျက်ရှိသော မျက်လုံးများကို ဖွင့်၍ကြည့်မိရာ၊ သူ့အနီး၌ ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံနှင့် ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထိုးထားသော ရဲအုပ်တစ်ယောက်သည် မတ်တပ်ရပ်၍နေလေသည်။

ရဲအုပ်၏နောက်တွင် လက်နှိပ်ခတ်မီးကို ကိုင်ထားသည့် ရဲသားတစ်ယောက်ကိုလည်း မြင်ရပြန်ရာ ကိုသောင်းမြဲမှာ ကောင်းစွာ သတိရလာပြီဖြစ်၍ နတ်ပူးသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိတော့၏။

ရဲအုပ်။ ။ “အမိန့်တော်ရမင်း ကျုပ်ကို သိလား။ ခင်ဗျားကို အသိမပေးဘဲ ခြံထဲ ဝင်လာတာတော့ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ခင်ဗျားက အိပ်ရာက နိုးပြီလား။”

မြတ် ။ ။ “ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ဗျာ”

ရဲအုပ်။ ။ “ခင်ဗျား အိမ်က အဒေါ်ကြီးက ပြောတော့ အရူးတစ်ယောက် ခြံထဲဝင်ဝင်ပြီး ပန်းပင်တွေ ဖျက်ဆီးနေတယ် ပြောလို့ လေးနာရီ ထိုးလောက် ကျုပ်လာစောင့်တာ၊ လက်စသတ်တော့ အရူးမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားပဲကိုးဗျ။ ကျုပ်နာမည် ရဲအုပ် အုန်းဖေတဲ့”

ရဲအုပ်ဦးအုန်းဖေသည် လူသေလက်မောင်းတစ်ဖက် ပေါ်နေသော နေရာကို ဖိနပ်ဦးဖြင့် ထိုးလိုက်ပြီးနောက် -

“ဟင် ... လူသေအလောင်းကြီးပါလား၊ ဒါဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ခင်ဗျား မြှုပ်နေတာလား၊ ဖော်နေတာလား၊ ပြောစမ်း မှန်မှန်”

ထို့နောက် ရဲသားဘက်သို့လှည့်၍ -

“ဟေ့ ... မိုးကွန်း၊ လက်ကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်စမ်း မပြေးစေနဲ့၊ လက်ထိပ်ခတ်လေကွယ်”

ရဲသားသည် ကိုသောင်းမြဲအား လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပြီးနောက် အံ့သြလျက်ရှိရာ ဦးအုန်းဖေက ရဲသားအား -

“ခင်ဗျား ခုထက်ထိ နားမလည်သေးဘူးလား ကိုမိုးကွန်းရဲ့၊ ဘချို့ဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ ယောင်ထပြီး ရေခပ်ဆန်ဖွပ်၊ မောင်းထောင်းနဲ့ လုပ်တာ မနက်ကျတော့ သူတို့ဘာမှ မတိမရဘူး။ အိပ်မက်ပဲလို့ ထင်တာပဲ။ အခု ဒီအမှုမှာလည်း ဒီလိုဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ”

“ကိုင်း ... ဒီလူကို ဗဟန်းဌာန ခေါ်ခဲ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

လူသေအလောင်း ပေါ်ပြီဖြစ်၍ ရှေ့နေကိုသောင်းမြဲသည် သူ၏ ပြစ်မှုကို မငြင်းကွယ်နိုင်တော့ဘဲ အမှုစစ်ဆေးရာ၌ သူ့အလိုအတိုင်းပင် ခြောင့်ချက်ပေးလေသတည်း။

(ရာဇဝတ်မှုမျိုး ကောင်းကျိုးမပေး)

